

www.burmeseclassic.com

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် လုံးချင်းဝတ္ထု



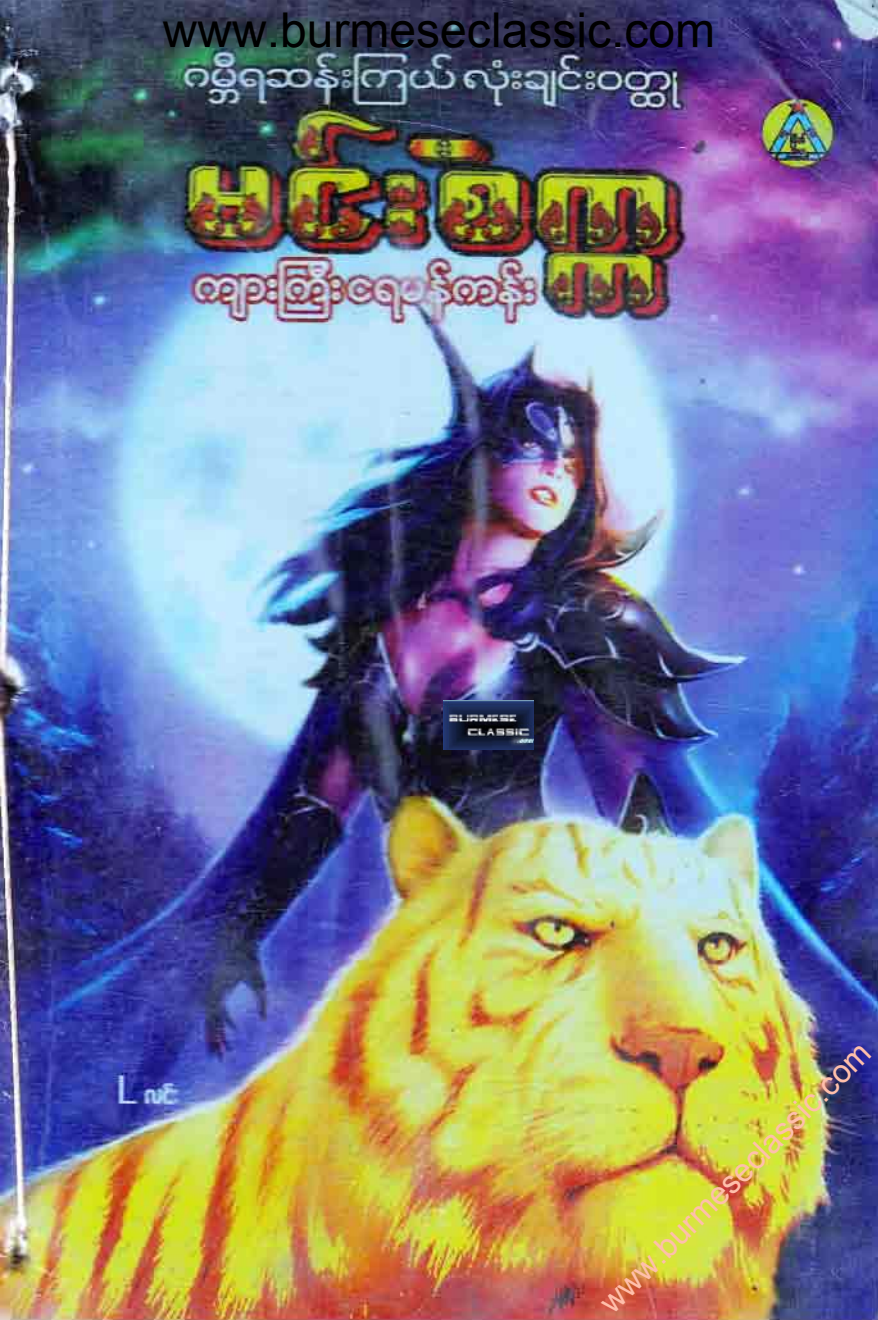
မင်းသားမင်းမာ

ဆုတ်တိုက်ဆုတ်တိုက်

BURMESE CLASSIC

၂၀၁၆

www.burmeseclassic.com



ပဉ္စ ရုဏ် အဟံ ဝဋ္ဌာမိ

- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၄ ခုနှစ်၊
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- အမည်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်ချိုချိုမြင့် (ကောင်းဆရာအောင်ဆက်)
အမှတ် (၅၂/ခ) ရွှေယင်းမာလမ်း၊
(၁၃) ရပ်ကွက်၊ ရန်ကင်း။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင် (မြတ်စာပေ)
အမှတ် (၆၆)၊ ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌမလမ်း၊
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - မြတ်စာပေ၊ ဖုန်း-၀၉-၇၃၂၄၅၀၄၇
အမှတ်-၂၂၁၊ ၃၁-လမ်း (အထက်)၊
ရန်ကုန်။
- စီစဉ်သူ - ဦးလှနိုင် (မြတ်စာပေ)
ဖုန်း-၀၉-၅၀ ၃၁၀၃၄



ကျားကြီးငရဲမန်ကန်း

မင်းစက္က

၃၉၀ · ၂

မင်းစက္က
ကျားကြီးငရဲမန်ကန်း / မင်းစက္က ။ - ရန်ကုန်၊
မြတ်စာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။
၂၃၂ - စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
ကျားကြီးငရဲမန်ကန်း



တစ်

တောင်ကြောပတ်လမ်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားချိန်တွင် အထိတ်တလန့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံသည် နန်းစော၏အသံပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ခြေလှမ်းများကို အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော ဒူးလေးတွင် မြားတံအသင့်တပ်လျက် အချိန်မရွေးပစ်နိုင်ရန် လေးညှို့ကို တင်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုအောင်၊ အစ်ကိုအောင်ရေ... လာပါဦး၊ ဟေ့”



ဒီမှာ အစောကို လာ ကယ် ...”

နန်းစော၏စကားမဆုံးမီ သူမ၏အသံသည် တိခန့်ပြတ် သွားပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားသူက နန်းစော၏ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်တန် ရာသည်။

“ဝေလု ... ကြားတယ်မဟုတ်လား”



ကျွန်ုပ်က ဝေလုကိုလှမ်းကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ဝေလု က ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။ သူသည် အဲမောင်းလုံတံကို လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝေလု နှစ်ယောက်စလုံး အမျိုးအစားမခွဲခြားနိုင်သေးသော ရန်သူ ကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြတ်သွားခိုင်မာစွာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားကြသည်။

“ရှေ့နားမှာ လိုဏ်ခေါင်းတွေ ရှိတယ်ခင်ဗျ။ အစ်မတော် ကို အဲဒီလိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုခုထဲ ဖမ်းခေါ်ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဝေလုက ကျွန်ုပ်ကြားသာရုံမျှ ပြောလိုက်သည်။

တောင်ကြောပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းရွေ့လျားနေကြသော မိုးတိမ်များသည် ညို၊ နိုင်းလျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်ဆင်းနေ သည်။ ဆည်းဆာချိန်က တစ်စ တစ်စ ရင့်ရော်စပြုလာချေပြီ။ အနီရောင်မိုးကောင်းကင်ပြင်သည် နီညိုရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်း လဲသွားသည်။



ဝေလုသည် သွက်လက်စွာလျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် နှိုးချုံးထောက်အနေအထား ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေ ဖြင့်ကို ငုံ့ကြည့်ရာမှ* ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

“အစ်မတော်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ထမ်းခေါ် သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်မတော်ရဲ့ခြေရာကို လုံးဝ တွေ့ရဘူး။ အဲဟိုရှေ့က လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ကိုဦးတည်ပြီး လျှောက်ဝင်သွားပါတယ်”

ဝေလုက တောင်ကြောမြေမှပေါ်တွင် ထင်နေသော ထမ်းကြောင်းကို လေ့လာ၍ တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခြေရာ သည် သာမန်လူတစ်ယောက်၏ခြေရာထက် နှစ်ဆမျှကြီးမား သည်။ လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ဝမှ ဝင်ရောက်သွားသည်ဟု ယူဆနိုင် သည်။

“ကောင်းပြီ ... တို့ မကြာခင် တိုက်ခိုက်ကြရတော့ မယ်၊ သတိထားပေးတော့ ဝေလု၊ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ နောက်ထပ် ဘယ်နှယောက်ရှိမလဲဆိုတာ သေချာမပြောနိုင်ဘူး”

ဝေလုက ကျွန်တော် စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။ လိုဏ်ခေါင်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ် သွားသည်။ လိုဏ်ခေါင်း၏အပြင်ဘက်တွင် ရှားဖြူပင်ကြီးတစ်ပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ပေါက်နေသည်။



ဝေလုသည် ရှေ့သို့အာရုံစိုက်လျက် ခြေကိုဖွဖွလှမ်းကာ ရှားဖြူပင်အောက်သို့ တိုးကပ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့လာရာလမ်း၏ နောက်ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်အကဲခတ်ပြီးမှ ရှေ့ တစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါအတန်တွင် ဝေလုထံမှ 'အား' ခနဲ အော်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏မျက်စိရှေ့တင် ဝေလုသည် အထက်သို့ သုတ် တင်လိုက်ခြင်းခံရသည့်ပမာ ဆယ်ပေခန့် တစ်ဟုန်ထိုး မြောက် ကြွသွားသည်။ ထို့နောက် ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ဇောက်ထိုး တွဲ လောင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ သူ့ခြေကျင်းဝတ်တစ်ဖက်တွင် ကွင်း ပျော့ကြိုး တင်းကျပ်စွာဖြင့် ထောင်ခြောက်မိသွားသော သား ကောင်တစ်ကောင်ပမာ ဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် သူ့ လက်ထဲမှ အဲမောင်းလှဲတံသည် တောင်ကြောပေါ်သို့ လွတ်ကျ သွားသည်။ ထိုလှဲတံသည် လိုဏ်ခေါင်းအပေါက်ဝနှင့် လက်တစ် ကမ်းသာသာမျှ ကွာလှမ်းသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က လှဲတံကျနေသောနေရာသို့ အပြေး အလွှားသွားကောက်ယူရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းများက လှဲရိုးကို မဆုပ်ကိုင်နိုင်မီ လိုဏ်

ခေါင်းထဲမှ ဖျတ်ခနဲထွက်လာသော လက်တစ်ဖက်ကို မြင်လိုက်ရ သည်။

လှုပ်ရှားမှုမြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် ရိပ်ခနဲသာ တွေ့ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ဖျံသည် လုံးပတ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ် ၏လက်ဖျံထက် သုံးဆမျှ တုတ်ခိုင်သည်။ ထို့ပြင် အမြူရောင် အမွှေးအမျှင်များက လက်တစ်ချောင်းလုံး ထူထပ်စွာပေါက်နေ သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုလက်ကြီးသည် လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက် ပေါ်လာပြီးနောက် အဲမောင်းကိုဆွယူ၍ လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းဘက် အမှောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲတွင် မြားတံအဆင်သင့် တပ်ဆင်ထားသော ဒူးလေးဖြင့် လိုဏ်ခေါင်းတွင်း အမှောင်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

မြားတံသည် ဝှစ်ခနဲ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ စက္ကန့်ဝိုင်းအတွင်း ...

“အီး” ဟူသော နာနာကြည်းကြည်း ပြီးတွားသံကြီးကို လိုဏ်သံဖြင့် မြည်ဟိန်းထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ် ဝေလုအတွက် ကျွန်ုပ်၏ ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားမြောင်းအိတ်တွင်းမှ အမဲလိုက်ဓား

မြောင်ကို ဆွဲထုတ်၍ ဝေလုလက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ သူ့ခြေကျင်း
ဝတ်မှ ကြိုးကွင်းကို သူ့ဟာသူ ဖြတ်တောက်နိုင်ရန်အတွက်
ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ညီမတော်နန်းစောကို သတ္တဝါ
ကြီး၏လက်ထဲမှ ကယ်တင်နိုင်ရန် အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့်
လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

လောလောဆယ် ပြင်ပသဘာဝအလင်းရောင်ထဲမှ နက်
ရွိုင်းသောအမှောင်ထုအတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လိုက်မိသော
ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အမြင်အာရုံ ဝေဝါးသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်တစ်ခုက ကျွန်ုပ်
၏ လည်ကုတ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အမြင်အာရုံ
ထဲတွင် ထုထည်ကြီးမားသော အမှောင်တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခု တိုး
ဝင်လာသည်ပမာ ထင်မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဒူးနှစ်ဖက်သည် ဒူးထောက်လျက်သား ပျော့
ခွေကျသွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်လျက်သား ဖြစ်သွား
သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ဘာမှမကြား၊ ဘာမှမမြင်၊ ဘာမှ
မသိ ... ခံစားမှုဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့။

နှစ်

အင်မတန် အရေးကြီးတယ် သူငယ်ချင်း။
ငါ့ကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့ချင်ရင်
ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ။

ထွဋ်ခေါင်ထက်

ကြေးနန်းစာက သည်အတိုင်းဖြစ်သည်။
ထွဋ်ခေါင်ထက်သည် ကျွန်ုပ်၏ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်
သည်။ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဟူ၍ သတ်မှတ်နိုင်သည်။ သို့ရာ
တွင် အရွယ်ရောက်ကတည်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်း၊ ကိုယ့်

www.burmeseclassic.com

လမ်းကိုယ်လျှောက်ခဲ့သောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်မြို့စီနေ၊ တစ်မြေစီခြားခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ထွဋ်ခေါင်ထက်သည် မည်မျှပင် မအားလပ်သည်ဖြစ်စေ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် အပြန်အလှန် စာရေးသားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မာကြောင်းသာကြောင်းဖြစ်စေ အဆက်မပြတ် အဆက်အသွယ်ရှိနေကြစမြဲပင်။ ထွဋ်ခေါင်ထက်ရော ကျွန်တော်ပါ တစ်ကိုယ်တည်းသမားချင်းအတူတူ သူ့တွင် ကြင်နာယုယ စရာ နှမအရင်းအချာတစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏နှမအရင်း နန်းစောသည် ငယ်စဉ်က တည်းကပင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးအချိုးအစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဆံပင်ကိုပါ အတိုညှပ်ထားလေ့ရှိသောကြောင့် နန်းစော၏အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အမှတ်တမဲ့တွေ့လိုက်လျှင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်စရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ကျွန်ုပ်၊ ထွဋ်ခေါင်ထက်နှင့် နန်းစောတို့သုံးယောက်သားသည် ကလေးသူငယ် လှမမယ်အရွယ်ကတည်းက အတူတကွ ကြီးပြင်းလာကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ မိဘများသည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မြန်မာဘုရင်များ၏

လက်ထက်တော်ကတည်းက ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အမေသည် ထွဋ်ခေါင်ထက်တို့အိမ်တွင် ထမင်းဟင်းချက် စသော ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်သူဖြစ်သည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏အဖေ ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်သည် ဗြိတိသျှ အစိုးရလက်ထက်တွင် ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်၏ သူကောင်း ပြုခံရသော အေ၊ တီ၊ အမ်၊ ဘွဲ့ရ ဝန်ထောက်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထွဋ်ခေါင်ထက်၏မိခင် ဒေါ်နန်းထက်သည် သမီးငယ်နန်းစောကို မွေးဖွားပြီးပြီးချင်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထွဋ်ခေါင်ထက်၊ နန်းစောတို့နှင့် အတူ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးတွင် ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကတည်းက မူလတန်းမှအစဖြင့် အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်းအထိ သူတို့မောင်နှမနှင့် အတူ ကျောင်းသွားဖော်၊ စာကျက်ဖော် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မက်ထရစ်စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်၏မိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထွဋ်ခေါင်ထက်၊ နန်းစောတို့သည် လူပျိုပေါက်၊ အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ် ဖြစ်လာကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှစ၍ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးတွင် နေလိုစိတ် မရှိတော့ပါချေ။

စင်စစ်အားဖြင့် မောင်နှမအရင်းအချာများသဖွယ် အတူသွား၊ အတူစား၊ အတူနေခဲ့ကြသော နန်းစောတို့မောင်နှမကို ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်က ကျွန်ုပ်နှင့် တရင်းတနီးမဆက်ဆံရန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ တားမြစ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော အခိုင်းအစေ၏သားနှင့် သူ၏သမီးဖြစ်သူ နန်းစောတို့ ငြိစွန်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် မိခင်ကွယ်လွန်ပြီး တစ်လအကြာတွင် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်အား ကန်တော့၍ ထန်းခေါက်ဖာနှင့် အိပ်ရာလိပ်ဆွဲကာ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော်လည်း သူ့အဖေ၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို ဖယ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာချိုချိုဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ခြံအထိ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ခြံသို့ရောက်သောအခါ ...

“မင်းနဲ့ငါ မခွဲချင်ပေမယ့် တို့အဖေရဲ့စကားကို မပယ်ရှားနိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်း အခုလို ထွက်ခွာသွားရတာကို ညီမလေးအစောလည်း အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ ဟောဒီမှာ အစောရေးပေးလိုက်တဲ့စာ”

ထွဋ်ခေါင်ထက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးသည်။

“ညီမလေးအစောဟာ အခုဆိုရင် စံအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်က မင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ရပ်စောင့်နေတယ်ကွ”

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏အသံကြီးမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေရှာသည်။

ကျွန်ုပ်က စံအိမ်ကြီး၏လေသာဆောင်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လေသာဆောင်တွင်ရပ်လျက် လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးကို ဝှေ့ယမ်းလျက်နှုတ်ဆက်နေသော နန်းစောကို မြင်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ညာလက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်လည် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ နန်းစောသည် သူမ၏လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် မျက်လုံးအိမ်ထောင့်ကို တို့သုတ်လိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်း၌ ကြော့ကွဲရသော ဝေဒနာကို တနင့်တဖိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

ဤစံအိမ်ကြီးတွင် နန်းစော၊ ထွဋ်ခေါင်ထက်နှင့် ကျွန်ုပ် စသည်သုံးယောက်စလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မွေးဖွားခဲ့ကြသည်။ လူမှန်းသိသည်အချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ တတူတူ မခွဲမခွာ



နေလာကြသူများဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်မြသောသံယောဇဉ်နှောင်ကြီး၏ တင်းကျပ်ရစ်ပတ်မှုကို မချိမဆုံ ခံစားခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်ထံတွင် မိခင်ငယ်စဉ်က ရေးမှတ်ထားသော မှတ်စုစာအုပ်ငယ်လေးတစ်ခုပါခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ငယ်လေး၏ ပထမစာမျက်နှာတွင် လိပ်စာရေးထားသည်။ ထိုလိပ်စာတွင် နေထိုင်သူသည် ယခုထက်တိုင် ရှိ မရှိ သေချာပေါက် မပြောနိုင်ပါချေ။

လပေါင်းများစွာ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့သော ကျွန်ုပ်မိခင်၏ညီမ လိပ်စာဖြစ်သည်။ တောမြို့ငယ်လေးတစ်ခု၏ အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းနှင့် ဆရာမတစ်ဦး၏အမည်ကို ရေးထားသည်။ ဆရာမဒေါ်မြတ်မွန် ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အမေပြောလေ့ရှိသော စကားထဲတွင် အမေညီမအမည်မှာ မိမိမိုးဖြစ်သည်။ ဆရာမဒေါ်မြတ်မွန်နှင့် မိမိမိုး တစ်ဦးတည်း ဟုတ်၊မဟုတ် ကျွန်ုပ်မသိပါချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမဒေါ်မြတ်မွန်၏ ကျောင်းလိပ်စာကို အားကိုးအားထားပြု၍ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရထားဘူတာတွင် ထိုင်၍ ရထားစောင့်နေချိန်တွင် နန်းစော၏စာအိတ်ကို ဖတ်ရှုရန် ဖောက်ဖွင့်လိုက်သည်။

စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်စဉ် စာရွက်

ခေါက်ထဲတွင် ထည့်ပေးလိုက်သော ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန် ၁၀ ရွက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အသစ်စက်စက်များပင် ဖြစ်သည်။ စာထဲတွင် ...

အစောနဲ့ကိုကိုထွဋ်တို့ စုဘူးလေးတွေကို ဖောက်ပြီး ရှိရှိသမျှအားလုံး ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အစောတို့အတွက် ငွေမလိုပါဘူး။ ခရီးသွားမယ့်အစ်ကိုအတွက်က လိုအပ်နေမှာပါ။ ဒီနေ့မနက်ကျမှ အစ်ကို တစ်နယ်တစ်ကျေးကို သွားတော့မယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းကြီးသိလိုက်ရလို့ အရမ်းကြေကွဲရတယ်။ အစ်ကိုအောင် ခရီးမထွက်မီ ဒီစာကို ကိုကိုထွဋ်နဲ့ပေးလိုက်ဖို့ ကမန်းကတန်း ရေးလိုက်ရတာ။ အစ်ကိုအောင် ရောက်လေရာအရပ်က စာမှန်မှန် ရေးပါနော်။ အနည်းဆုံး တစ်လတစ်စောင်တော့ ရေးစေချင်တယ်။

ဒါပဲနော် ... အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ အစောရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေလို့ ဘာတွေရေးရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။

ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။



ကပျာကယာရေးရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် နန်းစော၏ လက်ရေးမှာ ကြောင်ခြစ်ထားသည့်ပမာ မနည်းကြိုးစား၍ ဖတ်ခဲ့ရသည်။



လိပ်စာအရ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားသော ကျောင်းတွင် ဆရာမဒေါ်မြတ်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်က အမေ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း၊ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီး၏ပိုင်ရှင် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်က အကြောင်းမဲ့သက်သက် နင်လွတ်လိုက်သောကြောင့် နေစရာမရှိတော့သောအခြေအနေကိုပါ ဒေါ်မြတ်မွန်အား ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဆရာမဒေါ်မြတ်မွန်သည် ကျွန်ုပ်မိခင်၏ညီမ မိမိမိုးပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုအထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“လူလေး ဘာမှမပိုးရိမ်နဲ့တော့၊ ဒေါ်လေးဆီကို လူလေးရောက်လာပြီဆိုတော့ ဒေါ်လေးအစ်မရဲ့သားဟာ ဒေါ်လေးရဲ့သွေးသားအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် လူလေးရဲ့ဘဝ

ကို ဒေါ်လေး လုံးလုံးလျားလျား တာဝန်ယူလိုက်ပါပြီ။ အရေးကြီးတာ တစ်ချက်ပဲရှိမယ် . . . အဲဒါက ဒေါ်လေးရဲ့စကားကို မြေထဲကျော့ နားထောင်ပြီး လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့က ‘လူလေးရဲ့တာဝန်ပဲ’”

ဟူ၍ ပဏာမပျိုးသည်။ အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမ အပျိုကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောတူအဖြစ် သားအဖြစ်မှ ထူထားမြောက်သည်အထိ ဆက်လက်၍ ပြုစုပျိုးထောင် ပုံသွင်းခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်လေး၏စိတ်ကြိုက် ပညာတတ် တစ်ယောက်အဖြစ် လူလေးမြောက်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်ကို စီးပွားရေးသမားလူပျိုကြီး ဦးမိုးအောင်၏လက်သို့ လွှဲအပ်လိုက်တော့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဦးမိုးအောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ဒေါ်လေးအား တစ်ဖက်သတ် ကျိတ်၍ နှစ်သက်စွဲလမ်းနေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးမြတ်မွန်၏ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်ုပ်အား စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်လေးမြတ်မွန်သည် လူပျိုကြီးဦးမိုးအောင်၏ နားထောင်မှုကို လက်သင့်ခံ၍ တရားဝင် လက်ထပ်သွင်းသင်းခွင့်ပြုလိုက်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် စီးပွားရေးလောကတွင် အရှိန်ရလာသော ထည်ထည်ဝါဝါလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြင့် ရပ်တည်နိုင်သောကာလတွင် ထွင်ပေါက်ထက်၏ အရေးတကြီးပို့လိုက်သော ကြေးနန်းစာကို ရရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဒေါ်လေး မြတ်မွန်နှင့် ဆွေးနွေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ဦးလေးအဖြစ် တော်စပ် နေပြီဖြစ်သော ဦးဖိုးအောင်ထံတွင် လွှဲပြောင်းတာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ သည်။

သုံး

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမျှ ကြာမြင့်ခဲ့သော အချိန်ကာလပိုင်း အတောအတွင်း ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးသည် ဤမျှ အိုမင်းယိုယွင်း သွားလိမ့်မည်ဟူ၍ လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ပါချေ။

စံအိမ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ် များက အလိုလိုနေရင်း အကြောင်းမဲ့သက်သက် စိတ်လေးလာ သည်။

ပြုပြင်ပြောင်းလဲမွမ်းမံခြင်း မရှိသောကြောင့် စံအိမ်၏ အောက်ထပ် အုတ်နံရံတွင် နွယ်ပင်များနှင့် ညောင်ပင်ပေါက်များ အွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်နေကြသည်။

နေရာအတော်များများ၌ အင်္ဂတေများကွာကျ၍ အောက်

ခံအုတ်ရိုးများ ပေါ်နေသည်။ အချို့နေရာတွင် ရေညှိများပင် တက်နေလေပြီ။

ခြံဝင်းထဲတွင် တစ်ချိန်က အခက်အလက်၊ အရွက်များဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေခဲ့သော သစ်ပင်အချို့ပင်လျှင် ကျွတ်ကျတောက်နှင့် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။

စံအိမ်ကြီး၏ မှန်ပြတင်းပေါက်များသည်လည်း မျက်လုံးဟောက်ပက်နှင့် ကြည့်နေကြသည်ပမာ မှန်ချပ်များနေရာတွင် ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်။

လွန်ခဲ့သော ကလေးဘဝ၊ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝတွင် ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးမြူးထူးဆော့ကစားခဲ့ကြသော စံအိမ်ဝန်းကျင်ရှိ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များသာ ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံနေကြသည်။

ခြံစည်းရိုးများသည်ပင်လျှင် သစ်သားစာန်းများနှင့် တိုင်ခြေများတွင် ခြစားလျက် ကျိုးပဲ့ပြတ်သပ်နေလေပြီ။

မြို့စွန်တစ်နေရာတွင် တစ်ချိန်က ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် ဆားသားနားနား တည်ဆောက်ခဲ့သော စံအိမ်ကြီးသည် လေပြင်းတခုခုသုန်တိုက်ခတ်နေချိန်တွင် အိမ်အိုကြီး၏နေရာအနံ့အမြီးမှ တကွိုက်တဖျတ်ဖျတ်ဖြင့် မြည်သံများ ထွက်ပေါ်နေကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အိုမင်းယိုယွင်းနေသော စံအိမ်ကြီးတွင် ဇီဘဆွေမျိုးသားချင်းဖြစ်စေ အိမ်ဖော်အခြွေအရံများဖြစ်စေ ရှိစာန်မတူပါချေ။

ထို့ကြောင့် စံအိမ်ကြီး၏အတွင်းအပြင် တစ်ခုလုံး လူသံသူသံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံဟူ၍ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပါချေ။

အထူးသဖြင့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည့် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ ရှိပုံမရသောကြောင့် ခွေးဟောင်သံဖြင့် ဆီးကြိုမှုမျိုးကို မတွေ့ရ။

ကျွန်ုပ်သည် စံအိမ်ကြီးရှေ့ တံခါးပေါက်ကြီးနှင့် တည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

သံခေါက်တံခါးကိုစေ့၍ သော့ခလောက်ဖြင့် အတွင်းမှ ခတ်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အိမ်တွင်း၌ လူသားထစ်ယောက်ရှိနေနိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်က သံခေါက်တံခါးကို လှုပ်ယမ်း၍ အသံပေးသည်။

“ကိုထွဋ် ကိုထွဋ် ... သူငယ်ချင်း”

အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ထွဋ်ခေါင်ထက်အမည်ကို ခေါ်ဆိုလိုက်သည်။

စံအိမ်၏အတွင်း နောက်ဘက်မီးဖိုခန်းဆီမှ 'ဘယ်သူ
၏' ဟူသောအသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ယောက်ျားအသံလား၊ မိန်းမအသံလား မရေရာ မကွဲ
ပြားပါချေ။

“တို့ပါ စိမ်းနွယ်အောင်ပါ”

ကျွန်ုပ်၏အသံကို မြင့်၍ ဖြေလိုက်မိသည်။
မကြာမီ မီးဖိုခန်းမှတစ်ဆင့် ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်
သန်း၍ အိမ်ရှေ့ညွှန်ခန်းသို့ ဦးတည်လျှောက်လာသော လွှာချင်း
ဖိနပ်သံသဲ့သဲ့ကို တဖျတ်ဖျတ် ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားခန်းထွက်ပေါ်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်
နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏နောက်ကျောဘက်မှ ...

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲဗျာ”

ဟူသော မွန်မွန်ရည်ရည်အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

ကျွန်ုပ်က နောက်ကျောဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်၍ ကြည့်
လိုက်သည်။

ဤစံအိမ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ခဲ့သော ကာလ
တစ်လျှောက်လုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသော လူငယ်တစ်
ယောက်။

အသက် ၂၀ နှစ်ခန့်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိ
သည့် ညိုမောင်းသော အသားရောင်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
ကြံ့ခိုင်သည်။ ရှမ်းခမောက်ကို သူ၏နဖူးထက်ဝက် ဖုံးအုပ်သည်
အထိ ဆောင်းထားသည်။ ပင်နီတိုက်ပုံရင်စေ့နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီ
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဖိနပ်မပါ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မြေပြင်တွင်
အပြားလိုက်ချထားသည်။

“ငါ့ညီက ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအိမ်ကလား”

ကျွန်ုပ်က လူငယ်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နာမည် ဝေလုပါ။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့
အနောက်ဘက်ကတန်းလျားမှာ နေပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲမှာ အမှိုက်
သရိုက်တွေ၊ သစ်ရွက်ခြောက် သစ်ကိုင်းခြောက်တွေရှင်းဖို့ လိုအပ်
တဲ့အခါမျိုး ထင်းခြောက်တွေ ခုတ်ရဖြတ်ရမယ့်အခါမျိုးတွေမှာ
နောက်ပြီး နောင်တော်နဲ့အစ်မတော်တို့ စေခိုင်းသမျှ ဆောင်ရွက်
စရာကိစ္စတွေကိုပါ ဆောင်ရွက်ပေးရ ...”

ဝေလုဆိုသူက ရှင်းပြသည်။ သူ၏စကားမဆုံးမီ ...

“ဟယ် ... အစ်ကိုအောင် ရောက်လာပြီ”

ဟူသော ကျေနပ်အားရစွာပြောလိုက်သံသည် စံအိမ်ထဲ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူငယ်အား ကျောပေးလိုက်

www.burmeseclassic.com

ကာ သံခေါက်တံခါးသော့ဖွင့်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

နန်းစောမှ နန်းစောအစစ်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကရစ်ရည်ထက် ပိုမိုပြည့်ဝသော အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ကိုယ်လုံးက ယခင်ကအချိုးအစားထက် အနည်းငယ်မျှ ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးလာသော်လည်း ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ပြေပြစ်နေဆဲဖြစ်သည်။ မျက်နှာလေးက ပကတိလန်းဆန်းနေသည်။

“အစောကို တွေ့ရတာပဲ တို့ အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ အစောရဲ့အစ်ကိုတော်ရော ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်က မေးရိုးမေးစဉ် မေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် နန်းစော၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်းကြီးပင်ညှိုးရော်သွားသည်။ ဆူမက ချက်ချင်း ပြန်လည်ကုန်ခြေစည်လိုက်သည်။

“လာ အစ်ကိုအောင် ... အိမ်ထဲဝင်ပါဦး၊ အိမ်ထဲကျမှ အေးဆေးပြောပြပါမယ်”

နန်းစောသည် သံခေါက်တံခါးကို ဘေးသို့ ဆွဲကာလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ဝင်သာရုံမျှ လမ်းဖယ်ပေးသည်။

ကျွန်ုပ်က နန်းစောကို အကဲခတ်လျက် စံအိမ်ထဲသို့

ဝင်လိုက်သည်။ နန်းစောက စံအိမ်ပြင်ပတွင် ရပ်ကြည့်နေသော ဝေလုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဘယ်နှယ်လဲ ... အစ်မတော် ခိုင်းလိုက်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား ဝေလု”

ဟူ၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ပြေပါတယ်အစ်မတော်၊ ဆရာဝန်ကြီးက ခရီးခွဲသွားနေရာက ဒီနေ့မှ ပြန်ရောက်လာတာ၊ သူ့နာပြုဆရာမကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာပါလိမ့်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးနဲ့ စစ်ဆေးစမ်းဆစ်ဖို့ ကိရိယာတွေလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံယူလာခဲ့မယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဝေလုက ရိုသေလေးစားစွာ ခြေစုံရပ်လျက် ဖြေလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် မင်း ခြံမှာသွားစောင့်နေ၊ သူတို့လာရင် တစ်ခါတည်းခေါ်ခဲ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မတော်”

ကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲတွင်ပါလာခဲ့သော ခရီးခွဲဝင် သားရေအိတ်ကို ဘေးချွတ် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ နှစ်ယောက်ထိုင်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် နန်းစောကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ နန်းစောနှင့် ဝေလုတို့ပြောနေကြသော အကြောင်းအရာ

ကို သဘောမပေါက်သော်လည်း ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်တစ်ခုများ ဖြစ်နေမလားဟူ၍ သံသယဖြစ်နေမိသည်။

ဝေလှပြောသောစကားထဲတွင် “ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သူနာ ပြုဆရာမနှင့် စစ်ဆေးစမ်းသပ်ဖို့ ကိရိယာတွေ” ဟူသောစကား လုံးကြောင့် ရောဂါတစ်ခုခုနှင့်ပတ်သက်နေသည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာ ရှိသည်။

“မအေးမိ ... လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ဖျော်ပြီး လာပို့ နော်”

နန်းစောက စံအိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ လှမ်းပြောလိုက် သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ကူဖော် ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ငွေလင်ပန်းထဲထည့်၍ လာချပေးခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

နန်းစော၏မျက်ဝန်းထဲတွင် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မျက်ရည်ခိုးများ ဝေ့စောက်လာသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မျက်ရည် များအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ မျက်ဝန်းထဲတွင်ပြည့်လျက် ပါးပြင်ပေါ် သို့ စီးကျလာသည်။

မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရာမှ

“ဟင့်” ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏မျက်နှာ ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လျက် ရှိက်ကြီးတင် ဝိုကြွေးလိုက် လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ် ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမည် မသိ နန်းစောကို ငေးကြည့်နေရာမှ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲနှင့် အားပေးစကားဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။

“တို့လည်းရောက်လာပြီပဲ အစောရယ်၊ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ သူ့ဘောထားလိုက်ပါတော့၊ အစော တို့မောင်နှမအတွက် လိုအပ်တဲ့အကူအညီမှန်သမျှ တို့ဆောင်ရွက် ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံးတွင် နန်းစောက သူမ၏မျက်ရည် များကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုအောင် အခုလိုရောက်လာတာ အချိန်ကောင်း ပါပဲ၊ အစောတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဘာမှ လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုအောင်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့ရ တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အစ်ကိုအောင်ဆီကိုရေးတဲ့စာထဲမှာ ထည့်မရေးခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ အစ်ကိုအောင်ကိုယ်တိုင် သိရတော့ နှာပါ၊ ကဲ ... ခရီးထေးက ရောက်လာတဲ့အတွက် လိမ္မော်ရည် သောက်လိုက်ပါဦး၊ အစောပြောပြပါမယ်”

နန်းစောက ပထာမ နိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်က လိမ္မော်ရည်တစ်မြို့စုပင်သောက်လျက် နား
ထောင်နေမိသည်။

လေး

“တကယ်တော့ ဖေဖေဘုရား ကွယ်လွန်တာတောင်
နိဂုံးသားသားမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ အစော သံသယဖြစ်မိတယ်။
အစောတို့မောင်နှမ အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ ဒီစံအိမ်ကြီးကို
အစောတို့ ဆက်လက်တာဝန်ယူကြပေတော့ဆိုပြီး ဖေဖေဘုရား
အ ရက်ရှည်လများ ခရီးထွက်သွားခဲ့တယ်။ နှစ်လတစ်ခါ၊ သုံးလ
တစ်ခါ ဖေဖေဘုရားဆီက စာတွေ မှန်မှန်ရောက်ဖေမယ့် စာပြန်ဖို့
ထိပ်စာ ရေးမထားဘူး။ စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်တော့လည်း
အစ်စောင်နဲ့တစ်စောင် စာတိုက်ချင်းမတူဘူး။ ဖေဖေဘုရားဟာ
မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားဒေသကို ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ
ထောက်ကလဲ့လို့ တာမှမသိရဘူး”

နန်းစောက စကားကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။

“ဖေဖေဘုရားဆုံးတဲ့အကြောင်းကို မြစ်ကြီးနားစာတိုက်က ပို့လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းစာရတော့မှ သိရတယ်။ သိသိချင်းကိုကိုထွဋ် မြစ်ကြီးနားကို လိုက်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ဖေဖေဘုရားဟာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တောထဲကို အမဲလိုက်သွားရင်း သားကောင်ဖြစ်သွားရတာပါပဲ။ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ကျားဆိုးကြီးတစ်ကောင်က အမဲလိုက်စခန်းထဲဝင်ပြီး ဖေဖေကို ချီဆွဲသွားတာတဲ့။ ဖေဖေတို့ အမဲလိုက်အဖွဲ့ထဲမှာ မျက်နှာဖြူအရာရှိ နှစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ် ...။

အမဲလိုက်အဖွဲ့သားတွေအားလုံး ညတွင်းချင်း သွေးစက်တွေ ခြေရာခံပြီး အပူတပြင်းလိုက်ရှာကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်ကျမှ ကျားအောင်းတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ တွေ့ရတာ။ ကိုကိုထွန်းရောက်သွားတဲ့နေ့မှာပဲ ဖေဖေရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတယ်။ အစောတို့ဆီကို ပြန်သယ်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးဟာ အပြည့်အစုံမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျားစားထားလို့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းတောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့”

စကားအဆုံးတွင် နန်းစောသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်၍ ကြူကြူပါအောင် ဝိုင်းကြွေးနေရှာသည်။

သူမ၏ ကျောပြင်နှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်တို့က သိမ်သိမ်တုန်ထုပ်ရှားနေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရှေ့သို့တိုး၍ နန်းစော၏ဆံပင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်သိပ်၍ နှစ်သိမ်လိုက်သည်။

“လူတွေဟာ ကံစီမံရာအတိုင်း ဖြစ်ကြရတာပါပဲ အစော့ရယ်။ ဘယ်သူမှ ရှောင်လွှဲလို့ မရပါဘူး။ အဲဒီကံကြမ္မာဆိုတာက သည်း အတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းတရားပေါ် မူတည်ပြီး ဖြစ်ကြရတာမျိုးမဟုတ်လား။ အစော့ရဲ့စိတ်ကို ဖြေမှပေါ့ကွယ်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုဟာ စိတ်နဲ့ရုပ်ခန္ဓာနှစ်ခုစလုံးကို ယိုယွင်းစုတ်စီးစေတယ်။ ဒါကြောင့် ...”

ကျွန်ုပ်၏စကားမဆုံးမီ အစောက မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်သည်။

သူမ၏အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဩဇာနာမိတ်များက အတိုင်းထက်အလွန် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူမ၏အေးစေ့လေးကို ပင်၍ မျက်ရည်များကို အသာအယာ တို့သုတ်ဆေးမိသည်။

နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်၏ယုယမှုကို ငြိမ်သက်စွာ ခံယူနေသည်။

“ဒါထက် အစော့ရဲ့အစ်ကို ထွဋ်ခေါင်ရော”

ကျွန်ုပ်က ရုတ်တရက် သတိရမိလိုက်သောကြောင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုထွဋ် ရှိပါတယ်။ သူ မြစ်ကြီးနားက ပြန်လာကတည်းက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတယ်။ အစ်ကိုအောင်ကိုတွေ့ရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ။ မနက်က ဆေးသောက်ထားပြီး အခုလောလောဆယ် အိပ်မောကျနေတယ်။ အစ်ကိုအောင်ကို သူ သိပ်တွေ့ချင်တယ်လို့ တဖွဖွပြောနေတာ။ ပြောစရာတွေလည်း အများကြီးရှိသတဲ့”

နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြနေချိန်တွင် ခြံဝသို့ ကားတစ်စီးရောက်လာသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူမက ထိုင်ရာမှထ၍ ဖွင့်ထားသော သံခေါက်တံခါး ဆေးဘက်တွင် ရပ်လျက် ...

“ခဏနေဦးနော် ... ဆရာဝန်နဲ့အတူတူ အစ်ကိုအောင် မပါ လိုက်ခဲ့နော်။ အဲဒီတော့မှ ကိုကိုထွဋ်ကို တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟု လှမ်းပြောသည်။

စံအိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ဖွံ့ကားတစ်စီး ရောက်ရှိရပ်တန့်လိုက်၍ စက်သတ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမကြီးတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။

ဝေလုသည် ကားနောက်ခန်းထဲတွင်ပါလာသည် ဆေး

တူသမူဆိုင်ရာ ပစ္စည်းကိရိယာများထည့်ထားသော သေတ္တာကို သယ်မ၍ စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

“ကြွပါ ဒေါက်တာ၊ ဆရာမကြီးလည်း တစ်ခါတည်း ဝါလာတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့”

နန်းစောက ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ ထို့နောက် သူမက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လျက် ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမကြီးတို့ကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်ရန် လှေကားကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏နောက်မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဆရာမကြီးလိုက်ခဲ့သည်။



ဆရာဝန်ကြီးသည် တစ်ချိန်က ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်ရှိစဉ် ကတည်းက ဤစံအိမ်၏ လက်ခွဲတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ဤစံအိမ်ကားပေါ်တွင် ဆေးကုသမှုဆိုင်ရာ ပစ္စည်းကိရိယာများ ထည့်ထားသော သေတ္တာကို တင်ဆောင်လျက် စံအိမ်ရှေ့မှ မြန်လည်မောင်းထွက်သွားလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

ထွဋ်ခေါင်ထက်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လေးနွာရီတစ်ကြိမ် ဆေးတိုက်ကျွေးခြင်း၊ သွေးပေါင်ချိန်ခြင်းနှင့် အပူရှိန်တိုင်းခြင်း စသောကိစ္စများနှင့် အခြားဆောင်ရွက်ဖွယ်မှန်သမျှကို အနီးကပ် အချိန်အခါမလပ် စစ်ဆေးပြုစုရန် သူနာပြုဆရာမကြီးအား စံအိမ်တွင် ထားခဲ့သည်။

သူနာပြုဆရာမကြီးသည် တစ်ချိန်က မြို့ပြဆေးရုံကြီး များတွင် မေထရွန်အဖြစ် သူနာပြုဆရာမလေးများကို အုပ်ချုပ် သင်ကြားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရား များကို အထူးကျွမ်းကျင်သူ၊ စိတ်ချရသူ၊ ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ယုံကြည်အားထားရသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ ရောဂါဝေဒနာနှင့်ပတ် သက်၍ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံစွာဆောင်ရွက်ပြီးလေပြီ။

ဆရာဝန်ကြီးက စံအိမ်မှထွက်ခွာမီ နန်းစောအား စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က နန်းစော၏နောက်တွင် ရပ်နေသော ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။

“အဆုတ်အအေးမိတဲ့ဝေဒနာကိုတော့ ဆေးမှန်မှန်တိုက် ပြီး လိုအပ်တဲ့ပြုစုကုသမှုကို မေထရွန်ကြီးက ဆောင်ရွက်သွား မှာပါ။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ရှင်းရှင်းပျောက်သွားပါလိမ့် မယ်။ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။”

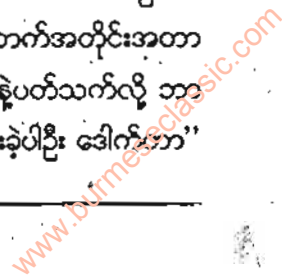
ဆရာဝန်ကြီးက ခေတ္တမျှရပ်နားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ရဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်လာတာကို စာပိုက်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးတွေ့ရှိရတယ်။ အဲဒီ စိတ်ဝေဒနာဟာ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ ရမ္မက်ဆန္ဒရဲ့ စေ့ဆော်မှုကို အခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီစိတ်ဝေဒနာကိုတော့ နှစ်ရှည်လများ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ကုသရမယ့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရမ္မက်ဆန္ဒဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ တိုက် ဆိုင်ပြီး တစ်နည်းအားဖြင့် အလိုအလျောက် ဖြည့်ဆည်းပြီးသား ခြစ်သွားရင်တော့ ကျုပ် သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ကာလထက် စောပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ အလား အလာရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစိတ်ဝေဒနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးကိုလည်း မေထရွန်ကြီးနဲ့ပေးထားခဲ့ပါတယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက စကားအဆုံးတွင် စံအိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာ ရန် တံခါးပေါက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုကိုထွဋ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မတို့က ထူးထူး ခြားခြား ဘာများဆောင်ရွက်ပေးဖို့လိုမှာလဲ ဒေါက်တာ၊ ဥပမာ တိုက်ထွဋ်နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာ အထိ သူ့ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးရမှာလဲ၊ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာ တွေကို ဆင်ခြင်ရမလဲဆိုတာလည်း ညွှန်ကြားခဲ့ပါဦး ဒေါက်တာ”



နန်းစော၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးက ရပ်တန့်၍ နန်းစောဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အကောင်းဆုံးက သူ့ဆန္ဒမှန်သမျှကို သမီးတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးကြစေချင်တယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုမိုးထွဋ်ခေါင်ဟာ သူ့သားနဲ့သမီးအတွက် လိုလေသေးမရှိတစ်သက် သုံးစွဲလို့မကုန်အောင် အမွေအနှစ်တွေထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့အစ်ကိုဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြည့်ဆည်းနိုင်မှာပါ။ ဒါဆိုရင် မောင်ထွဋ်ခေါင်ထက်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာဟာ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ငါး

ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောတို့သည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင် နေရာယူလိုက်ကြပြီး ငယ်စဉ်က ဖြစ်ရပ်အချို့ကို စပ်မိစပ်ရာ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် သူနာပြုဆရာမကြီးသည် စံအိမ်အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုကိုထွဋ်အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာမကြီး”

နန်းစောက ထိုင်ရာမှထ၍ မေးလိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမကြီးသည် ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ တောက်လျှောက်ဝင်လာပြီး နန်းစောအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“သမီးရဲ့အစ်ကိုအခြေအနေ နည်းနည်းပြန်ကောင်းလာ ပါပြီ။ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရေးဝဝအိပ်လိုက်ရလို့ အားပြည့်နေ တယ်။ သူနဲ့ စကားပြောချင်ရင် ပြောလိုရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးတော့ မပြောသင့်ဘူး။ သူက အခုမှ နာလန်ထခါစ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

ဆရာမကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောတို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏အိပ်ခန်းသည် အပေါ်ထပ် ကော်ရစ် တာ၏အဆုံးတွင် ရှိသည်။ နန်းစောဦးဆောင်၍ အမှောင်ရိပ်ကျ နေသော လူသွားစကြာအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ အခန်းပေါက်ဝရှေ့သို့ ရောက်သွား သောအခါ နန်းစောက ပိတ်ထားသောအခန်းတံခါးကို အသာ အသာ ခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးရွက်ကို စေ့ရုံသာစေ့ထားသော ကြောင့် အခန်းတံခါးသည် အလိုအလျောက် အတွင်းသို့ပွင့်လာ သွားသည်။

အခန်းထဲရှိ ပြတင်းပေါက်များကို လုံးလုံးလျားလျား ပိတ်ထားပြီး ထူထဲသောရေညှိရောင်ခန်းဆီးများဖြင့် လုံခြုံစွာ ကာရံထားသည်။

ထို့ကြောင့် ထွဋ်ခေါင်ထက်၏အိပ်ရာပေါ်တွင် ခင်းထား သော အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူလေးကိုသာလျှင် စတုဂံအဖြူရောင် အကွက်တစ်ကွက်ပမာ မြင်လိုက်ရသည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ထွဋ်ခေါင်ထက်ကို မတွေ့ရပါချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းကြောင့် မွန်းကျပ်လျက် စိတ်အိုက်နေသောခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လေ ကောင်းလေသန့်နဲ့ အလင်းရောင်မရအောင် ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်အစော့ လူနာ ဧပြောနဲ့ တို့တောင် မွန်းကျပ်နေတယ်”

ကျွန်ုပ်က တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သောစကားကို သဲသဲ ကွဲကွဲ ကြားလိုက်ဟန်မတူ။

“ကိုကိုထွဋ် အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိရမှာမဟုတ်လား။ အခု သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

နန်းစောက ဘဝင်မကျစွာ သူ့ဟာသူ ငြီးတွားနေသည်။

အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ဘေးဘက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စာ အုပ်အချို့ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို ဝိုးတဝါး မြင်နေရသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး အေးစက်ထိုင်းမှိုင်းနေပြီး ထွက်ပေါက်

www.burmeseclassic.com

မရှိသော လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်မိနေသူပမာ ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ ထို့ကြောင့်...။

“အိပ်ခန်းနဲ့မတူဘူး၊ လိုဏ်ခေါင်းထဲရောက်နေသလိုမျိုး ခံစားရတယ် အစော”

ဟူ၍ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အစောသည် အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ခုတင်အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဖွင့်ထားသော အခန်းတံခါးက ရုတ်တရက်မြည်ဟိန်းလျက် ပိတ်သွားသံ ဂျိုးခနဲထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစော နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ပိတ်ထားသောတံခါးကို ကျောမှီလျက် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြူးကြောင်ကြောင် ရပ်ကြည့်နေသော အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုသူသည် ထွင်ခေါင်ထက်မှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ကျွန်ုပ်၏ငယ်သူငယ်ချင်း ထွင်ခေါင်ထက်ဟူ၍ မယုံကြည်ချင်။

သူသည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ဆန့်ထားပြီး ကျန်လက်ချောင်းများကိုကွေးလျက် ပြောင်းတိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်ပမာ ခိုင်းခနဲ အသံထွက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေမိသည်။

သူ့ရော ကျွန်ုပ်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အံ့ဩမှုလွှမ်းခြုံနေကြသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရပ်တည်နေသော နန်းစောသည် အမှောင်ရိပ်လွှမ်းခြုံထားသော အခန်းထဲတွင် အမြင်အာရုံကျင့်သားရသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ခန်းဘေးဘက် ဝန်ပြတင်းများကို ကာကွယ်ထားသည့် ခန်းခါးများကို ဘေးသို့ ထွန်း၍ ဖယ်ရှားသည်။

ပြတင်းမှန်ချပ်များကို ဖြတ်သန်းလာသော အလင်းရောင်က အိပ်ခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။

နန်းစောက ပြတင်းတံခါးရွက်များကိုပါ ဖွင့်၍ ချိတ်ဖြင့် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ သွက်လက်၍ ထိကျမှန်ကန်သည်။

“ဟာ... အခုမှပဲ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးရဲ့ မူလအခြေအနေအတိုင်း ခမ်းခမ်းနားနား ပြန်ဖြစ်သွားပြီ”



ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။ သူ၏အိပ်ရာခုတင်သို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်ကြိုးစားနေသော ထွဋ်ခေါင်ထက်အနီးသို့ ကျွန်ုပ်က သွက်လက်စွာ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်၍ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်မိအောင် တွဲ၍ ထိန်းပေးသည်။

နန်းစောက ခုတင်ခေါင်းရင်း၌ ခေါင်းအုံးကို မတ်မတ် ထောင်ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ကျောနှင့် ကပ်ဖိ၍ နေရာချလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သူငယ်ချင်း ထွဋ်ခေါင်ထက်ကို အနီးကပ် စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်လိုက်မိသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က တရင်းတနီး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလာခဲ့သော အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး မဟုတ်တော့ပါချေ။ ဆယ်နှစ်တာမျှသော ကာလအတောအတွင်း ထွဋ်ခေါင်ထက် ဤမျှ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟူ၍ ကြိုတင်တွေးထင်ထားခြင်း မရှိ။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ အသားအရေက တင်းတင်းရှင်းရှင်း မရှိ၊ လျော့ပါးလျက် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကြီးဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက သွေးရောင်မရှိတော့ဘဲ ဖျော့တော့နေသည်။ ပါးရိုးများ ငေါထွက်နေသည်။ ဖရိုဖရဲ ဖွာလန်ကြံ့ရှည်လျားနေသောဆံပင်

များက မျက်လုံးအစုံကို ဖုံးအုပ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် နန်းစောက သူ့အစ်ကို၏ဆံပင်များကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ပြန်လည်တင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ တောက်ပြောင်သောမျက်လုံးအစုံကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။

သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် အထိတ်တလန့် အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းနေသည်။

သူက နန်းစော၏လှုပ်ရှားမှုများကိုသာ တစ်ချိန်လုံး အာရုံစိုက်လျက်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် သူ၏အကြည့်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

သူက သုံးစက္ကန့်မျှ ဝေဝေဝေါ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေရာမှ နှုတ်မိသွားဟန်တူသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြည်ပြည်ဝဝ မျက်နှာမူ၍ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ကား၍ ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထွဋ်ခေါင်ထက်ရှေ့သို့ တိုးကပ်သွားသည်။

ရင်ချင်းအပ်လျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သက်ဆင်းများဖြင့် အပြန်အလှန် ရစ်ပတ်ဖက်တွယ်ထားလိုက်ကြသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်ထက် ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့လီသွားသော်လည်း

ကျွန်ုပ်အား ဖက်ညှစ်ထားမှုမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်တန်းတူပင်ဖြစ်သည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ ထွဋ်ခေါင်ထက်၊ နန်းစောနှင့် ကျွန်ုပ်တို့
သည် မူလ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသော အခြေအနေသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

* * *

ခြောက်

ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောတို့သည် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးစီး
ချိန်များတွင် သူနာပြုဆရာမကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထွဋ်ခေါင်
ထက်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရသည်။

သူ မြစ်ကြီးနားနှင့် မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားဒေသကို
လိုက်ပါသွားစဉ်က သိရှိခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို သူက
ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်။

ဆရာမကြီးက ထွဋ်ခေါင်ထက်အား တစ်နေ့လျှင် တစ်
နာရီမျှသာ စကားပြောခွင့်ပေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထွဋ်ခေါင်ထက်က
ထေးရက်တိုင်တိုင် အချိန်အားဖြင့် လေးနာရီသာသာ ပြောခဲ့ကြ
သောအခါ ပြီးပြည့်စုံသွားသည်။

ထွဋ်ခေါင်ပြောသော အကြောင်းအရာထဲတင် လမ်းပြ ဦးအိုက်ကပ်နှင့် သား ဝေလုအကြောင်းလည်း ပါသည်။

ဝေလုသည် အသက်ကိုးနှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအိုက်ကပ်နှင့်အတူ တောထဲသို့ အမဲပစ် လိုက်ပါ လေ့ရှိသည်။ ဖခင်ဦးအိုက်ကပ်၏ လက်တွေ့ပို့ချမှုများဖြင့် တော ကျွမ်းလာသူ ဖြစ်သည်။

ဝေလု ၁၆ နှစ်သားအရွယ်တွင် လမ်းပြဖြစ်သော ဖခင် ဦးအိုက်ကပ်နှင့်အတူ မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးနှစ်ယောက်အပါအဝင် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်တို့ အမဲလိုက်အဖွဲ့၏ တွဲဖက်လမ်းပြအဖြစ် မြန်မာ ပြည်မြောက်ဖျားဒေသသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်တို့ အမဲလိုက်အဖွဲ့ ထိုဒေသသို့မရောက်မီ ရက်သတ္တငါးပတ်ခန့်စော၍ အိုမင်းနေသော ကိုးတောင်ကျား တစ်ကောင်ကို လူမျိုးခြား မုဆိုးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့ရာတွင် ပစ်ခတ်သူ၏ပေါ့ဆမှုကြောင့် ကျားအိုကြီး၏ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးကိုသာ ရှပ်၍ထိမှန်ခဲ့ပြီး ကျားကြီး လွတ် မြောက်သွားခဲ့သည်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝအရ အသက်အရွယ် အိုမင်းလာသော ကျားအိုကြီးများသည် သူတို့ထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုမိုသွက်လက် လျင်မြန်ဖြတ်လတ်သော သမင်၊ ဒရယ်

ချေ (ဂျီ)၊ စိုင်း၊ ဆတ် စသည့် ခြေလေးချောင်းသားကောင်တို့ကို ဖလိုက်နိုင်တော့ပါချေ။

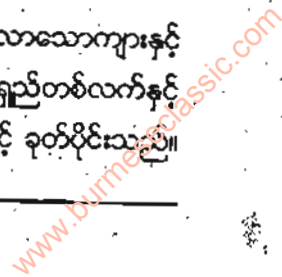
ထိုအခါ ခြေနှစ်ချောင်းသတ္တဝါများထဲတွင် နှေးကွေး သော လူသားကို စားသောက်ရန် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ချဉ်းကပ် ချောင်းမြောင်းလေ့ရှိကြသည်။

အထူးသဖြင့် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေသော ကျားအိုကြီး သည် မဆင်မခြင်ပစ်ခတ်လိုက်သော မုဆိုး၏လက်ချက်ကြောင့် နက်စိတ်တစ်ဖက်ကွယ်နေသော ကျားနာကြီးတစ်ကောင်ဘဝသို့ ချောက်ရှိသွားခဲ့ရသည်။

ကျားအိုကျားနာဖြစ်နေသော ထိုကိုးတောင်ကျားကြီး သည် ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာသောအခါ လူသားကို အလွယ်တကူ ချောင်းမြောင်းကိုက်ချီ သယ်ဆောင်သွား၍ စားသောက်လေတော့ သည်။

ငရမန်ကန်းဟူ၍ အမည်ပေးထားသော ထိုကျားအိုကြီး သည် တစ်ရက်တွင် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်အား အလစ်ချောင်း၍ ကိုက်ချီ ခုန်ဝင်လာသည်။

လမ်းပြဖြစ်သူ ဦးအိုက်ကပ်က ခုန်ဝင်လာသောကျားနှင့် နှစ်ဘက်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ သူ့တွင်လည်း ဓားရှည်တစ်လက်နှင့် ခြောင်းသာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဓားရှည်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းသည်။



စားရည်၏ထက်မြက်သောအသွားသည် ကျားနာကြီး၏ လက်ပြင်ရှိ အရေပြားကို ထိရုံမျှသာဖြစ်သွားစဉ် ကျား၏ ပြင်းထန်သော လက်ပြန်ပုတ်ထုတ်ချက်က ဦးအိုက်ကပ်၏ဝမ်းမိုက်မှ ရင်ညွန့်အထိ လက်သည်းများဖြင့် တောက်လျှောက် ဟက်တက် ခွဲလိုက်သည်ပမာ ရင်အုံတစ်ခုလုံး ဟင်းလင်းပွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုဒဏ်ရာဖြင့် ဦးအိုက်ကပ် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ကျားကြီး၏လက်ချက်ကြောင့် ဦးအိုက်ကပ် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားသည်ကို သားဖြစ်သူဝေလုက မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။

သူ့အနေနှင့် ထိုဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတိုင် ကြောက်စိတ်ဟူ၍ လုံးဝမဖြစ်ပေါ်။ ကျားငရမန်ကန်းကိုသာ စိမ်းခြေလိုသောစိတ်က ဝေလု၏ရင်ထဲတွင် အစိုင်အခဲဖြစ်လာသည်။

ထိုနည်းတူ ကျားစားဖြစ်ခဲ့ရသော ဖခင်ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်၏ ဖြစ်ရပ်ကို ပြည့်စုံစွာသိရပြီးနောက် ဖခင်အား ကိုက်ချီသယ်ဆောင်သွားကာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို စားသောက်ခဲ့သော ကျားကြီး နေထိုင်ရာလိုဏ်ခေါင်းအထိ ထွဋ်ခေါင်ထက်က ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ထိုပြင် သူနှင့်ဘဝတူဖြစ်ခဲ့ရသော လမ်းပြ ဦးအိုက်တစ်၏သား ဝေလုကိုလည်း စံအိမ်သို့ခေါ်လာ၍ နေရာချသည်။

ထိုအတွေ့အကြုံများသည် သက်တမ်းတစ်လျှောက်

အေးချမ်းသာယာ အပူအပင် အကြောင့်အကြကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်လာခဲ့သော ထွဋ်ခေါင်ထက်အတွက် အပြင်းအထန် ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုများဖြင့် ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ထိုသွေးပျက်ခမန်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင်သာမက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုပါ ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားကြောင်း ဆရာဝန်ကြီးက ရှင်းပြခဲ့သေးသည်။

ထိုဝေဒနာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သော သူနာပြုဆရာမကြီးအား နေ့ရောညပါ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် လိုအပ်ချက်များကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားခဲ့သေးသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် လူနာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေသော ထွဋ်ခေါင်ထက်အား အချိန်ပိုင်းသတ်မှတ်ချက်ဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အသက်ရှူပြင်းခြင်း၊ အသက်ရှူမြန်ခြင်း စသောလက္ခဏာများကို စောင့်ကြည့်စစ်ဆေးမှတ်တမ်းပြုရမည်။ ဆေးပညာအရ Hyper Ventilation ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာပါက ဥပမာအားဖြင့် ခြေလက်များတွင် ဘရွှေ့ဖြစ်လာခြင်း၊ ထုံကျဉ်လာခြင်း၊ အသက်ရှူမဝခြင်း၊ ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း၊ သတိလစ်လုနီးပါးဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေရသည်ဟု သူနာပြုဆရာမကြီးက ရှင်းပြသည်။

www.burmeseclassic.com

ထွင်ခေါင်ထက်တွင် ထိုသို့သောလက္ခဏာများ ဖြစ်ပေါ်
လာလျှင် ပြုစုကုသရမည့်နည်းလမ်းမှာ ပထမဆုံး သူ့ကို အား
ပေးနှစ်သိမ့်ရန်။ ထို့နောက် အထောက်အကူပြု စိတ်ကုထုံးဖြင့်
ကုပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ကုထုံးအနေနှင့် -

Supportive Psychotherapy ဟု ရှိ ခေါ်သည်။

“လူနာက အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်တဲ့အတွက် သွေးထဲ
မှာ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်နည်းသွားပြီး အယ်လ်ကာလီဓာတ်
များလာတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အက်ဆစ်ဓာတ်နည်းသွားပြီး
ပီအိတ်ချ်များလာတယ်။ အသက်ရှူအဖွဲ့နဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့သွေးထဲမှာ
အယ်လ်ကာလီဓာတ်များပြားတဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ
တယ်။ အဲဒါကို Respiratory Alkalosis လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ
တော့ သွေးထဲမှာ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် ပြန်များလာအောင်
ဆောင်ရွက်ရမယ်”

ဆရာဝန်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုအပ်လျှင်
တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့်အကြောင်း သူနာပြု
ဆရာမကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြခဲ့သည်။



ခုနစ်

ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောသည် ထွင်ခေါင်ထက်၏ အလွန်
တရာပြင်းပြသောဆန္ဒကို သိလိုက်ရသည်။

ထိုဆန္ဒမှာ သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးထွင်ခေါင်အား ရက်
စက်စွာ သတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့သော ကိုးတောင်ကျား ငရမန်
တန်းအား ဇီဝိန်ခြွေရန်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ အမဲလိုက်စဉ် သေဆုံးသူ ဦးမိုးထွင်
ခေါင်ထံမှ ရရှိသောပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့မှ စစ်ဆေး
သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

ထိုပစ္စည်းများကို သားဖြစ်သူ ထွင်ခေါင်ထက်အား ပြန်
ထည်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ထိုပစ္စည်းများမှာ ...

ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော သားရေဂျာကင်တစ်ထည်နှင့် ဂါဒင်းဘောင်းဘီရှည်၊ သားရေ ခါးပတ်တစ်ချောင်း၊ တောစီးဖိနပ်တစ်ရန်၊ ဒဿမ ၄၅ ပစ္စတို တစ်လက်နှင့် ကျည်တစ်ကပ် စသည်တို့ဖြစ်သည်။

သားရေဂျာကင်၏ အိတ်များထဲတွင် ဒိုင်ယာရီမှတ်စု စာအုပ် အငယ်စားတစ်အုပ်၊ ပတ်ကားဘောလုံးပွင့်တစ်ချောင်း၊ ပိရမစ်လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ထိုဒိုင်ယာရီမှတ်စုစာအုပ်၏ အတွင်းဘက်ကျောဖုံး၌ အံ့ဂုက်သဘောမျိုးပြုလုပ်ထားသော အကန့်ထဲတွင် သေသပ်စွာ ခေါက်ထည့်ထားသော မြေပုံကြမ်းတစ်ခု တွေ့ရသည်။

ထိုမြေပုံကြမ်းမှာ ပတ္တမြားပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပုံ ကြမ်းရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေပုံကြမ်း၏ အရွယ်အစားမှာ ကိုးလက်မပတ်လည်ခန့် ရှိသည်။

နေရာဒေသတစ်ခု၏ အသွင်သဏ္ဍာန် အမှတ်အသား လက္ခဏာများနှင့်ဖြစ်ပြီး မြေပုံ၏အလယ်ပတ်တွင် 'အာယုတိဋ္ဌာန်' ဟူသော ပါဠိစာလုံးကို အသည်းပုံထဲတွင်ထည့်၍ အထူးပြုသည့် သဘောမျိုး ဖော်ပြထားသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြရာတွင် ထွဋ်ခေါင်ထက်

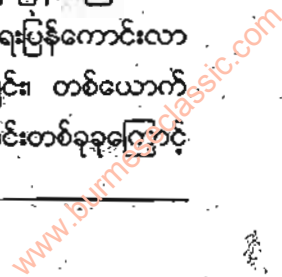
သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်သား လူမမာတစ် သောက်အဖြစ်မှ လက်ထောက်အားယူကာ ကိုယ်ခန္ဓာအထက် နှုတ် ကြွ၍ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်ပြောသည်။

“အဲဒီနယ်မြေဒေသကို ငါ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခေါက်ပြန် သွားချင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကျန်းမာရေး ရာခိုင်နှုန်း ညံ့ပြန်ကောင်းဖို့က နောက်ထပ် အနည်းဆုံးခြောက်လလောက် ဆော့ကြာဦးမယ်လို့ သမားတော်ကြီးက ပြောထားတယ်၊ နောက် ဦး ကျန်းမာရေးအပြည့်အဝမကောင်းသေးဘဲနဲ့ အဲဒီတော့တောင် သန့်ကြမ်းကိုသွားရင် ဟိုမရောက်ခင် လမ်းမှာပဲ ခြေလက်တွေ အကြောဆိုင်းပြီး လေဖြတ်ခံရသူတစ်ယောက်လို တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ရှားလို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါ စိတ်လျော့ ညံ့ကိရတာ”

ထွဋ်ခေါင်ထက်သည် ပြောလက်စစကားကို ရပ်နား သည်။

ပါးစပ်ကိုဟလျက် အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်နေသေး သည်။ ပြီးမှ ဆက်လက်၍ အားယူကာ ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီ ငရမန်ကန်းဟာ ငါ့ကျန်းမာရေးပြန်ကောင်းလာ တဲ့အထိ အသက်ရှင်မှာမဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်



ဖြစ်စေ သူ့ဘာသာ သေဆုံးသွားမှာကို ငါမလိုလားဘူး၊ ငါနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းလို လူစားဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုလူတွေ ကိုယ်တိုင် ကျားကြီးငရမန်ကန်းကို သွေးကြေးဆပ်မှ ငါ ကျေနပ် မယ် ... ငါပြောတာ ရှင်းလား”

သူက ရင်ခေါင်းထဲမှထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“သိပ်ရှင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုယ်စား သွေးကြေးဆပ်ရ မယ့် လူစားထဲမှာ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ငါပါတယ်။ နောက် ပြီး မင်းရဲ့ညီမအရင်း အစောလည်းပါတယ်။ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အဲဒီကျားကြီး မုချ ဖိဝိန်ကြွေရစေမယ်။ ငါ ကတိပြု တယ်”

ကျွန်ုပ်က လောလောဆယ် စိတ်ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေ သော ထွဋ်ခေါင်ထက်၏အလိုကျ ငိုကြွေးလိုက်လှဲလှဲ ကတိပေး လိုက်သည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော်မျက်နှာကြီးက အား တက်သရောဖြင့် သွေးရောင်လျှမ်းလာသည်။

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းကို ငါယုံကြည်တယ် အောင်၊ မင်းနာမည်ကလည်း အောင်ပါနေတဲ့အတွက် အဲဒီကိစ္စ အောင်

မြင်မှာပဲ၊ ငါ့ညီမတော် အစောကိုလည်း ခေါ်သွား၊ အစောဟာ အားရင် အမြဲတမ်း ပွိုင့်တူးတူးလေသေနတ်နဲ့ ခြံထဲကသစ်ပင် ပေါ်မှာ လျှောက်ပြေးနေတဲ့ ရှဉ့်တွေ၊ ပုတ်သင်ညိုတွေ၊ ပဒပ်တွေ ကို လက်တည့်စမ်းပြီး ပစ်ခတ်နေကျ။ လုံးဝ အထင်မသေးနဲ့ ... တစ်ချက် တစ်ကောင်ပဲ”

ထွဋ်ခေါင်ထက်က နန်းစောကိုလှမ်းကြည့်၍ ချီးကျူး သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်သည့်အမှုအရာ ဖြင့် ...

“ဟာ... ငါပြောစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ ဝေလုကို လည်း မင်းတို့ခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်။ သူဟာ အသက်ကိုးနှစ်သား အရွယ်ကတည်းက သူ့အဖေနဲ့အတူ အဲဒီနယ်မြေဒေသကို ရှေ့ ရာချင်းထပ်အောင် သွားဖူးပြီးသား။ နောက်ပြီး သူ့အဖေ ဦးအိုက် ကစ်ဟာလည်း ကျားကြီးငရမန်ကန်းရဲ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရ တာ။ ဒါ ဝေလုရဲ့မျက်စိရှေ့တင် ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ဝေလု ဟာ မင်းတို့အတွက် လမ်းပြတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ရော အမဲပစ် သမားအဖြစ်နဲ့ပါ အသုံးကျနိုင်တယ်”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းဖြင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဖူးဖို ထိုးသည့်ပမာ အတက်အကျ မြန်ဆန်စွာဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်။

“တော်ပြီ ... တော်လောက်ပြီ၊ ဒီနေ့အဖို့ နောက်ထပ် စကားပြောခွင့် မပြုတော့ဘူး၊ ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်ကျပြီ၊ ဆေးသောက်ပြီးတာနဲ့ အိပ်စက်အနားယူရတော့မယ်”

ဟူသော တားမြစ်သံနှင့်အတူ သူနာပြုဆရာမကြီးက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ဆရာမကြီး၏လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ငွေလင်ပန်းပေါ်တွင် ဆေးပုလင်းများနှင့် ဆေးဘူးအချို့ ပါလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောတို့သည် အလိုက်သိစွာ ဖြင့် ထွင်ခေါင်ထက်၏အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

နောက်ထပ် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ကြာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကာလအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောတို့သည် မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားဒေသသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီး ခက်ခဲကြမ်းတမ်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အထူး ခမော်ပြလိုတော့ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြို့ပြတွင်နေထိုင်ကြသူတိုင်းသည် တောလမ်းခရီး၊ တောင်တက်တောင်ဆင်း၊ ဖျှံမြောင်ချိုင့်ဝှမ်း စသောနေရာများကို ဖြတ်သန်းသွားလာရခြင်းကို ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးသော်လည်း ခန့်မှန်းနားလည်သဘော ခေါက်ကြပြီး ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောသည် မြန်မာပြည်

မြောက်ဖျားဒေသ၏ အစွန်ဆုံးနယ်မြေရှိ ရှုရွန်ခရွာလေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ သတင်းစကားများကို စတင်၍ ကြားသိလာရသည်။

လမ်းပြအဖြစ်လိုက်ပါလာသော ဝေလုသည် ထိုနယ်မြေ ဒေသတွင် အရွယ်ရောက်ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုဒေသခံမျိုးနွယ်စုတို့၏ ဘာသာစကားကို ရေရေလည်လည် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။

“သူတို့ပြောတာကတော့ အခုတစ်လော ဒီနယ်မြေဒေသ မှာ ကျားဆိုးကြီးထက် ပိုပြီးထူးဆန်းတဲ့အန္တရာယ်တစ်ခု ဖြစ်နေ သတဲ့”

ဝေလုက ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းတေအား ရှင်းပြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှုရွန်ခရွာ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သော သူကြီးက သူ၏တံဝိုင်းကြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား နေထိုင်ခွင့်ပြုထား သည်။ သူကြီးကိုယ်တိုင် ညှော်ဝတ်ကျောပွန်စွာပင် ညှော်ခံကျွေးမွေး သည်။

သူသည် တစ်ချိန်က ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်တို့ အမဲလိုက်အဖွဲ့ ဤရွာသို့ ရောက်ရှိစဉ်ကတည်းက ရွာ၏အကြီးအကဲအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်သည်။ ထိုအခါက သူ၏သားသည် ဝေလု နှင့် အသက်အရွယ်ချင်းမတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အကယ်၍ သူ၏သားကို ကျွန်ုပ်တို့ ယခု သွားမည့်ခရီးစဉ်တွင် အဖော်အဖြစ်ခေါ်သွားလိုပါက ခေါ်သွားနိုင် ကြောင်း ခွင့်ပြုသည်။

“သူကြီးက သူ့သားဟာ မူတ်ပြောင်းမူတ်တာ အရမ်း ကျင်လည်သတဲ့၊ ဒီအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ရွာတွေမှာ သူ့သားလောက် တော်တာမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားချင်ရင် သူကြီးက ခွင့်ပြုမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

သူကြီး၏စကားကို ဝေလုက ဘာသာပြန်ပြသည်။

“သူကြီးသားကို စိတ်ချရပါမလား၊ သူ သစ္စာရှိခဲ့လား၊ ငါတို့ပြောတာကို နားထောင်ပါမလား၊ သတ္တိရှိခဲ့လား”

ကျွန်ုပ်က မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်မေးလိုက်သည်။ ဝေလုက ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော် ဟိုတစ်ခေါက်ရောက်ကတည်းက သူနဲ့ ဆက်ဆံဖူးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသလို သူ့ကို လည်း ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါတယ်၊ ဒီရွာမှာ သတ္တိအရှိဆုံးလူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ အရှင့်စကားကို နားထောင်မှာပါ”

ဝေလုက သူကြီးသားနှင့်ပတ်သက်၍ လှိုက်လှဲစွာ ထောက်ခံသည်။ သူ့အနေနှင့် ထိုလူငယ်ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ် သွားလိုကြောင်း ဆန္ဒရှိနေသည်မှာ အမှန်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် ...

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းကျေနပ်ရင် ငါတို့ ငြင်းပယ် စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မာနုရှော ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်မနက်စောစော အရုဏ်တက်ချိန်မှာ ခရီးထွက်ကြမယ်။ လိုအပ်တာအဆင်သင့်ပြင်ထားဖို့ မင်းသူငယ် ချင်း မာနုရှောကို ပြောပြလိုက်”

ကျွန်ုပ်က လေးနက်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝေလုက ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဘာသာပြန်ပြလိုက်သောကြောင့် ရှုရွန်ခရွာသူကြီးနှင့် သူ၏သား မာနုရှောတို့က အားရပါးရ ပြုံးပြ လိုက်ကြသည်။



အချိန်အားဖြင့် အရုဏ်တက်ချိန်ကို ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။ ရှေ့ဆုံးမှ ခူးလေးနှင့်မြားကျည်တောက် လွယ်ထားသော လမ်းပြဝေလု၊ သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက် မှတ်ပြောင်းတစ်လက် နှင့် အဆိပ်လူးမြားဘူး အပြည့်အစုံယူဆောင်လာသော မာနုရှော၊

သူတို့နှစ်ယောက်၏နောက်တွင် နန်းစောသည် ဝင်ချွတ် စတာ ရုဇ တစ်လက်ကို ပန်းပေါ်တွင်ထမ်းလျက်သား ကျည်ဆန် အလုံအလောက်ပါသည်။ သူမသည် မြက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းလျက် သားရေရှာကပ်၊ ဘောင်းဘီရှည်၊ တောစီးဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။ သူမ၏ကျောနောက်မှ ကျွန်ုပ်က နှစ်လုံးပြူးသေနတ် ထစ်လက် လွယ်လျက် ကျည်ဆန်ခါးပတ်ကို စလွယ်သိုင်းထား၍ လိုက်ပါလာသည်။

စားနပ်ရိက္ခာခြောက်များနှင့် သောက်ရေဘူးများ။ တောင်တက်ရာတွင်အသုံးပြုရန် သုံးခွချိတ်တပ် ကြိုးခွေမှအစ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်း စုံစုံလင်လင်တို့ကို အတွေ့အကြုံရှိသော ဝေလု၏စီစဉ်မှုဖြင့် သူနှင့်မာနုရှောတို့က ခွဲဝေသယ်ဆောင်ခဲ့ကြ သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောထံတွင် အမဲလိုက်ဓားမြှောင်တစ်လက် စီကို ခါး၌ ကင်းပတ်အိတ်ဖြင့် ထည့်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောပိုး အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်လျက်သားဖြစ်သည်။

တောလမ်းခရီးသွားသူတိုင်း၏ အတွေ့အကြုံအရ အစ ပထမတွင် ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝရှုခင်းများ၊ ငှက်ကျေးသာရကာ တို့၏အသံများသည် အတွေ့အကြုံသစ်များအဖြစ် ကြည်နူးစရာ ဖြစ်နေသေးသည်။

သို့ရာတွင် စုစုပေါင်းနှစ်နာရီသာသာမျှ လျှောက်လာခဲ့ကြသောအခါ အသက်ရှူသံများပြင်းလာကြသည်။ အထူးသဖြင့် တောလမ်းခရီးအတွေ့အကြုံမရှိသော နန်းစောနှင့်ကျွန်ုပ်အဖွဲ့ဝေလုနှင့်မာနရှောတို့ထက် ပို၍ ခရီးပန်းလာလေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစိမ့်ထွက်လာကြသည်။

“တကယ်လို့ တို့ဆက်သွားရမယ့်ခရီးက တော်တော်လေးဝေးနေသေးရင် အခြေအနေကောင်းမယ့် တစ်နေရာမှာ ခဏလောက် နားကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်က ဝေလုကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ... ရှေ့နားကျရင် ရေကန်တစ်ကန် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေရာရောက်တော့မှ နားတာက ပိုကောင်းမှာပါ။ ရောက်ခါနီးပါပြီ ... နောက်ထပ်ဆယ်မိနစ်လောက်ဆိုရင် ရေကန်နားကို ရောက်ပါပြီ”

ဝေလုက ခေတ္တရပ်လျက် ကျွန်ုပ်ကို လှည့်၍ပြောသည်။

“ဒါဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ကကြိုပြီးသွားနှင့်ပေတော့ ငါနဲ့အစောတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလိုက်လာခဲ့ကြမယ်၊ ရေကန်ကိုရောက်တာနဲ့ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ထားကြ၊ ငါတို့ အပန်းဖြေစခန်းချမယ်၊ စားသောက်ပြီးကြရင် တစ်နာရီလောက်နားပြီးမှ ခရီးပြန်ထွက်မယ် ... ရှင်းလား”

ကျွန်ုပ်က ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဝေလုက ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဓာနုရှောအား တိုတိုနှင့်လိုရင်းမျှ ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောတို့ကို ချန်ထား၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကြသည်။

မကြာမီ သစ်ပင်ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများကြားတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

“ဒီနားက သစ်ပင်စောက်မှာ ခဏနားချင်ရင်လည်း ရသေးတယ် အစော”

ကျွန်ုပ်က သက်သက်ညှာညှာ အကြံပြုလိုက်သည်။ နန်းစောသည် ဆောင်းထားသော မြက်စွီးထုပ်ကိုချွတ်လျက် သူမ၏မျက်နှာကို ယပ်ခတ်နေသည်။ ပြေစင်သောနဖူးဆံစပ်တွင် ချွေးဥလေးများတွေ့ရသည်။

“ရပါတယ် အစ်ကိုအောင်၊ အစောတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်လျှောက်သွားကြတာပေါ့၊ ဝေလုပြောတဲ့ ရေကန်စပ်ကျမှ ဖနက်စာစားပြီး တစ်ခါတည်း အနားယူကြရအောင်၊ တစ်နာရီလောက်အနားယူပြီးမှ ခရီးဆက်ထွက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်”

နန်းစောက ရှင်းပြသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ကြစို့”
ကျွန်ုပ်က လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ပြောလိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘေးပတ်လည်၌ ပင်စည်
ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများအောက်ရှိ လူသွားလမ်းပမာ မြက်
ပင်များ ကျိုးတိုးကျဲတဲဖြစ်နေသည့်အတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြ
သည်။

သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်များကို ဖြတ်သန်း၍
ထိုးဖောက်လာသော နေရောင်ခြည်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ အစက်
အပြောက်များပမာ နေရာအနှံ့အပြား ကျရောက်နေလေသည်။

ကိုး

ရေကန်လေး၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ပေငါးရာပတ်လည်
ခန့်မျှ ရှိမည်။ သို့ရာတွင် ရေကန်တစ်ကန်၏ သဘာဝအနေ
အထားအတိုင်း ပြည့်စုံစွာတည်ရှိသည်။ ကြည်လင်စိမ်းမြနေသော
ကြောင့် ရေပြင်၏အောက်ခြေအထိ ထွင်းဖောက်၍ မြင်နိုင်သည်။

ရေကန်စပ်တွင် ကြာဖြူ၊ ကြာနီများ ပွင့်နေကြသည်။
ရေကန်ဝန်းကျင်တွင် ပင်စည်တုတ်ခိုင်မြင့်မားသော ယူကလစ်ပင်
များက တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် နီးနီးကပ်ကပ် စုပေါက်နေကြ
သည်။

ရေကန်စပ်နှင့် ယူကလစ်များ၏အောက်ခြေ မြေပြန့်
တွက်လပ်လေးတွင် သစ်ကိုင်းခွနှစ်ခုစိုက်ထူ၍ ကိုင်းတံတင်ကာ

ရေခွေးကရား ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရေခွေးကရား၏အောက်ခြေ
မြေပြင်တွင် သစ်ကိုင်းခြောက်အချို့နှင့် ယူကလစ်ရွက်ခြောက်
တို့ကို စုပုံထားသည်။

ဝေလုက မီးခြစ်ခြစ်၍ ယူကလစ်ရွက်ခြောက်များကို
မီးခြစ်မှစီးစဖြင့် တို့ညှိနေသည်။ မီးစွဲလောင်သွားသောအခါ
သစ်ကိုင်းခြောက်အချို့ကို ကန့်လန့်ဖြတ်တင်သည်။ မီးတောက်
မီးညွှန်တို့သည် ရေခွေးကရား၏အောက်ဘက်ကို ထိကပ်လှုပ်ရှား
နေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောတို့သည် အရိပ်ရသောမြက်ခင်းပေါ်
တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လွယ်လာသောကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီကို
ဖြုတ်ချ၍ ကျောမှီလျက် ခြေဆန့်လိုက်ကြသည်။

“မာနုရော ဘယ်သွားလဲ”

ကျွန်ုပ်က အမှတ်မထင် မေးလိုက်သည်။

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ထင်းခြောက်ကောက်ဦးမယ်ဆိုပြီး
ထွက်သွားတာပဲ ဆရာ၊ နောက်ပြီး စားလို့ရတဲ့ သစ်သီးသစ်နို့
ရှိလိုရှိငြား ရှာဖွေချူးဆွတ်ခဲ့မယ်တဲ့”

ဝေလုက ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

“ဒါဆို ငါတို့ ခဏလောက်အနားယူကြတာပေါ့၊ ရေခွေး
ဆူရင် ကော်ဖီတစ်အိုးနပ်ပြီး ဖျော်လိုက်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်းလျက် ပြောလိုက်
သည်။ ထိုအချိန်တွင် နန်းစောသည် ထိုင်ရာမှရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ အစော”

ကျွန်ုပ်သည် လဲလျောင်းလျက်သား အနေအထားဖြင့်
မေးလိုက်သည်။

“တစ်လမ်းလုံး ထိန်းချုပ်လာခဲ့ရတဲ့အန္တရာယ်ကို စွန့်ပစ်
ဖို့ အချိန်ကျပြီလေ”

နန်းစောက မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့် ပြော၍ သစ်ပင်
အုပ်စုရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

“သိပ်ဝေးဝေးမသွားနဲ့နော်၊ သတိထား၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်
မှာ မှောက်ရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ကျက်မစားဘူးလို့ ဘယ်သူမှ သေချာ
အာမခံမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်သည်။ နန်းစောက ကျွန်ုပ်ရှိရာ
ဘက်သို့ ကျောပေးလျက် ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားရင်း သူမ၏
ထက်ထဲမှ ဝင်ချက်စတာပြောင်းရှည်ကို အထက်သို့မြှောက်၍
လှုပ်သမ်းပြသည်။ သူမထံတွင် ကိုယ်ရံတော်လက်နက်ပါကြောင်း
အမှုအရာဖြင့် ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်၏နားထဲသို့ ငှက်ကျေးသာရတာတို့၏ လွတ်လပ်စွာ အော်

www.burmeseclassic.com

မြည်ဟစ်ကြွေးသံများက တိုးဝင်လာသည်။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေသည် သစ်ရွက်များအချင်းချင်း ပွတ်တိုက်လှုပ်ရှားသံများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အတော်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှ တောကြက်ဖတစ်ကောင်၏ တွန်သံကို ကြားရတတ်သည်။

ဝေလုတည်ထားသော ရေခွေးကရား၏နှုတ်သီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော လေချွန်သံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မျက်ခွံများလေးလံလာပြီး အလိုအလျောက် အိပ်ပျော်မှန်းမသိ အိပ်မောကျသွားတော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်၍ လှုပ်နှိုးနေခြင်းကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

“ဆရာ ဆရာ ... ထပါဦး။ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်။ အစ်မတော်ရဲ့အော်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်”

ဝေလု၏အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ် မှိတ်ထားသောမျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။ ချထားသော ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အော်သံကို ဘယ်တုန်းကကြားလိုက်ရတာလဲ”

“အခုလေးတင်ပဲ ဆရာ”

“မာနုရှော မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူးဆရာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အစောနောက်ကို ငါလိုက်သွားမယ်။ ခင်း အထုပ်အပိုးယူပြီး လိုက်လာခဲ့”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆို နန်းစော တပို့တပါးသွားရာ ဘက်သို့ အပြေးအလွှားသွားခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဆေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ သေနတ်သံသည် တီခနဲ အသံပြတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ်မှတ်တို့ထိမှန်သွားကြောင်း သဘောပေါက်မိသည်။

လောလောဆယ်အချိန်ကာလတွင် ဤပတ်ဝန်းကျင်၌ ဆေနတ်ပါသူဟူ၍ ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေနတ်သံသည် နန်းစောထံမှဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။

စောစောတုန်းက နန်းစော၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရကြောင်း ဝေလုကပြောခဲ့သည်။ ယခု နန်းစောထံမှ သေနတ်သံကြားရသည်။ သေနတ်နှင့်ပစ်ရလောက်အောင် မည်သို့သော ဆောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်နှင့် ကြုံတွေ့နေပြီလဲ ဟူ၍ ဧည့်စားမိသည်။

နန်းစောသည် သေနတ်ပစ်ရာတွင် လက်ဖြောင့်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကြိုတင်သိထားသည်။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပစ်လေ့ပစ်ထမရှိသောကြောင့် နန်းစော၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချက်ကောင်းကို ထိမှန်ထားသော သားကောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် ကြိုတင်၍ ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်၏ သွက်လက်သော အပြေးခြေလှမ်းများသည် နန်းစောသွားရာဘက်သို့ ဆက်လက်ဦးတည်ခဲ့သော်လည်း နန်းစော၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ။

“အစော အစော ... မင်းဘယ်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ” ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်မကင်းဖြင့် အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် နန်းစောကို လုံးဝမတွေ့ရ။ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရန်မဆိုထားနှင့် သူမ၏တုံ့ပြန်ဖြေကြားသံပင်လျှင် မကြားရ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ နန်းစော တပို့တပါးသွားသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆရသောနေရာရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းအကွယ်အကာ တစ်နေရာတွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။

ချုံနွယ်များက ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း မရှိ။ ထို့ပြင်

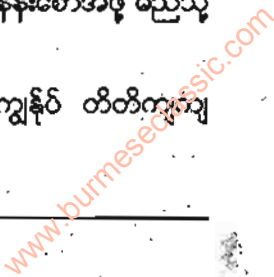
သွေးစက်အချို့ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်က ထိုသွေးစက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲရှိ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တွင် ကျည်ထိုးပြီးသားဖြစ်သည်။ ပစ်ရန် အသင့်အနေအထားမျိုး။

စမ်းရေစီးသံ တသွင်သွင် ကြားလိုက်ရသည်။ ရှေ့တွင် စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိသည်။ စမ်းချောင်းစပ်တွင် ရေတစ်ပိုင်း ကုန်းတစ်ပိုင်းကျနေသော ဝင်ချက်စတာသေနတ်ကို တွေ့သည်။ ကန့်လန့်ဖြတ်စီးဆင်းနေသော ချောင်း၏အကျယ်မှာ ခုနစ်ပေခန့်မျှ ရှိမည်။ ထိုချောင်းစပ်တွင် သွေးစက်များ လုံးဝပျောက်သွားသည်။

အကယ်၍ ထိုသွေးစက်သည် သေနတ်ဒဏ်ရာမှ ထွက် ကျခြင်းဖြစ်ခဲ့ပါက ဒဏ်ရာရသူသည် စမ်းချောင်းအလျားအတိုင်း ရေထဲမှ လျှောက်သွားခဲ့လျှင် သွေးစက်တို့ နောက်ထပ်တွေ့ရန် မလွယ်ကူပါချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ် နန်းစော၏သေနတ်ကို ကောက်ယူကာ စမ်းချောင်းကမ်းစပ်တွင် ရပ်လျက် ခေတ္တမျှ တွေ့ဝေနေမိသည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွင် နန်းစောအဖို့ မည်သို့ သောအန္တရာယ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရလေသနည်း။

ထိုမေးခွန်းကို လောလောဆယ် ကျွန်ုပ် တိတိကျကျ ဖြေနိုင်ပါချေ။



ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖို့ သေချာ
သလောက်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူသား တစ်
ယောက်ဆိုပါက နန်းစော၏သေနတ်ကို လက်ရှိအနေအထား
အတိုင်း ချောင်းစပ်တွင် ထားပစ်ခဲ့ရန် အကြောင်းမရှိပါချေ။

တစ်ချိန်က သူ့မ၏ဖခင် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်အား ကိုက်ချီ
သယ်ဆောင်၍ စားသောက်ခဲ့သော ငရမန်ကန်းကျားနာကြီး၏
လက်ချက်များ ဖြစ်လေမလားဟူ၍ တွေးမိသည်။

ထိုသံသယအတွေးသည် ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေး
ကြောများကို ပကတိအေးစက်သွားစေသည်။

တစ်ဆယ်

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းပြဝေလုမပါဘဲ ဤတောတောင်ထဲ
တွင် တစ်ယောက်တည်း ဆက်လက်သွားလျှင် နန်းစောနှင့်တွေ့ဖို့
ထက် မျက်စိလည်လမ်းမှားဖို့သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နက်ရှိုင်းသော
တောတောင်နယ်မြေဒေသတွင် ကျွမ်းကျင်သောဝေလုကို ပြန်ခေါ်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ရေကန်ရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်၍ ပြန်လာခဲ့
သည်။

ဝေလုသည် ကော်ဖီကျကျတစ်အိုး နှစ်ထားပြီးဖြစ်သည်။
အကြွပ်ထုပ်ကိုလည်း အဆင်သင့်နေရာချထားသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် နန်းစောနှင့်ပတ်သက်၍ အခြေအနေမလှကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်၏ပန်းပေါ်တွင် နန်းစော၏ ဝင်ချက်စတာ ပြောင်း ရှည်ကိုပါ မြင်လိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ် နေမည်။

“တစ်ခုခု စားသောက်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြ တာပေါ့ ဆရာ”

ဝေလုက မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဖြင့်ဖြေချင်စိတ် မရှိ၊ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေ သော အခြေအနေကိုလည်း ရှင်းပြလိုသော ဆန္ဒမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝေလုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကြွပ်အချိုကို ကောက်ယူ၍ ဝါးနေမိသည်။

“မာနရှောလည်း ခုထက်ထိ ရောက်မလာသေးဘူး ဆရာ”

ဝေလုက ခပ်ဝါးဝါးဖြေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဝေလု မပြောခင်ကတည်းက သူ့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မာနရှောကို မတွေ့ရသဖြင့် မာနရှော ပြန် မရောက်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်သည်။

“ဆရာဆန္ဒသဘောထားက ဘယ်လိုပါလဲခင်ဗျာ ...

ရွှန်ခရွာကိုပြန်ပြီး မာနရှောအကြောင်းပြောဖို့နဲ့ နောက်ထပ် အကူအညီ ခေါ်ဦးမလား။ ဒါမှမဟုတ် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားပြီး ငရမန်ကန်းကျားကြီးကို နှိပ်ကွပ်ဖို့ ...”

ဝေလုက စဉ်းစဉ်းစားစား မေးသည်။ သူ့စကားမဆုံးမီ ကျွန်ုပ်က စကားဖြတ်၍ ...

“ငါတို့ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားကြမယ်၊ စကယ်လို့ ရွှန်ခရွာကို တစ်ခေါက်ပြန်နေရင် သွားချည်လာ ချည်နဲ့ အချိန်ပိုပြီးကြာသွားမယ်၊ အစောကိုရှာဖို့ကိစ္စအတွက် အချိန်နှောင်းမခံနိုင်ဘူး။ အခုချက်ချင်း ခရီးထွက်မယ်၊ အဆင် သင့်ပြင်ပြီးတာနဲ့ သွားကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်က အလောသုံးဆယ်ပြောလိုက်သည်။ ဝေလု သည် ကျွန်ုပ်အား မည်သို့မျှ ပြန်လည်၍မေးခွန်းမထုတ်တော့ဘဲ သိမ်းဆည်းစရာရှိရှိသမျှတို့ကို ဝန်ကျဉ်းအောင် စီစဉ်ထုပ်ပိုးနေ လေသည်။



ရေကန်ဘေးမှ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးထွက်လာချိန်တွင် နေမုန်း

www.burmeseclassic.com

တည့်လုပေပြီ။ ကျွန်ုပ် ပထမတစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့သော စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က နန်းစော၏ သေနတ်ရရှိခဲ့သောနေရာကို ဝေလုအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာပဲ သွေးစက်လည်း အဆက်ပြတ်သွားတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီစမ်းချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားကြရင် ကောင်းမယ်ဆရာ”

“ဘာလို့ စမ်းချောင်းအထက်ကို ဆန်မတက်တာလဲ” ကျွန်ုပ်က ဝေလုကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ အစ်မတော်ကို စမ်းချောင်းအထက်ဘက် ခေါ်သွားတာဆိုရင် အထက်ကစီးဆင်းနေတဲ့ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ သွေးမျှင်တွေနဲ့ သွေးစသွေးနတွေ ခြေရာခံမိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ဟာ သွေးစက်ခြေရာ မခံနိုင်အောင် စမ်းချောင်းအောက်ခြေကို သယ်ဆောင်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ်က ဝေလုစကားကို လက်သင့်ခံသည့်သဘောဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီစမ်းချောင်းက ဘယ်အထိ စီးဆင်းသွားသလဲ မင်းသိလား”

“သိပါတယ်ဆရာ၊ တောင်ခြေအထိ စီးဆင်းသွားပြီး တောင်ခြေအရောက်မှာ ငုပ်ပြီး စမ်းချောင်းပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီတောင်ခြေရဲ့အထက်ပိုင်းမှာ သက်ရင့်ပံသုအမျိုးအစား ကျောက်လိုက်ခေါင်းတွေလည်း ရှိတယ်ဆရာ”

သူက ရေရေလည်လည် ရှင်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် စမ်းချောင်းဆုံးတာနဲ့ ငရမန်ကန်းကျားသိုးကြီး နေတဲ့ ကျောက်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုကို ရောက်တော့မှာပေါ့... ဟုတ်လား ဝေလု”

ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ အခုအချိန်ကစပြီး သတိကြီးစွာ ထားကြဖို့နဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး အသံမထွက်အောင် ထိန်းသိမ်းရ ဆော့မယ် ဆရာ၊ တကယ်လို့ ပစ်ဖို့လိုအပ်ရင်လည်း ဆရာ့ သေနတ်က အသံကျယ်ကျယ် မြည်ဟိန်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ရန်သူကို သတိပေးသလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ မျက်ခြည်ဖြတ်၊ ခြေရာပျောက်မသွားအောင် သေနတ်ကို သုံးမယ့်အစား ဟောဒီဒူးလေးကို ဆရာယူထားပါ။ ဒူးလေး ပစ် ဘတ်တယ်မဟုတ်လား ဆရာ”

ဝေလုက ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးထဲသို့ စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ချန်ပီယံတစ်ယောက်လောက် မကျွမ်းကျင်ပေမယ့် ကိုက်တစ်ရာလောက်အကွာအဝေးမှာရှိတဲ့ လူတစ်ကိုယ်စာ ပစ်မှတ်ကိုတော့ ထိအောင်ပစ်နိုင်ပါတယ်ကွာ”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူလှမ်းပေးသော ခူးလေးနှင့် မြားဘူးကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စမ်းချောင်းဘေးမှ ရရှိခဲ့သော နန်းစော၏ဝင်ချက်စတာပြောင်းရှည်ကို ဝေလုထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ဝေလုက ကျင်လည်စွာဖမ်းယူ၍ သိုင်းကြီးဖြင့် ပန်းတွင် လွယ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း လောလောဆယ် သေနတ်ကို မသုံးချင်ဘူး။ ဟောဒီမှာ အဲမောင်းတစ်လက်ပါတယ်၊ အသံတိတ်လက်နက်တွေနဲ့ပဲ ပဏာမအသုံးပြုကြရအောင်”

ထိုအချိန်မှစ၍ စမ်းချောင်းရေစီးအတိုင်း ဝေလုကို ရှေ့မှ လျှောက်စေသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ၏နောက်ခြေတစ်လှမ်းအကွာမှ လျှောက်ခဲ့သည်။ ရေအနက်အားဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ခြေဖမိုးမြှုပ်ရုံမျှရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ခြေသလုံးထက်ဝက်အထိသာ နစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခြေကို ရေထဲမှအကြွအနုတ်အသိမ်းတွင် သတိထား၍ လှုပ်ရှားရသည်။ ရေထဲသို့ ခြေကိုနှစ်၍ လှမ်းလိုက်

သောအခါမျိုးတွင် စွပ်ခနဲ အသံထွက်ပေါ်မလာစေရန် အထူးသတိပြုခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်နာရီနီးပါးမျှ လျှောက်ခဲ့ကြသောအချိန်တွင် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကန့်လန့်ဖြတ် ကာဆီးနေသော တောင်တန်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပက်ဖက်အိပ်နေသည့်အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ တောင်ကြောတစ်လျှောက် ကျောက်လွှာအထပ်ထပ် ကာရံထားသည့်ပမာဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်တို့လျှောက်လာခဲ့သော ရေစီးကြောင်းသည် တောင်ခြေသို့ ဦးတိုက်စီးဆင်းနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

စမ်းချောင်း၏အဆုံးသည် တစ်မဟုတ်ချင်း အောက်ခြေခြေလွှာအတွင်းသို့ ငုပ်ဆင်းဝင်ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်ဝေလုသည် တောင်ကြောပေါ်သို့ ခက်ခဲစွာ တက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ကြော၏လမ်းခုလတ်တွင် မြေပြန့်ကလေးတစ်ခုရှိသည်။ မြေပြန့်၏ရေယာမှာ ဧက ၁၀၀၀ ခန့် ကျယ်ဝန်းသည်။

ထိုနေရာ၏မြေသားမှာ ခပ်ဖွဖွဖြစ်သည်။ ချစ်ကောင်
ပင်များနှင့် ဘွဲ့ချဉ်ပင်များကို တွေ့ရသည်။ အထက်သို့မြင့်ထ
သည်နှင့်မျှ လေတိုက်နှုန်းက မြင့်မားလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မျက်နှာမူရာ ကျောက်သားတောင်ကြော
မျက်နှာပြင်တွင် ညိုမည်းသောအကွက်ကြီးများကို ဟိုနေရာ
တစ်ကွက် သည်နေရာတစ်ကွက် စသည်ဖြင့် တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ မီးနတ်ဘုရားနေတဲ့တောင် ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ
အထူးသဖြင့် မိုးရာသီရောက်တိုင်း မီးနတ်ဘုရား စိတ်ဆိုးလာတဲ့
အခါ လျှပ်စီးတွေလက်ပြီး မိုးကြိုးတွေပစ်တော့တာပါ။ ဒီ
ကြောင့် ဒေသခံမျိုးနွယ်စုတွေက အဲဒီတောင်ပေါ်ကို လုံးဝမတက်
ကြဘူး”

ဝေလုက ရှင်းပြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် တောင်ကြောပေါ်သို့ရောက်ချိန်
တွင် အထိတ်တလန့် စူးစူးဝါးဝါးအော်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်
ရသည်။

ထိုအော်သံသည် နန်းစော၏အော်သံသာ ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုအောင် အစ်ကိုအောင်ရေ ... လာပါဦး။

အစော ကို ကယ် ...”

နန်းစော၏အသံက တိတိခိုခို ပြတ်တောက်သွား

သည်။ ဆက်လက်၍ ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံမျိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
သည်။

သူမကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသူ တစ်ယောက်
သောက်က သူမ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ
သည်။

သို့ဖြစ်လျှင် နန်းစောကို ငရမန်ကန်းကျားနာကြီး၏
ဘိတ်ချီသွားခြင်းခံရသည်ဟူသော ထင်မြင်ချက် ပြောင်းလဲသွား
သည်။

အကယ်၍ ကျားနာကြီးမဟုတ်လျှင် အခြား မည်သူဖြစ်
သည်နည်း။

“ရှေ့နားမှာ လိုဏ်ခေါင်းတွေရှိတယ်ခင်ဗျ။ အစ်မတော်
တို့ အဲဒီလိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုခုထဲ ထမ်းခေါ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဝေလုက တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခေတ္တ
မျှ မြေပြင်ကို စူးစူးရှဲရှဲ ငုံ့ကြည့်စစ်ဆေးနေသည်။ ရှေ့ခပ်လှမ်း
ဖျမ်းသို့ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်သည်။

“အစ်မတော်ကို ထမ်းခေါ်သွားတဲ့ သတ္တဝါကြီးဟာ
အဲဟိုရှေ့က လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ကို ဦးတည်ပြီး လျှောက်ဝင်သွား
ပါတယ်”

ဝေလုသည် ဒူးထောက်ရာမှ ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်
လေသည်။

* * *

တစ်ဆယ့်တစ်

စိတ်လှုပ်ရှားစရာဖြစ်ရပ်များက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ တစ်
အကြိမ်တစ်ခု ဆက်တိုက်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဝေလု ကွင်းလျှောထောင်ခြောက်မိသွားခြင်း၊ ဝေလု၏
ထက်မှ လွတ်ကျသွားသော အဲမောင်းလှံတံကို လိုက်ခေါင်းထဲမှ
ထက်ကြီးတစ်ဖက်က လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူသွားခြင်း၊ ကျွန်ုပ်၏လတ်
ထဲရှိ ဒူးလေးမှ မြားတံဖြင့် လိုက်ဂူတွင်း အမှောင်ထဲသို့ လျှပ်
တစ်ပြက် ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်း စသောအကြောင်းအရာများ။

ထိုနောက် လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သော ကျွန်ုပ်
သည် အမှောင်ထဲမှ ရိုက်ချက်တစ်ခုကို ပြင်းထန်စွာ ခံလိုက်ရ
သည်။ ထိုနောက် အမြင်အာရုံတွင်းသို့ ထုထည်ကြီးမားသော

အမှောင်တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခု တိုးဝင်လာသည့်ပမာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ခူးညွတ်ပျော့ခွေသွားသော ကျွန်ုပ်သည် လိုဏ်ခေါင်းတွင်းရှိ မြေပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မျက်နှာကပ်ဖိလျက်သားကျသွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ခံစားမှုမှန်သမျှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေတော့သည်။



ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ကြည်လင်ပြတ်သားသော စကားသံတစ်သံကို ကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစကားသံသည် လိုဏ်သံပါနေသည်။

ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောက်တွင်ချည်နှောင်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သားအနေအထားဖြင့် ကျောက်ခုံရံ၌ ကျောခိုလျက်သားဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ကညင်ဆီမီးတုတ်ကြီးများ ထွန်းညှိထားသည်။ မျက်နှာမူရာ ရှေ့တည့်တည့်မြင်ကွင်းထဲတွင် ရွှေစင်ရွှေသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မှီဆုံးဖြင့် မှီထိုင်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ဆံပင်များက ရွှေရောင်တောက်လျက် ဆွဲစင်သောမဟာနဖူးထက်သို့ ခွေခွေရစ်ရစ်ကျနေသည်။ မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်လုံးလက်လက် ပါးရိုးမြင့်မြင့်၊ နှာတံသွယ်သွယ် ဝိသိ၌ပုံပန်းကျနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက နီစွေးနေသည်။

မေးစေ့နှစ်ခွနှင့် ပါးလျား၍ကားသော နားရွက်နှစ်ဖက် နှိုသည်။ ဝင်းဝါသော လည်တိုင်က ဝင်းမွတ်ညက်ဝင်နေသည်။ ခါးဆန့်လျက် ထိုင်လျက်သားအနေအထားမှာ မဟာဆန်သည်။ ချွေ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ ပကတိ ရိုးစင်းသော သစ်ခေါက်ဆိုးဆင်တိုင်းရည်ကြီးတစ်ထည်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီး၏ညှာလက်ထဲတွင် တစ်တောင်ခန့်ရှည်သော နှစ်တံတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ သူမ၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်ရှိသည်။

ထိုသတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် လူနှင့်တူသယောင် သာဓိဖြစ်သော်လည်း အရပ်ခြောက်ပေကျော် မြင့်မားထွားကျင်း

www.burmeseclassic.com

သောကြောင့် မျောက်ဝဲကြီးများနှင့် ပို၍တူသည်။ အဝတ်အစား ဟူ၍ သူတို့၏ခါးတွင် နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုကို တင်းတင်းရင်းရင်း ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားခြင်းကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ် သတိလစ်နေစဉ်က ကျွန်ုပ်၏လက်နက်များကို သူတို့ ယူဆောင်သိမ်းဆည်းထားသည်ဟု ယူဆမိသည်။ မည်သည့် လက်နက်မျှမရှိတော့။

“သင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ သခင်မတို့နယ်မြေထဲကို ရောက်လာခဲ့တာလဲ”

အမျိုးသမီး၏စကားလုံးနှင့် လေယူလေသိမ်းက အထက်စီးနင်းဖြစ်သော်လည်း အမူအရာအားဖြင့် ခက်ထန်မှုမရှိပါချေ။

“ကျွန်ုပ်တို့ ကျားဆိုးတစ်ကောင်ကို သွေးကြွေးဆပ်ခိုလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကျားဆိုးဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူပါလာတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အဖေကို လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်တစ်ချိန်တုန်းက ကိုက်ချီသွားပြီး စားသောက်ခဲ့တဲ့အတွက် အပြစ်ရှိပါတယ်”

“တကယ်လို့ အဲဒီကျားဟာ သခင်မရဲ့အစေအပါးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သခင်မရဲ့အစေအပါးကို သင်တို့ သတ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ နားလည်လား”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဖခင်တစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဗုဂ္ဂိုလ်ကို အဲဒီကျားက အကြောင်းမဲ့သက်သက် အသက်အန္တရာယ်ပေးခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှ ပြစ်ဒဏ်မခံရင်တော့ပေါ့... ဟုတ်လား။ အဲဒါ တရားမျှတရဲ့လား”

ရာယ်ပေးခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှ ပြစ်ဒဏ်မခံရင်တော့ပေါ့... ဟုတ်လား။ အဲဒါ တရားမျှတရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်က မာကျောပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် သူ့ဟာသူ တိရစ္ဆာန်သဘာဝဟောဒီနယ်မြေဒေသရဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာ လွတ်လပ်စွာ အစာရှာဖွေစားသောက်နေတဲ့ ကျားအိုကြီးတစ်ကောင်ကို သင်တို့လို တခြားတစ်နေရာမှာနေထိုင်ကြတဲ့ လူသတ္တဝါတွေက ကျွန်ုပ်ကျော်ရောက်ရှိလာပြီး ရက်ရက်စက်စက် ပစ်သတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျားအိုကြီးမျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကျားအိုကြီးဟာ ကျားနာအဖြစ် စိတ်ပြောင်းသွားလို့ သင်တို့ရဲ့ ဗုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ရန်မူခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျားကို မျက်စိပျက်အောင် ပစ်ခတ်ခဲ့တာ အခြားတစ်ယောက်ပါ။ သူကိုက်ချီသွားပြီး စားခဲ့တာက နောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်က တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်းဖြစ်စေ၊ လူသားတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖြစ်စေ အသက်အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် အများစု အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် သူ့ကို သတ်မှဖြစ်မယ်။ ဒါမှ တရားနည်းသိမ်းကျမယ်”

ကျွန်ုပ်က စကားကိုအဆုံးသတ်၍ ထိုင်လျက်သား

www.burmeseclassic.com

အနေအထားမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်အား လက်ပြန် ကြိုးတုပ်ထားဆဲဖြစ်သောကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက် စလုံး တင်းရင်းနာကျင်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီနယ်မြေဒေသဟာ သခင်မရဲ့ပိုင်နက်ဖြစ်နေ တဲ့အတွက် သခင်မမှာ အာဏာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်သာလျှင် အတည်ဖြစ်တယ်”

အမျိုးသမီးက ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် အမှန်အမှား မခွဲခြားတော့ဘဲ ကိုယ်ထင်ရာ တစ်ယူသန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာမျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့။ သခင်မရဲ့ အာဏာကို အသုံးပြုပြီး စီရင်ဆုံးဖြတ်တာဟာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် လောကနဲ့အတူတူဖြစ်သွားပြီ၊ အစွယ်ရှိသူက အစွယ်မရှိသူကို၊ ဦးချိုရှိသူက ဦးချိုမရှိသူကို၊ အဆိပ်ရှိသူက အဆိပ်မရှိသူကို အနိုင်ယူလေ့ရှိတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် တရားမျှတသည် ဖြစ်စေ၊ မတရား မမျှတသည့်ဖြစ်စေ အင်အားသာသူက အင် အားနည်းပါးသူကို အနိုင်ယူဆုတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လောကကြီးနဲ့ တူနေမှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က တင်းမာစွာ ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေရာ မှ ဆင်း၍ ကျွန်ုပ်ရဲ့ရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက်....

“သူ့ကို ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့ကြစမ်း၊ ငါလို သခင်မတင်... ကို အမျက်တော်ရှုရင် သေဒဏ်စီရင်တတ်တာကို မကြောက်... နှုတ်လှန်ထိုးရဲတဲ့လူဆိုတာ တွေ့ရဖို့ အင်မတန်ရှားတယ်... သခင် မှတ်မှတ်ရရဖြစ်အောင် ကြည့်ရဦးမယ်”

အမျိုးသမီးက ခပ်ထေ့ထေ့ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဘေးဘက် အမှောင်ရိပ်ထဲတွင်ရှိနေကြသော ဖြူရော်ရော် အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်က ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းရင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲ လျက် အမျိုးသမီး၏ရှေ့မှောက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် ကျောက်သားကြမ်း ဖြင့်နှင့်မထိဘဲ မြောက်ကြွလျက်ပါသွားသည်။ အမျိုးသမီးနှင့် ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာတွင် သတ္တဝါကြီးများက ကျောက်သားပြင် သို့ ပြန်ချပေးလိုက်ကြသည်။

အမျိုးသမီးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်တည် ထောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်မိကြ သည်။ အမျိုးသမီးက ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သောအခါ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာချင်းအကွာအဝေးမှာ တစ်လှ မှုထက် မပိုပါချေ။

ထိုမျှသောအကွာအဝေးတွင် ကညင်ဆီမီးတုတ်ကြီးများ

၏ အလင်းရောင်ကြောင့် အမျိုးသမီး၏ ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်သော မက်မောဖွယ်ရာ မျက်နှာအလှကို အမြင်အာရုံဖြင့် တွေ့မြင်နေရသည်။ သူမ၏မျက်နှာပြင်မှ ပျံ့မွှေးနေသော ချိုနဲ့သင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အနံ့အာရုံဖြင့် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဥပမိရုပ်ကတော့ ယောက်ျားပီသပြီး ခုံညားတဲ့ အသွင် သဏ္ဍာန်ပဲ။ သင့်လိုလူစားကို သတ်မိနို့စီရင်ရတာ နှမြောမိပါရဲ့”

သူမက ဆွဲဆောင်သော ညှို့ဓာတ်ပါသည့်အသံမျိုးဖြင့် ခင်ထေ့ထေ့ပြောလိုက်သည်။

လောလောဆယ်အခြေအနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤ အမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်သော အမြင်အာရုံ၊ အနံ့အာရုံ၊ အကြားအာရုံ စသဖြင့် အာရုံသုံးပါးစလုံး၏ ဖမ်းစားမှုကို ရေရေလည်လည် ခံစားနေရသည်။

အကယ်၍သာ ဤအမျိုးသမီးက အာရုံငါးပါးစလုံးကို အစွမ်းကုန်အသုံးပြု၍ စေခိုင်းခဲ့ပါက အမျိုးသားအတော်များများသည် သေလမ်းခရီးကိုပင် စွန့်စားသွားနိုင်လောက်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏ ရမ္မက်ပင့်ကူအိမ်မှ လွတ်မြောက်ရန် အသည်းအသန်ရုန်းထွက်နေရသော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။



တစ်ဆယ့်နှစ်

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သင်တိုင်းရှည်ဝတ် မိန်းမငယ် တစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိနေသော လိုဏ်ခေါင်းတွင်းသို့ သုတ်သီး သုတ်ပျာ ဝင်လာသည်။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လျက် အမျိုးသမီး၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ နူးတုပ်လျက်သား ထိုင်ချလိုက်သည်။

“သခင်မ သခင်မ ... အပြင်ဘက်မှာ ဟိုမိန်းမကြီး ရောက်လာပြန်ပြီ။ သခင်မကို တွေ့ဖို့လာတာတဲ့။ ဓာကယ်လို့ သခင်မ အပြင်ကိုထွက်မလာရင် သူ့ကိုယ်တိုင် အထဲကို ဝင်ခဲ့ရလော့လို့ မေးနေတယ်။ လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ဝမှာ စောင့်နေတဲ့ ဘာတာလီနဲ့ အစ်ကိုဘီဘာတို့က မိန်းမကြီးမဝင်နိုင်အောင်

ထားထားကြတယ်။ အဲဒါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲလို့ သခင်မအမိန့်ကို စောင့်နေကြတယ်”

မိန်းမငယ်၏အသားအရေမှာ ပကတိညိုမောင်းနေသည်။ အသက်အားဖြင့် အပျိုဖော်ဝင်စဖြစ်သော်လည်း အရိုးပေါ်အရေထင် ပိန်လှီလျက် ပြူးကြောင်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် အရာခပ်သိမ်းကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကောင်းပြီ ... သခင်မကိုယ်တိုင် ထွက်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်၊ အဲဒီမိန်းမကြီးကို မြင့်မြတ်တော်ဝင်သစ်ပင်ကြီးအရှေ့မှာ ရပ်စောင့်ခိုင်းထား။ သခင်မ ခွင့်မပြုဘဲ မထိုင်စေနဲ့၊ ဘယ်ကိုမှလည်း လျှောက်မသွားစေနဲ့လို့ ဘာဘာတင်ကို ပြောလိုက်၊ အဲဒါ သခင်မရဲ့အမိန့်ပဲ ... မှတ်မိလား”

အမျိုးသမီးက မိန်းမငယ်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်မိပါတယ် သခင်မ၊ အဲဒီမိန်းမကြီးကို မြင့်မြတ်တော်ဝင်သစ်ပင်ကြီးအရှေ့မှာ ရပ်စောင့်ခိုင်းထားရမယ်၊ သခင်မ ခွင့်မပြုဘဲ မထိုင်စေနဲ့၊ ဘယ်မှ လျှောက်မသွားစေနဲ့လို့ ဘာဘာတင်ကို သခင်မအမိန့်ဆိုပြီး ပြောပြလိုက်ရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မိန်းကလေး ဉာဏ်ရည်အဆင့်တက်လာပြီ သွားတော့”

အမျိုးသမီး၏စကားအဆုံးတွင် မိန်းမငယ်သည် လာစဉ်အတိုင်း သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ အမျိုးသမီးက ကျွန်ုပ်တက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးနှင့် အကြည့်ချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာဝန်းထဲမှ တဖြတ်ဖြတ် အရောင်တန်းတစ်ခု စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီး၏အကြည့်သည် ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာရှာဖွေပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားသည်ပမာ ခံစားလိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးက ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ ကျေနပ်အားရနေသည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူမ၏မျက်လုံးထဲမှ အလင်းရောင်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသွားသည်။

“သင်ဟာ သခင်မတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေကို ကူညီဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိမယ့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်အခိုက်အတန့်မှာတော့ သခင်မအပေါ်မှာ သံသယဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သင့်ဆန္ဒပြည့်ဝစေရအောင် သခင်မ ဖန်တီးပေးမှာပါ။ ကဲ ... သူ့ကို ကြီးပြည်လိုက်ကြစမ်း။ သူ့ဆီက သိမ်းဆည်းထားတဲ့ လက်ရက်နဲ့

ပစ္စည်းလေးတွေကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ပေးလိုက်ကြ”
အမျိုးသမီး၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းထဲ
တွင် ရိုနေကြသော သတ္တဝါကြီးများက သွက်လက်စွာ ဆောင်
ရွက်လိုက်ကြသည်။

“သင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“အောင်စည်ဟိန်း”

အမျိုးသမီး၏အမေးကို ကျွန်ုပ်က ချက်ချင်းဖြေဆိုလိုက်
သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဘာဘာများရဲ့ဆန္ဒတော်အတိုင်း
ရောက်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်”

အမျိုးသမီးက လွတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို
မော့လျက် လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘာဘာများရယ်၊ သမီးတော်ရဲ့
အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးတဲ့ ဘာဘာကျေးဇူးကို သမီး ဘယ်
သောအခါမှ မမေ့ပါဘူးရှင်”

ဟူ၍ လှိုက်လှဲစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်
ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“သင်ဟာ တစ်ချိန်က သခင်မတို့နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့
ဖူးသူဖြစ်တာ သေချာသွားပြီ၊ သင်နဲ့အတူပါလာတဲ့ သင့်အဖော်

ဆရာအတွက် သခင်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့
အဲဒီအကြောင်းအရာကို သင်ကြိုတင်သိမထားတဲ့ အခြေအနေမျိုး
ဖြစ်ပါစေ၊ ကဲ လာ ... အပြင်ထွက်စို့”

အမျိုးသမီးသည် သူမ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထား
သော ရွှေရောင်နှင့်တံလေးကို တဖြတ်ဖြတ်လှုပ်ရှား၍ ဂူပေါက်၌
သို့လျှောက်သွားသည်။ ဂူနံရံတွင် ထွန်းညှိထားသော မီးတုတ်များ
၏ အလင်းရောင်ထဲတွင် ရွှေရောင်နှင့်တံလေးက လင်းလက်နေ
သည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။



လိုဏ်ခေါင်းအဝမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
တောင်ကြောကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေ၏အတွေ့
အထိကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက ညှိုးနွမ်း
သယောင် ဖြစ်ခဲ့ရသော စိတ်ဘဝင်သည် ပြန်လည်ကြည်လင်
လန်းဆန်းလာရသည်။

အချိန်အားဖြင့် နေဝင်ရီတရောအချိန် ဖြစ်လေသည်။
အနောက်မိုးကောင်းကင်တွင် တောက်ပနေသော အနီရောင်

သည် တစ်စ တစ်စ ညှိနှိုင်းစပြုလာချေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ဘက် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းစာအက္ခရာမှ ခန့်ညားထည်ဝါစွာလျှောက်လှမ်းသွားသော အမျိုးသမီးသည် လိုဏ်ခေါင်းအပြင်ဘက် ကိုက်ငါးဆယ်အက္ခရာတွင်ရှိသော အင်ကြင်းပင်အောက်သို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။

စောစောက မြင့်မြတ်တော်ဝင်သစ်ပင်ဟူ၍ သုံးနှုန်းလိုက်သောအမည်မှာ ထိုအင်ကြင်းပင်ကို အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားကို မွေးဖွားခါနီး အသိကာလတွင် မယ်တော်မာယာဒေဝီမိဖုရားကြီးသည် အင်ကြင်းအကိုင်းအခက်ကို ကိုင်တွယ်အမှီပြုခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် အမှတ်လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အင်ကြင်းပင်ကို မြင့်မြတ်တော်ဝင်ဟူ၍ အမည်မှည့်ခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပါပေသည်။

အမျိုးသမီးသည် အင်ကြင်းပင်၏အာဝါသအောက်တွင် ကြိုတင်နေရာချထားသော သားမွေးထိုင်ခုံပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏ရှေ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရပ်နေသော အကျည်းတန်သောမိန်းမကြီးကို ကျွန်ုပ် သေချာစွာမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းမကြီးသည် အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဝင်လုဆဲနေဝန်း၏ နီရဲသောရောင်ခြည်များ

သည် ထိုမိန်းမကြီး၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အနီရောင်ခြယ်ထားသည်ပမာ ပကတိသွေးရောင်လျှမ်းနေသည်။

လောကတွင် ရှိရှိသမျှ အကျည်းတန်ဆုံးအရာများသည် ထိုမိန်းမကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် စုပေါင်းရောက်ရှိနေကြသည်။

မိန်းမကြီး၏ပြောင်းဖူးမွေးရောင် ကျိုးတိုးကျဲတဲခံပင်များသည် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရေတွက်၍ ရနိုင်ကောင်းသည်။ မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ဖက်မှာ တုတ်တိုတိုဖြစ်သည်။ မျက်စိတစ်ဖက်ကျဉ်းဘစ်ဖက်ကျယ်နှင့် နှာအိုးက ကျယ်ဝန်းလွန်းသည်။

ထိုမိန်းမကြီး၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်နှစ်ဖက်မှာ အစဉ်သဖြင့် ခွဲနေသည်ဟုထင်ရလောက်အောင် အောက်သို့ ကုပ်ကျနေသည်။ ဆရာကုန်းတွင် ကြီးမားသောဘုကြီးတစ်လုံး မှီမောက်နေသောကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ရှေ့သို့ကိုင်းညွှတ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သခင်မဟူ၍ ရည်ညွှန်းပြောဆိုတတ်သော အမျိုးသမီးနှင့်ယှဉ်၍ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ရပ်နေသောကြောင့် မိန်းမကြီး၏အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ပိုမိုအကျည်းတန်သွားသည်။

ထိုနည်းတူ သခင်မဟူသော အမျိုးသမီးသည် မိန်းမကြီးနှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ အလှအပသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ချောက်ရှိသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုမိန်းမကြီးသည် မည်သူနှင့်ယှဉ်ယှဉ် အကျည်းတန်ဆုံးဟူသော သရဖူကို ဖြိုင်ဘက်မရှိ ရယူနိုင်လောက်သည်။ ထိုမိန်းမကြီး၏လက်ထဲတွင် ဝံပုလွေတစ်ကောင် ၏အမြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ယောက်ဟု ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် တင်မြင်ယူဆ ကောင်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ဘာကိစ္စနဲ့ သခင်မကို လာတွေ့တာလဲ ရှိမာ”
အမျိုးသမီးက သြဇာသံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“အကြောင်းမဲ့ ရှိမာ ဘယ်တော့မှမလာဘူး၊ မင်းနယ်မြေထဲမှာ မင်းက သခင်မဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်နယ်မြေထဲမှာလည်း ရှိမာက သခင်မပဲ၊ မင်းနယ်မြေထဲကို အခုရောက်နေကြောင်း လူသားသုံးယောက်ဟာ ကျုပ်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ကျုပ်ပိုင်နက်ထဲက ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ တစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းမိထားတယ်၊ ကျန်တဲ့သုံးယောက်ကို ကျုပ်လက်ထဲကို အပ်ပါ၊ ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ကျုပ် ဘာပြဿနာမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ပိုင်နက်မှာ ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနေကြရုံပဲ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာရင် နောက်တော့ ကျုပ်ကို အဆီမဆိုနဲ့ ... ဒါပဲ”

မိန်းမကြီးက တင်းမာစွာပြောသည်။

ထို့ကြောင့် မာနရောကို မိန်းမကြီး၏လက်ပါးစေများတစ်ဆီးဆီးထားကြောင်း ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

“ရှိမာ ... အခု ဘယ်သူ့ပိုင်နက်ထဲကို ရောက်နေလဲ၊ သခင်မရဲ့ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာပြီး ခြိမ်းခြောက်ဆရေးဆိုနေတာဟာ အပြစ်ကျူးလွန်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သခင်မက ဘာဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို စောင့်သိရှိသေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ ရှိမာကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ အေးအေးတတ်သာ ပြန်ပေတော့ ရှိမာ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ အိမ်နီးချင်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... သွားပေးဦးတော့”

အမျိုးသမီးက စကားအဆုံးတွင် သားမွေးထိုင်ခဲ့ပေါ်တွင် ခိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ရှိမာဆိုသောမိန်းမကြီးကို မျက်နှာမင်းဆိုင်ရာမှ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ လိုက်ရုံရှိရာသို့ ခြေဦးတည်တတ်စဉ် ရှိမာသည် အမျိုးသမီး၏နောက်သို့ သွက်လက်စွာ ခြံဝင်သည်။ လက်ထဲရှိ ဝံပုလွေအမြီးဖြင့် အမျိုးသမီး၏ကျောကို ခြံရန် လက်လှံ့လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးသည် ချာခနဲလှည့်၍ ရှိမာအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုများ မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် ရိပ်ခနဲသာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူမလက်ထဲတွင် ခိုင်ဆောင်ထားသော ရွှေရောင်နှင့်တံ၏ထိပ်ဖျားဖြင့် ရှိမာ

မျက်ခုံးနှစ်ခုအလယ်ဗဟိုသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးအား နောက်တက်မှရိုက်နှက်ရန် အားယူလှဲလိုက်သော ရှိမာ၏လက်ထဲမှ ဝံပုလွေအမြီးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ လွတ်ကျသွားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သခင်မ၏ကိုယ်ရံတော် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် မြင့်မားထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများနှင့် မလိုက်သော လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ရှိမာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။

“အဲဒီရှိမာကို ခေါ်သွားပြီး သူ့ပိုင်နက်နယ်မြေအစပ်မှာ ထားခဲ့ကြ”

သခင်မဆိုသူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်ရံတော် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်ကလည်း သူတို့သခင်မ၏အမိန့်ကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှိမာ၏ ကြီးဝါးသံက လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်ကျန်ခဲ့သည်။

“နင်တို့အားလုံး မကြာခင်အချိန်အတောအတွင်း ငါ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိစေရမယ် ... ရှိမာတဲ့ဟေ့”

တစ်ဆယ့်သုံး

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ...

သခင်မဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့်အတူ နန်းမဆောင်ရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရသည်။

နက်ရှိုင်းသော တောတောင်နှင့် လိုဏ်ခေါင်းများသာ ဖွန်းမိုးနေသည့် ယခုလိုနေရာအတွင်း၌ ဤမျှ ခမ်းနားထည်ဝါသော နန်းဆောင်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့ဖူးပါချေ။

အံ့ဩစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

လိုဏ်ဂူအကျွေ့အကောက် ဝက်ပါလမ်းကြောင်းများကို အနှံ့အပြား ဝင်ထွက်ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရသောကြောင့် နောက်

တစ်ကြိမ်ဝင်ဖို့ဖြစ်စေ၊ ပြန်ထွက်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ လုံးဝ မှတ်မိစရာအကြောင်း မရှိပါချေ။

ဝက်ပါလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်လုံး အေးစက်စွတ်နီထိုင်းမှိုင်းနေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အောက်ခြေကျောက်သားအလွှာထဲသို့ လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ဆင်းသက်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်မျှဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနည်းတူ ...

အထက်သို့ ပြန်လည်ဦးမော့တက်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ကလည်း မနည်းလှပါချေ။

ပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့် အကြိမ်မည်မျှဟူ၍ မှတ်ထားချင်စိတ် မရှိတော့ပါချေ။

ကျောက်သားလိုဏ်ခေါင်းများအတွင်း၌ အလင်းရောင်ကင်းမဲ့နေသော နေရာမျိုးတွင် သတ္တဝါကြီးနှစ်ဦးက ကညင်ဆီမီးတုတ်ထွန်းညှိ၍ လမ်းပြခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ်နဲ့လိုက်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေး အခုဘယ်မှာလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကို သခင်မဆိုသော အမျိုးသမီးက အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သခင်မရဲ့ နန်းမဆောင်မှာရှိတယ်၊ သင်နဲ့တွေ့ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်နဲ့ပါလာခဲ့တဲ့မိန်းကလေးဟာ သင်တို့နေခဲ့တဲ့ မြို့ပြကို ပြန်လိုက်သင့် မလိုက်သင့် မဝေခွဲနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

သို့ရာတွင် သခင်မဆိုသူနှင့် အငြင်းအခုံပြုရန် စိတ်မဝင်စားမိပါချေ။

နန်းစောကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီးမှ ထိုအမျိုးသမီး ပြောခဲ့သောစကားကို မှန် မမှန် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မေးမြန်းရပေလိမ့်မည်။

လောလောဆယ်အခြေအနေ အချိန်အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ခူလရည်ရွယ်ချက်နှစ်မျိုးစလုံးကို အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေး။

ပထမအချက်မှာ ...

ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်အား အသက်အန္တရာယ်ပေးခဲ့သော ငရမန်ကန်းကျားဆိုးကြီးကို သူတ်သင်ရန်၊

www.burmeseclassic.com

ဒုတိယအချက်မှာ ...

ဦးစိုးထွဋ်ခေါင်၏ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများထဲတွင် ပါဝင်
သော မြေပုံကြမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဖော်ထုတ်ရန် ...
စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

တစ်ဆယ့်လေး

နန်းမဆောင်သည် လိုဏ်ခေါင်း၏ နက်ရှိုင်းသော
အတွင်းပိုင်းတွင် ပေငါးရာပတ်လည်မျှ ကျယ်ဝန်းသော နေရာ
တစ်ခုဖြစ်သည်။ ရှေးမြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဆွေတော်မျိုးတော်
တစ်ဦး၏နေထိုင်ရာအဖြစ် ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုများဖြင့် ပြုလုပ်တည်
ဆောက်ထားသည်။

ရွှေရောင်ပွတ်လုံးတိုင်ကြီးများ၊ ကနတ်ပန်းများဖြင့် တန်
ဆာဆင်ထားသော နံရံနှင့် ဘေးဘက်တံခါးပေါက်များ၊ ရွှေ
ရောင်ဘောင်ကွပ်ထားသည့် သစ်ကနက်သားထိုင်ခုံများဖြင့် ဝန်း
ရံလျက်ရှိသော စားပွဲခုံ စသည်ဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တည်ရှိ
သည်။

လိုက်ခေါင်း၏အထက် မျက်နှာကြက်ထောင့်စွန်း လေးဖက်လေးတန်မှ အလင်းရောင်များသည် နန်းမဆောင်တွင်းသို့ ပြန်ပြူးကျရောက်နေသည်။ ထိုသို့သော ပြင်ပသဘာဝအလင်းရောင်ကို အတွင်းသို့ အလင်းပေးစနစ်ဖြင့် ရောက်ရှိစေရန် ဖန်တီးထားသည်မှာ အံ့မခန်း လက်ရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ခန်းမဆောင်၏ထိပ်ဆုံးတွင် အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခု၏အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိသည်။ ဘေး လက်ဝဲလက်ယာ နှစ်ဖက်တွင် အခန်းအချို့ဖွဲ့ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်လာသော သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် နန်းမဆောင်တံခါးဝတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ထားရစ်ခဲ့၍ လာလမ်းအတိုင်း နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က စေ့ထားသောတံခါးရွက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နန်းမဆောင်၏ ခမ်းနားထူညိုပါမှုကို မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက် အတွင်းသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နန်းမဆောင်ထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုပါတယ်”

ကြည်လင်ချိုမြသော အသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ် မျက်နှာမူရာဘက်ရှိ အလွန်တရာကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးထဲမှ ထွက်လာသူ

က သခင်မဆိုသူ အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

သူမသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် ဖောက်ပါချေ။ အနက်ရောင်ဆံကေသာတွင် ရွှေသရဖူဆောင်းထားပြီး ဝတ်ရုံရှည်ကြီးမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ညာလက်ထဲတွင် ရွှေနှင်တံကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

သူမသည် ခန်းမကြီး၏အလယ်တွင် နေရာချထားသော သစ်ကနက်သားစားပွဲထိပ်ရှိ ထိုင်ခုံတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လျက် သူမ၏လက်ဝဲဘက်ခုံများအနက် အနီးဆုံးထိုင်ခုံကို လက်ထဲမှ ရွှေနှင်တံဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ညီမတော် လာနိုင်ပါပြီ”

သူမက ပြုံးရွှင်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ ခန်းမဆောင်၏ လက်ယာဘက် အခန်းကျဉ်းတစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်လာသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အစပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုကို သခင်မဆိုသူ၏ ညီမတော်တစ်ဦးဟူ၍ ယူဆလိုက်သည်။

သစ်ကနက်စားပွဲရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဖြေရရ

မျက်လွှာချလျက် လျှောက်လာသော မိန်းမပျိုသည် ရွှေရောင် ဆံပင်ထက်၌ ငွေသရဖူတစ်ခုကို တင့်တယ်စွာ ဆင်မြန်းထား သည်။ သခင်မနည်းတူ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။

မိန်းမပျိုက သခင်မ၏ လက်ယာဘက်အနီးကပ်ဆုံး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ရောက်နေရာယူလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လွှာကို ဝင့်လျက် မျက်တောင်သွယ်များကို ပင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အံ့ဩမှုမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားရလေတော့သည်။

“ဟယ် ... အစော”

ကျွန်ုပ်၏နှုတ်ဖျားမှ အာမေဋိတ်သံတစ်ခွန်း တီးတိုးထွက် သွားသည်။ နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ပမာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေသည် မည်သို့မျှ ဘဝင်ကျစရာ မကောင်းပါချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

ကျွန်ုပ်က အမျိုးသမီးဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ မေးလိုက် သည်။

“သူဟာ သင် အရင်က သိကျွမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ သခင်မ မာယာနန္ဒီရဲ့ ညီမတော် ရူပစန္ဒီ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် သင့်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့လှ

တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတာပါ”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ကျွန်ုပ်ညီမ တစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့ရတဲ့ နန်းစောပဲဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရူပစန္ဒီအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး။ မင်း အစောကို စိတ်ပြောင်း အောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ အဲဒီလို မလုပ်သင့်ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်က ဒေါသကိုထိန်းချုပ်လျက် တည်ငြိမ်စွာ ပြော လိုက်သည်။

မာယာနန္ဒီသည် ကျွန်ုပ်ကို အပြုံးလဲလဲဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ဒါဆိုရင်လည်း သင်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမေးမြန်းနိုင် ဝါတယ်”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

“အစော ... အစ်ကိုအောင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် လိုက်လံစွာမေးလိုက်သည်။

နန်းစောက ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးရှရှကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းခါပြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ အစောရယ်၊ မင်းနဲ့အစ်ကို အောင်က ဟိုးအရင် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်း စာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့ကြသူတွေပါ။ အခု မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မာယာနန္ဒီရဲ့

ဖြားယောင်းမှုကြောင့် လုံးလုံးလျားလျား အတိတ်မေ့သွားရတာလဲဟင်”

ကျွန်ုပ်က ယူကျုံးမရစွာ ပြောလိုက်သည်။

နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်၍ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းလျက် မာယာနန္ဒီဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ထို့နောက် နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်မ တစ်ဖက်စီဖြင့် ဖိလျက် ...

“သူ ဘယ်သူလဲ အစ်မတော်မာယာနန္ဒီ၊ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ သူပြောတာတွေကို ညီမတော် တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမှ နားမလည်ဘူး၊ သူပြောတဲ့စကားတွေကြောင့် ညီမ တော် ခေါင်းကိုက်လာပြီ၊ အနားယူခွင့်ပြုပါ အစ်မတော်”

နန်းစောက ခါးခါးသီးသီးပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ညီမတော်ရူပဝတီပြောတာကို သင်ကိုယ်တိုင် ကြားရပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ညီမတော် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ သက်သာအောင် အတွင်းဆောင်ထဲကို သွားပြီး ခေတ္တအနားယူ နိုင်ပါတယ်၊ သင့်ကို မာယာနန္ဒီ ရှင်းပြစရာတွေရှိတယ်၊ နောက် ပြီး သင်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရမယ့် အကြောင်းအရာ တွေကိုလည်း ပြောပြမယ်၊ ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်”

မာယာနန္ဒီက နန်းစောကို အနားယူခိုင်းလိုက်သည်။

ထစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်အား လက်ရှိအနေအထားအတိုင်း ထိုင်လျက်သား စောင့်ဆိုင်းနေစေသည်။

နန်းစောသည် စောစောက ထွက်လာခဲ့သော အခန်းရှိ ရာသို့ ပြန်လည်ဦးတည်၍ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်က နန်း စော၏နောက်ကျောကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေမိသည်။

သူမ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါကျမှ မာယာနန္ဒီအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်နဲ့အတူပါလာတဲ့ လမ်းပြဝေလုရော အခု ဘယ် ရောက်နေသလဲ”

ကျွန်ုပ်က တင်းမာစွာ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီသူငယ်ဟာ လိုဏ်ခေါင်းထဲမဝင်ခင် ထောင် ချောက်မိရာက သူ့ဟာသူ ကြီးဖြုတ်ချပြီး လက်လွတ်ထွက်ပြေး သွားတယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် အကျည်းတန်မကြီးရှိမာဆိုမှာ ရောက်နေလောက်ပြီ၊ အဲဒီအကျည်းတန်မကြီးရှိမာရဲ့ လက်ထဲ ရောက်သွားသူတိုင်းဟာ ဘယ်တော့မှ လုံးဝပြန်လမ်းမရှိဘူး”

မာယာနန္ဒီက နှုတ်ခမ်းသားကိုမဲ့၍ ပြောသည်။

ထို့နောက် လက်ခုပ်နှစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံ အဆုံးတွင် လက်ဝဲဘက်အခန်းငယ်တစ်ခုထဲမှ မိန်းမငယ်ကစ် သောက် ထွက်လာသည်။

ထိုမိန်းမငယ်သည် ရှိလာရောက်လာခြင်းကို မာယာ နန္ဒီထံသို့ လာရောက်သတင်းပို့သော မိန်းမငယ်ပင် ဖြစ်သည်။

“သခင်မအတွက် ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရမလဲရှင်”

မိန်းမငယ်က ကျိုးနွံစွာမေးသည်။

“ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အစားအသောက် အကောင်း ဆုံးတွေ လာပို့စမ်း။ မြန်မြန်လာပို့နော်၊ သူ တစ်ချိန်လုံး အစား မစားရတာကြာပြီ။ သခင်မ ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်တာ အားနာဖို့ ကောင်းတယ်။ အကျည်းတန်မကြီးရှိမာ လာပြီးနှောင့်ယှက်လို့ အချိန်တွေ အလဟဿ ကုန်ခဲ့ရတယ်။ သွား သွား... မြန်မြန် သွားစမ်း”

မာယာနန္ဒီ၏စကားအဆုံးတွင် မိန်းမငယ်သည် သွက် လက်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

တစ်ဆယ့်ငါး

ကျွန်ုပ်သည် သတ္တဝါကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အနိုင်ရ ချိတ်သည်။

သို့ရာတွင် နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာမည့် ရန်သူတို့ကို ဘာညီကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ရှေ့သို့ ဆက်ပြေးခဲ့သည်။

မိုးခြိမ်းသံသည် အဆက်မပြတ် ထစ်ချွန်းနေဆဲပင်။ အစ်ချက် တစ်ချက် လျှပ်စီးလက်ရာမှ ဂျိမ်းခနဲ မိုးကြိုးပစ်လိုက် သံသည် နီးကပ်လွန်းသောကြောင့် နားကွဲမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသောနေရာမှာ တောင်ထိပ်အစွန်း အစ်နေရာဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် ကြာရှည်ရပ်တည်၍ မရ။ ရေစည်မှ သွန်

ချလိုက်သည်ပမာ ကျဆင်းလာသော မိုးရေများကြောင့် မြေသားက နူးပွလာသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ရှိနေရာမှ ရှေ့လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင်ရှိသော ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို အားပြု၍ လှမ်းဆွဲလိုက်စဉ် ...

ကျောက်စွန်းသည် မြေသားစိုင်ထဲတွင် အမြစ်တွယ်မှု ထုထည်ပမာဏ နည်းပါးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အလေးချိန်ကို ခံနိုင်စွမ်း မရှိဘဲ မြေသားစိုင်ထဲမှ ကျွတ်ထွက်လာသည်။

ဆက်တိုက်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ငူစွန်းနှင့်အတူ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဒရောသောပါး ကျသွားသည်။

ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲဖြစ်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်က မိမိကိုယ်ကို သတိကြီးစွာထား၍ အတတ်နိုင်ဆုံး မတ်တတ်အနေအထားဖြင့် စေရန် ထိန်းသိမ်းနေရသည်။

အရှိန်အဟုန်ဖြင့်ကျနေစဉ် တောင်နံရံတွင် တွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်နေကြသော ဘွဲ့ချဉ်ပင်များကို ဆွဲမိဆွဲရာ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဘွဲ့ချဉ်ပင်များက အမြစ်ပါပြုတ်ထွက်လာသဖြင့် ဆက်လက်ကျဆင်းနေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ...

ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံအမျိုးမျိုးနှင့် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျနေစဉ် ...

ရှုတ်တရက်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အားကိုးအားထား ဆွဲခိုဘွယ်ကပ်စရာ လုံးဝမရှိတော့သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝအရွယ်တွင် မိဘ၏လမ်းညွှန်မှုအဖြစ် တစ်ခုတည်းသော အားထားကိုးကွယ်ရာ အစစ်ကို သတိရလိုက်မိသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ကွန်မြူးနေသည့် ဆောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်၏အလယ်တွင် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဖျတ်မြင်လိုက်ရသည်။

“ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ၊
ဓမ္မောမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ၊
သံဃောမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ”

ဟူသော ရွက်ဆိုသံသည် ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်တွင် ကြိမ်နီများစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ထိုရွတ်ဆိုမှုသည် ပါးစပ်ဖျားမှမဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများအားလုံးထဲ အပါအဝင် သံကြည်မှု အပြည့်အဝနှင့်။

“ကျွန်ုပ်သည် ဘုရား တရား သံဃာတော် အရှင်သု



မြတ် စသည် ရတနာသုံးပါးမှတစ်ပါး အခြားသောကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ လုံးဝမရှိပါဘုရား။

ဟူ၍ စိတ်နှလုံးထဲတွင် နက်ရှိုင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စောစောက တောင်ထိပ်ပေါ် မှကျလာသော အရှိန်အဟုန်သည် တစ်စတစ်စ လျော့ပါးလာ သည်။ လေထဲသို့ ဝါဂွမ်းစိုင်တစ်ခု ကျနေသည်ပမာ ပေါ့ပါးစွာ ကျဆင်းနေသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ပိတ်အဟုန်သည် အတိုင် မသိ ချမ်းမြေ့စွာ ကြည့်ညှိစိတ် ထက်သန်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် မြေပြင်ပေါ်ရှိ ကျယ်ပြန့် သိပ်သည်းစွာပေါက်ရောက်နေသော နွယ်ပင်ချုံပုတ်ကြီးပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အိမ်နဲ့ သက်သာပေါ့ပါးစွာ ကျရောက်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အံ့ဩခြင်းအတွတ်အထိပ်ဖြင့် ဘုရား တရား သံဃာတို့ကို ကြည့်ညှိစိတ်ဖြင့် ခြေဦးတည်ရာသို့ ဆင် လျှောက်ခဲ့သည်။

ဆယ်မိနစ်မျှ လျှောက်ခဲ့သောအခါ တောင်နံရံအောက် ခြေ၏ ရှေ့တစ်နေရာတွင် တည်ရှိသော ရေသဖန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင် ခွတ်သိပ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရေသဖန်းပင်ကြီးပေါ်တွင် သီးနေသော ရေသဖန်းသီး မှည့် နီနီရဲရဲများကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် တွေ့ရသည်။ ပင်ခြေ တွင်လည်း ကြွေကျလျက် ငှက်များစားထားသော သဖန်းသီးမှည့် များဖြင့် ပြန်ကျနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရေသဖန်းပင်ပေါ်သို့တက်၍ လူတစ်ရပ်ခန့် ခြင်္သေ့ သစ်ကိုင်းခွဆုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လက်လှမ်းမီရာ ရေသဖန်းသီးမှည့်များကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ခူးဆွတ်ကာ စိမ်းပြေ နပြေ စားသောက်နေမိသည်။

ထိုသစ်သီးများသည် အရည်ရွှမ်းသောအမျိုးအစားဖြစ် သောကြောင့် ရေငတ်ခြင်းပင် အထိုက်အလျောက် ပြေပျောက် သည်။

ယခင်အခါ ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပြတွင် အဆင်ပြေပြေနေခဲ့ စဉ်က အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်မှ အဟော်ဆုံးစားဖိုဖူး၏ ဇာတ်ရာ အစားအစာများကို အနည်းဆုံး တစ်လတစ်ကြိမ်ခန့် စားသောက်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့ရာတွင် ယခု ပစ္စက္ခကာလတွင် ကျွန်ုပ် ခူးဆွတ်စား သောက်နေရသော ရေသဖန်းသီးပင်မှည့်များက ပို၍ အရသာ

ရှိနေသည်။ ပို၍ မြိန်ရေရှက်ရေ ခံတွင်းတွေ့နေခြင်းမှာ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ သဖန်းပင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပင်ခြေတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်သည်။

ရှေ့နှစ်ဖာလုံသာသာတွင် ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး ရှိသည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များဖြင့် ပြတ်သိပ်နေရာယူထားသည်။

ထို့ကြောင့် လှေသင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ရန် မလွယ်ကူပါချေ။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရေယာဉ်ကြီးစီး၍ သွားရန်မဖြစ်နိုင်။

အထူးသဖြင့် နန်းစောက်ကို မာယာနန္ဒီထံတွင် ဝကွက်၍ ထားမပစ်ခဲ့နိုင်ပါချေ။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့် ကယ်တင်ရမည်နည်း။

လောလောဆယ် ကျွန်ုပ်ထံတွင် လက်နက်ဟူ၍ သေနတ်မဆိုထားနှင့် အမဲလိုက်စားမြှောင်တစ်လက်ပင် မရှိ။ တောပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်တက်ရဦးမည်။

ထို့နောက် နန်းစောက်ရာ နန်းမဆောင်သို့ မဝင်မီ မာယာနန္ဒီ၏ကိုယ်ရံစော် သတ္တဝါကြီးများကို အရင်ဦးစွာ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရဦးမည်။

ကျွန်ုပ်၏အဖော်များအဖြစ် အတူပါလာခဲ့သော ငလေ့သည်လည်း မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသည်မသိ။

ပထမဦးဆုံး ရေကန်အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လျှောက်သွားသော မာနုရှောသည်လည်း အစပျောက်သွားချေပြီ။

မာယာနန္ဒီ၏ ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း မာနုရှောနှင့်ငလေ့တို့သည် အကျည်းတန်မကြီးရှိမာ၏ လက်ထဲတွင် ပြန်လမ်းမရှိသောဘဝသို့ ရောက်နေပြီလားမသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကျွန်ုပ်သည် မာယာနန္ဒီနှင့် သူမ၏ သတ္တဝါကြီးများကို ရင်ဆိုင်၍ နန်းစောက်ကို ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်ုပ်၏မျက်စိထဲတွင် ရွှေလျားသာနေသော အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်သည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ လာခြင်းမဟုတ်ပါချေ။ ထိုနည်းတူ ကမ်းခြေမြေပြင်ပေါ်မှ လျှောက်လာခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။

ရှင်းရှင်းဆိုရသော် လေထဲမှ ဆင်းသက်လာပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ...

ကျွန်ုပ်ရှိနေသော ရေသဖန်းပင်ရိပ်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာသို့ ဆင်းသက်ပြီးနောက် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ညင်သာစွာ ရွေ့လျားချဉ်းကပ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလိုအလျောက် စိတ်ချမ်းမြေ့သွားမိသည်။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ယုံကြည်ကိုးစား အားထားရမည့် သူတော်စင်တစ်ယောက်ဟူ၍ ကောက်ချက်ချမိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သစ်ခေါက်ဆိုး နီညိုရောင်ခြုံထည်ကို ရစ်ပတ်သိုင်းခြုံထားသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဒေါက်ချာဆောင်း ထားသည်။ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် အနက်ရောင်သပိတ်တစ်လုံး တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုသူတော်စင်အား ကျွေးမွေးစရာ လှူဒါန်းစရာ ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ မရှိ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် မကြာသေးမီက သဖန်းသီးမှည့်များကိုစား၍ အစာအိမ် ကို ဖြည့်တင်းခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခါ သူတော်စင်အား သဖန်းသီးမှည့် ကပ်လှူနိုင် ကြောင်း တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း သဖန်းပင်ပေါ် သို့ တက်လိုက်သည်။ မှည့်ရွှမ်းတင်းရင်းသော သဖန်းသီးမှည့်

လက်တစ်ခုစာစူးဆွတ်၍ အပင်ပေါ်မှ ကပျာကယာ ပြန်ဆင်း လိုက်သည်။

အချိန်ကိုက်ထားသည့်ပမာ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံး သဖန်းပင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီး မြေပြင်သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် သူတော်စင်ရသေ့ကြီးသည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ ရောက်ရှိ ရပ်တည်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ရသေ့ကြီး၏သပိတ်ထဲသို့ သဖန်းသီးမှည့်များ ထည့်၍ ကပ်လှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဝတ်စားထားသော သားရေစာကင်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ သဖန်းပင် ရင်း၌ ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြည်ညိုစိတ်ပြင်းပြစွာဖြင့် လက်အုပ်ချီ လျက် ...

“တပည့်တော်ရဲ့အင်္ကျီကို အရှင်မြတ် ထိုင်စရာအခင်း အဖြစ် အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတည်ပါရစေ၊ စားစရာဆိုလို့ အကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြိန်ရေရှက်ရေစားသောက် ခဲ့ရတဲ့ ဤသစ်သီးမှတစ်ပါး အခြားလှူဒါန်းစရာမရှိတဲ့အတွက် အရှင်မြတ်ရဲ့အာဟာရအဖြစ် အလှူခံခြင်းအားဖြင့် ကုသိုလ် ကောင်းမှု ရရှိပါရစေ”

ကျွန်ုပ်က လိုက်လဲ့စွာ ပန်ကြားလိုက်သည်။

မျက်လွှာချထားသော သူတော်စင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ခင်းပေးထားသော အကျိုးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဆွတ်ခူး၍ ကပ်လှူထားသော သမန်းသီးမှည့်တစ်လုံးကို သပိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူ၍ စားသုံးနေသည်။

* * *

တစ်ဆယ့်ခြောက်

သူတော်စင်သည် သစ်သီးဆွမ်းသဘောမျိုး တစ်လုံးကိုသာ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ပြီးနောက် ...

“ဒကာရဲ့လှူဒါန်းမှုက စေတနာသုံးတန်ပြဋ္ဌာန်းမှုနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ ဒါကြောင့် ရတနာသုံးပါးအမှူးထား၍ မိဘွဲ့ ဆရာအဆူဆူရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကောင်းမြတ်သော လိုအင်ဆန္ဒနဲ့ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ပြည့်စုံပါစေ”

ဟူ၍ သူတော်စင်က ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သသည်။

ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်၍ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီပြုန်းနေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်အနားမှ ထွက်ခွာ၍ ပင်ပယ်

ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ လျှောက်လာရင်းဖြင့် ...

တောင်ထိပ်မှ ဒလဟောကျစဉ် ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အသက် ချမ်းသာရာရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် မကြာမီအချိန်အတောအတွင်း သူတော်စင် တစ်ဦး ကြွလာသည်ကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။

သူတော်စင်အား ကျွန်ုပ်၏အကျိုးဖြင့် အခင်းခင်းပေးခြင်း သစ်သီးဆွမ်းသဘောမျိုး ကပ်လှူပူဇော်ခြင်း စသောဖြစ်ရပ်များ သည် ကြီးကျယ်သောကုသိုလ်ပြုမှု မဟုတ်လင့်ကစား သူတော် စင်၏ ဆုတောင်းမေတ္တာကြောင့် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့်အတူ ကြည်နူး ပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ခေတ္တထိုင်နေစဉ် လှိုင်းအိတ်တစ်လုံးနှင့်အတူပါလာသော ငါးတစ် ကောင်သည် သဲသောင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။

လှိုင်းအိတ်က ပင်လယ်တွင်း ပြန်လည်လျှောက်ဆင်းသွားချိန် တွင် ထိုငါးသည် ပင်လယ်ရေလှိုင်းနှင့်အတူ ပါမသွားဘဲ သဲပြင် ပေါ်တွင် ဖျပ်ဖျပ်လူးလိမ့်နေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ပီတိစိတ်လွှမ်းခြုံနေ

သော အခိုက်အတန့်ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုငါးကို ကိုယ်ပိုင်းမှ အသာအယာကိုင်၍ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

ရေသဖန်းပင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ ဆော်စင်ရသေ့ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပါချေ။

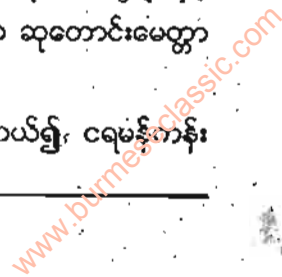
ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ စစ်စင်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသော

အတွက် ရသေ့ကြီးထံတွင် ရင်ဖွင့်လိုသည်။ သို့ရာတွင် ရသေ့ကြီးသည် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝ ဓမ္မာပေးနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အလိုက်သိစွာဖြင့် ပင်လယ်ကမ်း စပ်ဘက်သို့ လျှောက်၍ ရှောင်ခဲ့သည်။

ယခုအခါ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးကို မတွေ့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်ခံစားနေရသော ဒုက္ခဖြစ်စဉ်ကို သူတော်စင်ရသေ့ကြီး သိရှိသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ... 'မိဘဆရာအဆုဆူ၏ ဂုဏ် အကျေးဇူးတော်တို့ကြောင့် တောင်းမြတ်သောလိုအပ်ဆန္ဒများနှင့် သစ်လုံးတစ်ဝတ်ည်း ပြည့်စုံပါစေ' ဟူသော ဆုတောင်းမေတ္တာ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါတွင် အကယ်၍ ငရမန်ကန်း



ကျားနာကြီးအား လက်တုံပြန်နိုင်သောအခြေအနေမျိုးနှင့် ကြံ
တွေ့နေရသည့်တိုင်အောင် သတ်လိုသောဆန္ဒ လုံးဝမရှိတော့ပါ
ချေ။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျားဆိုးကြီးသည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင် ဖြစ်သောကြောင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်၏ အတွေးချိုး
သာလျှင် ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။

သူ့အား မျက်စိတစ်ဖက်ပျက်စီး ချို့ယွင်းရန် ပြုလုပ်ခဲ့
သော ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် မတ်တတ်သွားသတ္တဝါ (လူသား) ကို
နာကြည်းစိတ်ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားနာကြီးအနေနှင့် သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော
အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးရှိသူမှန်သမျှကို သတ်ဖြတ်လိုစိတ် ဖြစ်နေလိမ့်
မည်။

မျက်လုံးစာစ်ဖက်သာ အသုံးပြုနိုင်သော ကျားအိုကြီး
သည် တောတောင်ထဲတွင် အစာရှာဖွေရန် ပြေးလွှားလှုပ်ရှား
သွားလာနေခဲ့သည်။

ကံအားလျော်စွာ ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်
ရသောအခါ နာကြည်းစိတ်နှင့်ယှဉ်သော ဆာလောင်မွတ်သိပ်
စိတ်ကိုပါ ပေါင်းစပ်၍ ကိုက်ချီသယ်ဆောင်သွား၍ စားသောက်ခဲ့
ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထို့ကြောင့် သတ္တဝါဟူသမျှသည် အတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့
သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အရ ပစ္စုပ္ပန်ကာလတွင် ကောင်းကျိုး
ဆိုးကျိုးများကို မလွှဲမရှောင်သာ ခံစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း နား
ထည်သဘောပေါက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သဖန်းပင်ရိပ်တွင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ခဲ့
သည်။

အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ သဖန်းသီးကိုပင်မှီဝဲခဲ့ပြီး တောင်
ခြေကို ပတ်၍လျှောက်လာစဉ် တစ်စ တစ်စနှင့် မှောင်စပျိုးလာ
သည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်စက်နားနေရမည့် လုံခြုံစိတ်ချရသော ဂူ
ဆောက်တစ်ခုခုကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေနေသည်။

လိုက်ဂူ လိုက်ခေါင်းတစ်ခုခုတွင် အိပ်စက်နားနေပြီး
နောက်တစ်နေ့နံနက်ကျမှ နန်းစော၏ကိစ္စကို ရှင်းရတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမူရာ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာတွင် လိုက်ဂူ
ဆောက်အချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ရှေ့သို့ ခပ်သွက်
သွက်တိုးသွားစဉ် ကျောက်လိုက်ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာသော
အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်ကို ယခင်အခါက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ

www.burmeseclassic.com

မမြင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း တွေ့တွေ့ချင်း ငရမန်ကန်းဟု အမည်ပေးထားသော ကျားနာကြီးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း တွေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တွေးထင်ယူဆချက်မှာ လုံးဝ အမှားအယွင်း မရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်စတစ်စ အကွာအဝေး ကြီးကာ နီးကပ်လာသော ကျားနာကြီး၏မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ပိတ်လျက်သားဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကျားကြီးသည် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေသော်လည်း ဘေးမှဆိုးဝီဝီ သူ၏လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်အမှုအရာမှာ ပကတိတည်ငြိမ်သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆယ်ကိုက်မျှအရောက်တွင် ကျားနာကြီးက ခေတ္တရပ်တန့်၍ ဦးခေါင်းမော့ကာ လေထဲတွင် အနံ့ခံလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်သည် ကျားနာကြီး၏ လေအောက်အရပ်တွင် ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် မျက်လုံးတစ်ဖက် လုံးလုံးလျားလျား ကွယ်နေပြီး ကျန်မျက်လုံးတစ်ဖက်၏ အမြင်အာရုံတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုးတဝါးသာ တွေ့နေရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏အနံ့ကို မရေမိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ သူသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ အနံ့ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် . . . ကျားကြီး၏ကျောကုန်းပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ရပ်လျက်လိုက်ပါလာသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။

ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အနီရောင်ခြုံထည်ကို ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားထိ ခြုံလွှမ်းထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟူ၍ သတိပြုမိသည်။

သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသောကြောင့် မရေမရာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အကျဉ်းဘန်မကြီး ရှိမာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့မဟုတ် . . . သူမ၏ဆန္ဒကို မလိုက်လျောခဲ့သောကြောင့် ပဋိပက္ခအတွင်ဆောင်ခဲ့သော မာယာနန္ဒီလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် မာယာနန္ဒီ၏ အစေအပါး မိန်းမငယ်နှင့် တူပါချေ။ ထိုမိန်းမငယ်၏ကိုယ်လုံးနှင့် လက်မောင်းတို့က ကြုံလို့နေသည်။

နောက်ထပ် ထင်မြင်ယူဆစရာတစ်ယောက်မှာ ဂူပလောဟူ၍ အမည်ပေးထားသော နန်းစောများ ဖြစ်လေမလား ဟူ၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေးမိလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျားနာကြီးနှင့်ကျွန်ုပ်၏ အကွာအဝေးမှာ နှစ်ဆယ့်ငါး ပေမျှသာ ဖြစ်သည်။

အနီရောင်ခြုံထည်ခြုံလွှမ်းထားသော အသွင်သဏ္ဍာန် သည် ကျားကြီး၏ကျောကုန်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သားဖြင့် ညာ လက်ကို ဆန့်တန်းကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ပြီး နောက် ...

“သွားစမ်း... သတ်လိုက်စမ်း”

ဟူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည့်ပမာ မှတ်ထင်ရသည်။

ထိုအခါ ကျားကြီးက ဦးခေါင်းအနည်းငယ် မော့လှုပ် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

‘ဝေါင်း’

ဟူသောအသံကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းလိုက်သွား သည်။

ထိုမြည်ဟိန်းသံသည် တောင်နံရံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ပဲ့တင်သံများ အဆက်မပြတ် ပျံ့လွင့်နေလေသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံတွင် လက်နက်တို့ ဓားတိုတစ်လက်၊ ကျောက်ခဲတစ်လုံး၊ တုတ်တစ်ချောင်းမျှ မရှိပါချေ။

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် မွေးရာပါလက်နက်များဖြစ်

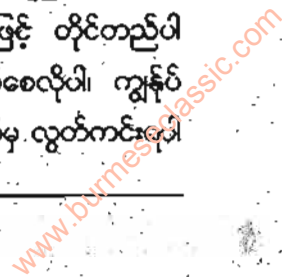
သော ခြေလက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့လျှင်လည်း ငရမန်ကန်း စတဲ့သို့သော ကိုးတောင်နီးပါးကျားကြီးကို အံတုဖက်ပြိုင် နိုင်မည် မထင်။

ထို့ပြင် ကျားဆိုးကြီး၏ကျောကုန်းထက်တွင် မရေမရာ သေမကွဲမြင်နေရသော မကောင်းဆိုးဝါးသည်လည်း ရှေးလူကြီး များ၏ လက်ဆင့်ကမ်းသတ်ပေးစကားအရ ယခုလို ဆည်းဆာ ခိုနံ (တစ်နည်းအားဖြင့်) နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် မကောင်းဆိုးဝါး များသည် နွားများနှင့်အတူ လူနေကျေးရွာများသို့ လိုက်ပါလာ သတ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ နွားရိုင်းမဟုတ်သော ကျားရိုင်းကြီးပေါ်တွင် ခိုက်ပါလာသော အနီရောင်မကောင်းဆိုးဝါးက ကျွန်ုပ်ကို လက် ညှိုးညွှန်၍ ကိုက်သတ်ခိုင်းနေပါပကော။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရေသဖန်းပင်အနီးတွင် ပူးမြော် သူတော်တင်ခဲ့ရသော သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တွက်ခနဲ မြင်လိုက်မိသည်။

“သူတော်ကောင်း သူတော်စင် အရှင်သူမြတ်အပေါင်း များအား ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြင့် တိုင်တည်ပါ သည်။ ဤကျားကြီးကိုလည်း အန္တရာယ်မဖြစ်စေလိုပါ။ ကျွန်ုပ် သည်လည်း ဤတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်၏အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းပေါ့



လို၏။ သာသနာစောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်
နတ်များနှင့်၊ အာကာသစိုး၊ ဘုမ္မာစိုး၊ ရုက္ခစိုးတို့အားလည်း
အမျှပေးဝေပါ၏ ... အမျှ အမျှ အမျှ'

ဟူ၍ ရင်တွင်းမှ အလေးအနက် ဆန္ဒပြုလိုက်မိသည်။



တစ်ဆယ့်ခုနစ်

တစ်မိနစ်မျှသောအချိန်ပိုင်းအတွင်း ထူးခြားဆန်းကြယ်
သော အပြောင်းအလဲဖြစ်ရပ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြသည်။

တောင်ကြော၏လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုထဲမှ သူတော်စင်
ရသေ့ကြီး ထွက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ်က ထင်ထင်ရှားရှား ဖူးတွေ့
လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ထောင်းအားရ ပီတိသောမနဿဖြင့်
ဤညညိုမြတ်နိုးစွာ လက်အုပ်ချီလိုက်မိသည်။

လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ သူတော်စင်ရသေ့ကြီး ထွက်လာသည့်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျားနာကြီး၏ကျောကုန်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာ
သော အနီရောင်မကောင်းဆိုးဝါးသည် ရုတ်တရက်ခုန်ချကာ

အဝေးမြင်ကွင်းတစ်နေရာသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဗျူ့ ... ဒီကိုလာခဲ့စမ်းပါဦး”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏အသံက အမိန့်ပေးသံမျိုးမဟုတ် ဖြောင်းဖြနစ်သိမ့်သောလေသံမျိုးဖြစ်သည်။

ကျားနာကြီးက ဦးခေါင်းကို ရသေ့ကြီးဘက်သို့ မလှည့်ချင်လှည့်ချင်ဖြင့် စိတ်မပါသောအမူအရာ ပြုလုပ်လိုက်သည်။

“သင်က လွန်ခဲ့တဲ့အတိတ်ဘဝတုန်းက အကုသိုလ်ပြုခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ တိရစ္ဆာန်အနေနဲ့ ဆက်လက်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခဲ့လို့ မျက်လုံးတစ်ဖက် ကွယ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါတောင်မှ သင်က အကုသိုလ်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေတုန်းပဲလား”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီးက လူလူချင်း သွန်သင်ဆုံးမသည်ပမာ တစ်ခွန်းချင်း လေးလေးနက်နက် ပြောနေသည်။

ကျားနာကြီးက သူတော်စင်အားမော်ကြည့်လျက် လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ အာရုံစိုက်၍နားထောင်နေသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။

“သင် အဲဒီလို အကုသိုလ်အလုပ်တွေကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ရပ်တန့်ကရပ်လိုက်ပါလို့ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

ဒါဆိုရင် နောင်လာမယ့်အနာဂတ်ကာလမှာ သင့်အတွက် ကောင်းရာသုဂတိဘုံက ကြိုဆိုနေပါလိမ့်မယ်၊ မကောင်းမှုတွေကို ရှောင်ကြဉ်လိုက်ပါ။ သင် နောက်ထပ်နေရမယ့်အချိန်ကာလဟာ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီရက်အနည်းငယ်အတွင်း အကုသိုလ်အလုပ်တွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီးက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

ကျားအိုကျားနာကြီး၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်များ စိမ့်ထွက်လာသည့်အလား ပြောင်လက်စွတ်စိုလာသည်။

သူသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ့လျက် ရသေ့ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်မှ လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“သာဓု သာဓု သာဓု”

ရသေ့ကြီးက “ကောင်းလေစွ” ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ချစ်ဆိုလိုက်လေသည်။

*

ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်ရသေ့ကြီးအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ် ယုံဖိတ်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်အုပ်ချီလျက် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားခဲ့သည်။

ရသေ့ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“လာ ... လိုက်ခဲ့ ဒကာလေး”

ဟူ၍ မိန့်ကြားလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီး၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဘက် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းကွာမှ လိုက်သွားခဲ့သည်။

ရသေ့ကြီးဝင်သွားသော လိုဏ်ခေါင်းအပေါက်ဝမှာ လူတစ်ကိုယ် ဝင်သာထွက်သာရုံမျှသာ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း၌ မေနစ်ဆယ် အစိတ်သာသာမျှ ကျယ်ဝန်းသည်။ လိုဏ်ခေါင်း၏အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် ဂန္ဓကုဋိသဖွယ် ထွင်းထားသော တစ်ပေခွဲပတ်လည် အကန့်တစ်ကန့်ရှိသည်။

ထိုအကန့်ထဲတွင် တစ်ထွားခန့်အမြင့်ရှိသော ဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို တွေ့ရသည်။ ထိုဆင်းတုတော်၏အရောင်အဆင်းမှာ အနီတစ်ခါ၊ အဝါတစ်သွယ်၊ အပြာတစ်လှည့် တောက်ပနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်ုပ်က ဆင်းတုတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ ကြည်ညိုစွာ ကန်တော့မိသည်။

“အဲဒီဆင်းတုတော်ဟာ ကျုပ်မရောက်ခင်ကတည်းက ဒီလိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့တာ၊ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင် ပဉ္စလောဟာလို့ မှတ်ထင်ရပေမယ့် တခြားဓာတ်သားတစ်မျိုးမက ထည့်သွင်းပေါင်းစပ်ထားတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လောကီဆိုင်ရာ အစီအရင်မျိုးလည်း ပါကောင်းပါနိုင်တယ်၊ တစ်ချိန်က ဒီနေရာကိုရောက်ခဲ့တဲ့ မဟာမျိုး မဟာနွယ် အကြီးအကဲတစ်ဦးရဲ့ ကိုးကွယ်မှုအဆောင်သဘောမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ရည်မှန်းပြီး ဥဒ္ဓိဿအဖြစ် ပူဇော်ကန်တော့တဲ့အတွက် ကုသိုလ်ဖြစ်စေတယ်၊ ကုသိုလ်ပွားဖန်များရင် အကုသိုလ်ပြေပျောက်တယ်လို့ သူတော်ကောင်း သူတော်မြတ်တွေက အဆိုအမိန့်ရှိကြတယ်”

ရသေ့ကြီးက စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောနေသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ဝဟီရုပန်ဖြင့် ...

“ဒကာလည်း တစ်နေ့လုံး ရေသဖန်သီးတွေနဲ့ပဲ စခန်းသွားခဲ့ပုံရတယ်၊ အခုအချိန်ထိ ညဓာမစားရသေးဘူး ထင်တယ်”

ဟူ၍ ပြုံးချိုစွာဖြောသည်။ လိုဏ်ခေါင်းလက်ယာဘက် ထောင့်သို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ...

“အဲဒီနံရံမှာရိုက်ထားတဲ့ ငုပ်တန်းကို ချိတ်ထားတာ တွေ့လား။ ကြိုက်သလောက် အားရအောင် စားလေကွယ်”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့ကြီးညွှန်ပြသော ငုပ်တန်းတွင် ချိတ် ဆွဲထားသည့် ရွှေငှက်ပျောခိုင်မှ သုံးလုံးတိတိ ဖြုတ်ယူ၍ စားလိုက် သည်။

“အဲဒီအောက်က ဝါးကျည်တောက်ထဲမှာ သောက်ရေ အပြည့်ရှိတယ်။ အားရပါးရ သောက်နိုင်တယ်။ ရေတံခွန်က ကျတဲ့ရေကို သေချာစစ်ခံထားတာ”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီးသည် သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်းတုတော်၏ရှေ့ ကျောက်သားအခင်းတွင်း တင်ပျဉ်ခွေ၍ ကျကျနနနေရာယူသည်။ ထို့နောက် ဖြန့်ထားသော ဘယ်လက်ဖဝါးပေါ်တွင် ညှာလက်ဖဝါးထပ်၍ ခါးမတ်မတ်ဖြင့် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငှက်ပျောသီးစားပြီးနောက် ဝါးကျည် တောက်တွင်းမှ ရေကို တစ်စသောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လိုဏ်ဂူအဝသို့ လျှောက်သွားသည်။

လိုဏ်ဂူပေါက်၏ညာဘက်ဘေးတွင် ထုအားဖြင့် တစ် တောင်ခန့်ရှိသော သဘာဝကျောက်ဖျာသဏ္ဍာန် ကျောက်ပြား

ကြီး ရှိသည်။ အလျားခြောက်ပေ၊ အနံ ငါးပေ အရွယ်အစား ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ငွေလစန္ဒာသည် အရှေ့ဦးကောင်းကင်မှ တစ်စတစ်စ မြင့်တက်လာချေပြီ။ လိုဏ်ဂူ၏ရှေ့ မျက်နှာစာကုန်းမြေသည် ပေနှစ်ဆယ်သာသာမြင့်မားပြီး ဆင်ခြေလျှောဖြစ်နေသောကြောင့် အရာခပ်သိမ်းကို အပေါ်စီးမှ မြင်နိုင်သည်။

သစ်ပင်အုပ်များ၏အထက်ပိုင်း သစ်ခက်သစ်ရွက်များ ပေါ်သို့ ငွေလရောင်ခြည်က ရွန်းမြွှာအလှဆင်နေသည်။ တသုန် သုန် တိုက်ခတ်နေသောလေသည် စိတ်ဘဝကို အေးမြကြည် လင် လန်းဆန်းစေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မြင်ကွင်းထဲတွင် လှုပ် ရှားမှုအချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရှေ့မှပြေးနေသော တစ်စုံတစ် ယောက်ကို လူနှစ်ယောက်က မီးတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် နောက်ဘက် ဆယ်ကိုက်အကွာမှ ဝါးလုံးထိုးလိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့မှပြေးနေသူ၏ ရှည်လျားသောဆံပင်များသည် လျှော့ရဲပြေကျကာ သူမ၏နောက်ဘက်တွင် လွင့်ပါးဝဲပျံနေသော ကြောင့် မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့မှ မိန်းမငယ်သည် ကျွန်ုပ်နေထိုင် နေသော ကျောက်ဖျာရှိရာ ကုန်းမြင့်အထက်သို့ အတက်လမ်း ဖြစ်သည့် ဆင်ခြေလျှောအောက်ခြေသို့ပင် ရောက်လာလေပြီ။ သူမသည် ကုန်းမြင့်ဆင်ခြေလျှောသို့ အားသွန်ခွန်စိုက် ဖြင့် ခါးကုန်းလျက် အတက်တွင် အနည်းငယ်မတ်စောက်သော နေရာသို့အရောက် ခြေကားယားလက်ကားယားဖြင့် နောက်သို့ လန်ကျလုနီးပါးဖြစ်သွားသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော သတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် မိန်းမ ငယ်နှင့် ပိုမိုနီးလာလေပြီ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အားနွဲ့သောမိန်းမသားတစ်ဦး ဟူသောအမြင်ဖြင့် အကူအညီပေးရန် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ဆင်ခြေလျှောရှိရာ ကုန်းမြင့်ထိပ်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် ...

“ဒကာ ... ကိုယ့်နေရာမှာပဲ ပြန်ထိုင်နေပါ။ အန္တရာယ် ပေးမယ့်သူကို ကူညီရင် ပြဿနာဖြစ်တတ်တယ်”

ဟူသောအသံက ကျွန်ုပ်၏နောက်ဘက် လိုဏ်ဂူတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လှမ်းစပြုနေသော ခြေကို ပြန်လည်ရပ်တန့်လျက် ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ...

“အောင်မယ်လေး ... ကယ်ကြပါဦး”

မိန်းမငယ်၏ စူးစူးဝါးဝါး ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော် လိုက်သံနှင့်အတူ ကုန်းမြင့်ဆင်ခြေလျှောမှ အောက်သို့ တလိမ့် ခေါက်ကွေးကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

မိန်းမငယ်ကျသွားရာသို့ ရောက်ရှိသွားသော သတ္တဝါ ကြီးနှစ်ကောင်က အသံပြကြီးများဖြင့် အော်ဟစ်ရယ်မောလျက် ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။

ရသေ့ကြီး၏ဟန့်တားချက်ကြောင့် မိန်းမငယ်အား အကူ အညီမပေးလိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် မချင့်မရဲ ခြစ်နေမိသည်။ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးကိုပင် “အကြင်နာကင်းမဲ့ သူ” ဟူ၍ စိတ်တွင်းမှ ထင်မြင်ယူဆရမလို ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီဆင်ခြေလျှောအောက်ခြေမှာ ‘လူးအင်း’ ရှိတယ် ဒကာ၊ အခုလို ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကို ရောက်ခါနီးတိုင်း တော ဝိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေအတော်များများ လူးအင်းကို ရောက်လာကြ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ အမျိုးမျိုးအစားစား ကျတ်၊ တစ္ဆေ၊ မြေဘုတ်နဲ့ ဝေမာနိကပြိတ္တာတွေဟာလည်း အသွင်သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ရပ်အထွေထွေနဲ့ ပြဿနာဆင်းပြီး လူသားတွေကို ဆွဲဆောင်ညှို့ငင် ဖမ်းစားပျော်ပါးကြတယ် ...”

တကယ်လို့ သူတို့နဲ့လက်တစ်ကမ်းကို ရောက်သွားတဲ့

အခါကျရင်တော့ အဲဒီလူသားတွေဟာ နာနာဘာဝတွေ ပြုသမျှ နုရမယ့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားလေ့ရှိတယ် ဒကာ”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီးက နာနာဘာဝနှင့်ပတ်သက်သော ဗဟုသုတအမျိုးမျိုးကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီး၏မိချွဲကြားချက်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ချက်ချင်း သိလိုက်ရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စောစောက အသည်းအသန် ထွက်ပြေးလာသော မိန်းမငယ်နှင့် သူမ၏နောက်မှ သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေကြသော သတ္တဝါတို့သည် ကျွန်ုပ်၏မြင်ကွင်းထဲတွင် လုံးဝမတွေ့ရတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

တစ်ဆယ့်ရှစ်

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သောညက သန်းခေါင်ယံကို လွန် မြောက်သည်အထိ အတွေးများ ဖြာဝေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်လုနီးမှ အိပ်မောကျခဲ့ရသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အတွေးမှာ နန်းစောနှင့်ပတ်သက် ၍ သူမကို မည်သို့ကယ်ဆယ်ရမည်နည်းဟူသော အတွေးသံသရာ ချာချာလှည့်ခဲ့ရသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်မောကျသွားသည် မသိ... ကျောက်လိုဏ်ဂူတွင် သူတော်စင်ရသေ့ကြီးကို မတွေ့ရပါချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လဲလျောင်းရာမှ လောလောဆယ် အိပ်နေမှ ဖဝသေးသဖြင့် မထချင်သောကြောင့် ဆက်လက်မိုးနီးနေစဉ်

လိုဏ်ဂူပြင်ပမှ သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏အသံကို ကြားနေရသည်။ ရသေ့ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ရှင်းလင်းစွာ ညွှန်ပြဆွေးနွေးနေခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

သူတော်စင်ကြီးနှင့် ဆွေးနွေးနေသူမှာ မည်သူဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါ။ သို့သော် ရသေ့ကြီးရှင်းပြသော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကြီးအကျယ် အံ့မခန်း စိတ်ဝင်စားစရာ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဗဟုသုတများ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအစုံပိတ်ထားဆဲ လဲလျောင်းလျက်သာ အနေအထားဖြင့် ဆက်လက်နားထောင်နေမိသည်။



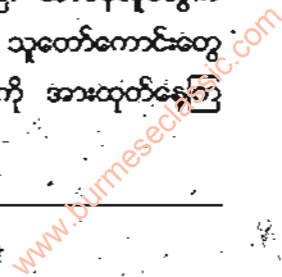
“လူသားတွေဟာ အလိုဆန္ဒများရဲ့ကျေးကျွန်များ ဖြစ်နေကြတယ်။ အလိုဆန္ဒသစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်တိုင်း သောကသစ်တစ်ခု ရောက်လာတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှာပြီး ဆောင်ရွက်ရတာဖြစ်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် အလိုဆန္ဒတစ်ထောင်ရှိခဲ့ရင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု တစ်

ထောင်ဖြစ်စေ၊ မျှော်လင့်ချက်ပျက်ပြားမှုတစ်ထောင်၊ ဝေဒနာတစ်ထောင် ခံစားရလေ့ရှိတယ် ...။

ဘယ်ခေတ်ကာလကိုပဲကြည့်ကြည့် သင်တို့ဟာ သင်တို့ရဲ့ ခဲ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့ထက် ပိုပြီး ပင်ပန်းမှုဝေဒနာကို ခံစားနေကြရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူတို့ဟာ သင်တို့ထက် ရိုးရိုးလေးနေပြီး ခြိုးခြိုးခြံခြံ စားသုံးနေထိုင်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အလိုဆန္ဒ နည်းပါးကြလို့ပဲ ဖြစ်တယ် ...။

အထူးသဖြင့် သူတော်စင်တွေဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာစွမ်းများမှုအဆင့် မြင့်မားလာတာနဲ့အမျှ မိမိတို့ရဲ့အလိုဆန္ဒများကို တတ်နိုင်သမျှ အနည်းဆုံးဖြစ်အောင် လျှော့ချကြတယ် ...။

ကျုပ်တို့ရဲ့ လောကီဆိုင်ရာအသုံးပြုချိန်ဟာ တစ်နေ့မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်အားလုံးဟာ လောကုတ္တရာရည်မှန်းချက်အတွက် အားထုတ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးထောင်အတွင်းမှာ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ထူးထူးခြားခြား စိတ်စွမ်းအင် ထက်မြက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ်ပေါက်လာကြပြီး သာမန်လူတွေက ဝမ်းဗိုက်အတွက် ရှမ်းကန်လှုပ်ရှားနေချိန်မှာ သူတော်ကောင်းတွေဟာ ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာတိုးတက်မှုတွေကို အားထုတ်နေကြတယ် ...။



တောမှီရသေ့တွေထဲမှာ သမထကို ပဓာနထားပြီး လေ့ကျင့်ကြသူတွေဟာ လေ့ဟန်စီးခြင်း၊ ရေပြင်ပေါ်လျှောက်ခြင်း၊ အိပ်မက်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး ရူပက္ခန္ဓာတွင်းက ဇောတိခန္ဓာကို ထုတ်နုတ်စမ်းသပ်လေ့ကျင့် အသုံးပြုနေကြတယ်။ အဲဒီ အလေ့အကျင့်တွေကို စိပဿနာပုဂ္ဂိုလ်တွေက မနှစ်မြို့ကြဘူး။ ကျုပ်လည်း ဘဝင်မကျဘူး”

ရသေ့ကြီးက သူ့အယူအဆကို မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်တုန်းက မိန့်ကြားခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်နေသဘောထားကို ခန္ဓာကိုယ်ကအလင်းရောင် ဖြာထွက်မှုပေါ်မူတည်ပြီး တိတိကျကျ သုံးသပ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း နည်းနည်းလောက် ထပ်ပြီး ရှင်းနိုင်ပါသလားဘုရား”

ထိုအသံသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အသက်အရွယ် မငယ်တော့သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုအသံကို ကျွန်ုပ် ကြားဖူးသလိုလို ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အကယ်၍ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှထ၍ လိုက်အပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့လျှင် သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏စကားပြောပျက်ယွင်းနိုင်မည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားနိုင်မည်လား ... ကံသေကံမ မသိနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ကြိုကြိုက်ခိုက် တောမှီရသေ့ကြီး၏ လျှို့ဝှက်နတ်ရှိုင်းသော အတွေးအခေါ်များကို အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းခင်း ရရှိနေသော ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်မှာ ကြိုတောင်ကြိုခဲ အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍ နားစွင့်နေမိသည်။

“လူတွေရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကထွက်တဲ့ ရောင်ခြည်တွေဟာ အထူးသဖြင့် ဇောတိခန္ဓာ၊ မနက္ခန္ဓာနဲ့ ကာရကာခန္ဓာတွေထဲမှာ ဆီထွက်နေတာဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီရောင်ခြည်တွေကို မသစက္ခုနဲ့ မမြင်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ လေ့ကျင့်ပွားများဆွဲရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာလျှင် အဲဒီရောင်ခြည်တွေကိုကြည့်ပြီး သူဟာ ဘယ်လိုစိတ်နေသဘောထားရှိတယ်ဆိုတာ တပ်အပ်ပြောနိုင်တယ်။ လူသားတွေမှာ အများဆုံးတွေ့နိုင်တဲ့ အရောင်တွေနဲ့ အညွှန်ပြချက် သဘောသကာယ၊ ဂုဏ်အင်္ဂါ၊ လက္ခဏာတွေကို အမှန်ကန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြောပြမယ်။ သေချာမှတ်သားနားထောင်ဖို့ပဲ”

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ စကားစအပြတ်တွင် ပြောဆိုထားသော အမျိုးသမီးအသံက လေးနက်စွာ ကတိပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအသံရှင်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် ခက်ခဲနက်နဲသော ပညာရပ်၏ အဆင့်မြင့် အပိုင်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပြောလက်စအရှိန်အဟုန် တန်ခွားမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ကို ပြန်လည်ထိန်းချုပ်လိုက်ရ သည်။

သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏အသံသည် ကရားရေလွှတ် သည့်ပမာ မတိုးလွန်း မကျယ်လွန်းဖြင့် တတွတ်တွတ်ထွက်ပေါ် လာသည်။

“လူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်ပေါ်နေတဲ့ရောင်ခြည်ဟာ အနက်ရောင်ဖြစ်နေခဲ့ရင် မုန်းတီးခြင်း၊ အဘိဇ္ဈာများခြင်း ဖြစ် တယ်။ အနီရောင်က ဒေါသထွက်ခြင်းကို ဖော်ပြတယ်။ နီညို ရောင်ကတော့ မတော်လောဘာရမ္မက်အားကြီးခြင်းပဲ။ အညိုရင့် မွဲခြောက်ခြောက်ဟာ အတ္တဆန်သူ၊ စိမ်းရွှေရွှေအညိုရောင်မှာ အနီရင့်ဖြတ်သန်းနေရင် မနာလိုဝန်တိုစိတ် ဖြစ်နေတယ်။ ခဲ သတ္တုရောင်အရင့်ကတော့ အလွန်စိတ်အားငယ်ခြင်းကို ဖော်ပြ တာဖြစ်တယ်။ နှင်းဆီပန်း (ကြက်သွေး) ရောင်ဟာ စင်ကြယ် သော မေတ္တာ၊ လိမ္မော်ရောင်ကတော့ ထင်ပေါ်လိုတဲ့ဆန္ဒရှိတယ် မာန်မာန တက်ကြွသူဖြစ်တယ် ...။

အဝါရောင်ဟာ အသိအလိမ္မာရှိခြင်းကို ပြတယ် အရောင်ရင့်ပြီး နှိုင်းနေရင် လောကီဘက်ဆိုင်ရာ အသိဉာဏ်ရှိသူ

တွေ့ရောင် လေဝင်ဝါရောင်ရှိသူဟာ လောကီမဖက်သော ငော ကုတ္တရာညာဏ်ပညာကို ဖော်ပြတယ်။ မွဲပြာပြာအစိမ်းရောင် ထွက် နေသူဟာ ပါးနပ်ခြင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောဉာဏ်၊ တလိန် ဉာဏ်သုံးတတ်ခြင်းနဲ့ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသူဖြစ်တယ်။ တဲ ... ဒီလောက်ဆိုရင် ဒီနေ့အဖို့ တော်လောက်ပြီ။ ခဏနားဝေတော့”

“ဒါဆိုရင် အရှင်ဘုရားပြောတဲ့ အစိမ်းရောင်မွဲပြာပြာ ထွက်နေသူဟာ ပါးနပ်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူ၊ ကလိန်ဉာဏ်နဲ့ ဖရိုယာယ်ကြွယ်ဝသူဖြစ်တဲ့အတွက် မာယာနန္ဒိဟာလည်း အဲဒီ အချက်တွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျနေတဲ့အတွက် သူလည်း မွဲပြာ ပြာအစိမ်းရောင်မျိုး ထွက်နေမှာပေါ့နော်”

ဟူသော ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထိုထို့ပြော သော အမျိုးသမီးသည် မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ဓူတ်တရုတ် မှတ်မှတ်ရရသိလိုက်သည်။

ထိုသို့ပြောလိုက်သူသည် မာယာနန္ဒိနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ပြီး အလွန်တစ်ရာ အကျည်းတန်သော ရိုမာအမည်ရှိ အချိန် သမီးကြီးမှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သဘောဝေါက် သို့မိသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိစုံမှိတ်၍ လဲလျောင်းနေရာ ရုတ်ခြည်းမျက်စိဖွင့်၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထကာ လိုဏ်ဂူအပေါက်ဝ
ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

* * *

တစ်ဆယ့်ကိုး

ကျွန်ုပ်သည် လိုဏ်ဂူပေါက်ဝမှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်တွင် သူတော်စင် ရသေ့
ကြီးသည် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသည်။

ရသေ့ကြီး၏ရှေ့တွင် သစ်သီးသစ်နှံများထည့်ထားသော
ဆွလင်ပန်းနှင့်အတူ ပဝါဖြူဖြင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်
ဆိုပါ ချ၍ လက်အုပ်ချီလျှက် ကန်တော့နေသော ရှိမာဆိုသည်
အကျည်းတန်မကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရှိမာသည် ရသေ့ကြီးအား ကန်တော့ရာမှ ခါးကို ပြန်
ဆော်လိုက်သောအခါ ...

ကျွန်ုပ်ရိုနေသော ဂူပေါက်ဝသို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်အား ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ခေတ္တမျှ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ရိုမာသည် သူမ၏အမူအရာကို ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနိုင်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားသင့် မသွားသင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ် ရသေ့ကြီးက ...

“ထွက်လာခဲ့ပါ။ ဟောဒီဒကာမကြီးနဲ့တွေ့ရင် သင်သိချင်တဲ့အကြောင်းအရာတချို့ကို ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ဒကာမကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ အရင်ကကြားခဲ့တာတွေဟာ မှန်တယ် မမှန်ဘူးဆိုတာ အဖြေပေါ်လာနိုင်တယ်။ လာခဲ့ပါ ဒကာ”

ဟူ၍ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ရှေ့သို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခူးထောက်ထိုင်ကာ ရသေ့ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ကန်တော့လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းအနည်းငယ်မော့လျက် ရသေ့ကြီးအား လက်အုပ်ချီကာ ကြည့်ညှိလေးစားစွာ ဖူးမြော်လိုက်သည်။

“အရှင်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို တပည့်တော် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော် သိချင်တဲ့အကြောင်းအရာတချို့ကို ဒီအမျိုးသမီးကြီးက ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ”

ကျွန်ုပ်၏စကားမဆုံးမီ ကျောက်ဗျာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ရသေ့ကြီးက လက်ဝါးထောင်၍ ရပ်တန့်စေသည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အဲဒီလူမူရေးပြဿနာတွေထဲမှာ ဝင်ပေါလိုဘူး။ သင်တို့ဘာသာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံပြီး မေးမြန်းကြပေတော့၊ ဒကာမကြီးယူလာတဲ့ စားစရာတွေကို ဟောဒီဒကာအတွက် ကျုပ်စွန့်ခဲ့တယ်။ ကျွေးလိုက်ပါ။ ကဲ... ကျုပ် သွားစရာကိစ္စလေးတွေရှိသေးတယ်။ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သူတော်စင်ကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ရှေ့မျက်နှာမူရာအရပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်က ရသေ့ကြီးအား နောက်ဘက်မှ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ရသေ့ကြီးသည် နောက်သို့ တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်နေသည်။

ရိုမာဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ ရသေ့ကြီးလျှောက်သွားရာသို့ မျက်နှာမူ၍ ကန်တော့နေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဦးချကန်တော့ရာမှ ဦးခေါင်းကိုကြွ၍ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏မြင်ကွင်းထဲတွင် သူတော် စင်ရသေ့ကြီးကို လုံးဝမတွေ့ကြရပါတော့ချေ။



ကျွန်ုပ်သည် ရှိမာ၏ညွှန်ပြချက်ဖြင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိ သော တောင်ကျစမ်းရေတံခွန်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၍ မျက်နှာ သစ်ရာတွင် စမ်းရေ၏ လန်းဆန်းသောအထိအတွေ့ကြောင့် တစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အထည်များကို စမ်း ရေတွင် စိမ့်၍ လျှော်ဖွပ်ကာ ချုပ်ပေါ်တွင်တင်၍နေလှန်းသည်။ အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့သွားသောအခါ ကောက်ယူဝတ်ဆင် လိုက်သည်။

လိုဏ်ဂူရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာစဉ် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ် ငွေဖြင့် ဝတ်ထားသောအဝတ်များ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခြောက်သွေ့ သွားလေသည်။

လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက် ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် စားစရာ

သစ်သီးဝလံများသာမက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မုန့်ပဲသရေစာဖြစ်သော ပေါက်ပေါက်ဆုပ်နှင့် ထန်းလျက်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကရားနှင့် ဝန်းကန်လုံး စသည်တို့ကို အမျိုးသမီးကြီးက ပြင်ဆင်ပေးထား သည်။

လိုဏ်ဂူတွင်းရှိ ဆင်းတုတော်ရှေ့တွင်လည်း အနီးပတ် ဝန်းကျင်မှ တောပန်းအချို့ကိုခူး၍ မြေညောင်ရေအိုးဖြင့် ကပ်လျှာ ဖူးဖော်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးယူဆောင်လာသော ပဝါဖြူ အထုပ်ထဲတွင် ရသေ့ကြီးအတွက် လိုအပ်သမျှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထည့်ယူဆောင်လာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်၏အမြင်တွင် ရှိမာ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သည် မာ ယာနန္ဒီထံ၌ တွေ့ခါစနှင့်မတူဘဲ အကျည်းတန်မှုလျော့ပါးလာ သည်ဟု ထင်မိသည်။

သူမ၏စိတ်ရင်းအမှန်ဖြစ်သော စိတ်ကောင်း စေတနာ ကောင်းများသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာသည်နှင့်အမျှ ဥပဓိရုပ် သဏ္ဍာန်သည်လည်း လိုက်လျောညီထွေ အဆင်ပြေလာခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ရှိမာသည် ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က ရှိမာပြင်ဆင်ထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို နှစ်သက်စွာ



စားပြီးလျှင် အဆင်သင့်ငဲ့ထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုပင် မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဆရာတော်အရှင်ရသေ့ကြီး မိန့်ကြားသွားတဲ့အတိုင်း ရှင်သိချင်တာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးပါ။ ကျွန်မ အမှန် အတိုင်း ဖြေပါ့မယ်”

ရိုမာက ပဏာမ အဖွင့်စကားပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က လမ်းပြဝေလုနှင့် ရွာသူကြီးသား မာနရှော့တို့ အကြောင်းကို ပထမဆုံး စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မဆီမှာခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးထား ပါတယ်။ ပထမ မာနရှော့၊ နောက်တော့မှ ဝေလုကိုကယ်ခဲ့ရတာ ပါ။ တကယ်လို့သာ မာယာနန္ဒီရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားရင် သွေး ဆောင်ဖြားယောင်းပြီး အခိုင်းအစေကျေးကျွန်အဖြစ် ဘဝဆုံး သွားမှာစိုးလို့ပါ ...။

ပထမ မာနရှော့ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးကို တစ်ကြိမ် နောက်တော့ မောင်ဝေလုကိုတစ်ကြိမ် မာယာနန္ဒီရဲ့ကိုယ်ရံတော် သတ္တဝါကြီးတွေလက်ထဲက ရအောင် ရင်ဆိုင်ပြီးခေါ်ထားလိုက် တာပါ။ ကျွန်မ သူ့ဆီမှာကျန်တဲ့ လူသားသုံးယောက်ဖြစ်ဖို့ ရှင်တို့ကို လာတောင်းရတာကလည်း သူ့အန္တရာယ်ကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်မှာစိုးလို့ဖြစ်ပါတယ် ...။

မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ကျားအိုကြီးကိုလည်း မာယာနန္ဒီ တိုယ်တိုင် ကျားပျိုဘဝကတည်းက ခိုင်းစားဖို့ မွေးထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်”

ရိုမာက ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှင်းပြသည်။

“အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ညီမတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ နန်းစောဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပါပဲ။ အဲဒါ ထွန်ခဲ့တဲ့ဘဝတုန်းက မာယာနန္ဒီရဲ့ညီမ တော်တယ်ဆိုပြီး သွေး ဆောင်ဖြားယောင်းထားတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ပြန်ရဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

ကျွန်ုပ်က ကသောကမျော့ မေးလိုက်သည်။

ရိုမာက ခေတ္တမျှတွေဝေစဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍ ...

“ရိုမာနဲ့ မာယာနန္ဒီနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ မာယာနန္ဒီပြောပြလို့ ကျုပ်သိထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မယုံကြည်ပါ သူ့ ရိုမာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲဆိုတာ ရိုမာကိုယ်တိုင် ပြောပြနိုင်မလား”

ကျွန်ုပ်က ရိုမာနှင့်ပတ်သက်သော မာယာနန္ဒီ၏ အကြောင်းကို တူးဆွလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ”

www.burmeseclassic.com

ဟူ၍ အစချီကာ ရှိမာကို ပြန်လည်ရှင်းပြရန် ကြိုးစား
လိုက်လေသည်။

နတ်ဆယ်

မဟာဝိတာရဘုရင်သည် ညီတော်အိမ်ရှေ့စံ ဣဠဟာနိ
ကာနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဣဠဟာနိကာအား
အိမ်ထီးရန် ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးဦးဆောင်၍ ရဲမက်များကို စေ
ချွတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ညီတော် ဣဠဟာနိကာသည် ဘုရင်ရဲမက်များ
အောက်မီကပင် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားသည်။ ထို့ကြောင့်
အိမ်ထီးနှင့်ရဲမက်များက ဘုရင်မဟာဝိတာရထံသို့ ပြန်လည်
အကြောင်းတောင်းခဲ့ကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် မဟာဝိတာရလက်အောက်တွင် မရှိ
ပေ။ ဤသည် ငြိမ်းချမ်းငြိမ်သက်နေသည်။ ပြည်သူပြည်သားတို့သည်

လည်း ရာသီဥတုမျှတသောကြောင့် စပါး၊ ဂျုံ၊ ပဲ၊ ပြောင်း စသောသီးနှံများလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ထွက်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အကြံသမား ညီတော်ရှုဠဟာနိကာသည် တိုင်းပြည်၏ပြင်ပရှိ အခြားနိုင်ငံသားများနှင့်ပူးပေါင်းကာ လူ အင်အား၊ လက်နက်အင်အား စုဆောင်းခဲ့သည်။

အကယ်၍ မဟာဝိတာရဘုရင်ကို နန်းချနိုင်သည်အထိ တိုက်ခိုက်ရာတွင် ပါဝင်အကူအညီပေးခဲ့လျှင် သူ ဘုရင်ဖြစ်သော အခါ ရွှေငွေရတနာများဖြစ်စေ၊ အခြားလုပ်ပိုင်ခွင့်များဖြစ်စေ ပေး၍ ကျေးဇူးဆပ်မညီဟု ကတိခံဝန်ချက်ပြုခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ညီတော်၏တပ်များသည် တိုင်းတစ်ပါးမှ ကုန် သည်များအသွင် ဆင်၊ မြင်း၊ ကုလားအုတ်များဖြင့် မဇ္ဈိမတိုင်းတစ် ဝင်္ဂလီကြသည်။ စည်ကားသော မြို့ပြများတွင် နေထိုင် ယူကြသည်။ မြို့ပြ၏အောက်ခြေအုပ်ချုပ်သူတို့အား လက်ဆောင် ပဏ္ဍာများ ဖောဖောသီသီပေးကမ်းလျက် စည်းရုံးကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အစစအရာရာ အခိုင်အမာစီစဉ်ပြီးသော အခါ နောင်တော်ဘုရင်၏ရဲမက်များအား တစ်စ တစ်စ စည်းနဲ့ လေသည်။ စည်းရုံးရာတွင် မလိုက်နာသူများကို အစပျောက်ခဲ့ကြ သည်။

ဤနည်းဖြင့် ...

နောင်တော်ဘုရင်၏ စစ်သည်ရဲမက်အင်အား ချို့တဲ့လာ သောအခါ နန်းတော်စောင့်ကိုယ်ရဲတော်တပ်သာလျှင် အေးအံ တျန်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ညီတော်ဟာနိကာသည် ပြည်ပလူမျိုးခြား များ၏ လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အားနှင့် ဒေသခံလူအင်အား ပေါင်းစပ်လျက် ကြီးမားသောထုထည်အင်အားဖြင့် မဟာဝိတာရ ၏ နန်းမြို့တော်ကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

နောင်တော်ဘုရင်၏ ကိုယ်ရဲတော်တပ်များနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲတွင် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်နှိပ်ကွပ်သည်။

သူ၏ကိုယ်ရဲတော်တပ်များ အရေးမလှတော့ကြောင်း တပ်မှူးငယ်မဟိန္ဒက သတင်းပို့လာသောအခါ ...

“ကောင်းပြီ ... ဟာနိကာကို အကြောင်းကြားလိုက်၊ သူ တကယ်တမ်း သတ္တိရှိသူဖြစ်ခဲ့လျှင် ငါနှင့်စီးချင်းထိုးမည် နိုင်သူ ထီးမွေနန်းမွေ ဆက်ခံစတမ်းလို့”

ဟူ၍ အကြောင်းကြားပို့လိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း ဘုရင်မဟာဝိတာရသည် သူ၏ နန်းမတော်မိဖုရားကြီးနှင့် တစ်ဦးတည်းသောသမီးတော် ရှိမာ ဝိတာရကို အဖိုးယိုက်အစိုးတန် နန်းစဉ်ရတနာများအပါအဝင် လိုအပ်သော စားနပ်ရိက္ခာ အဝတ်အထည်နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများ

ကိုသယ်ဆောင်၍ နန်းတော်မြေတိုက်ခန်းမှတစ်ဆင့် မြို့ရိုးအပြင် အထိ ပေါက်ရောက်သော မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမှ ထွက် ရန် အမိန့်ပေးသည်။

ယုံကြည်စိတ်ချရသော ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးမဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတော်ကြီး မာနန္ဒကိုလည်း မိဖုရားကြီးနှင့် သမီးတော်လေး အစောင့်အရှောက်အဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

နန်းမတော်မိဖုရားကြီးသည် ဘုရင်မဟာဝိတာရနှင့် သေအတူရှင်မကွာ နေလိုကြောင်း လျှောက်ထားသေးသည်။ သို့ရာတွင် ...

“မိဖုရားကြီး ... သင်ဟာ ငါကိုယ်တော်မြတ် ဘုရင် အဖြစ်မှ အဆင့်နိမ့်ကျတဲ့ဘဝကို မရောက်ခင်ကတည်းက ငါ့ အမိန့်ကို မနာခံချင်တော့ဘူးလား။ ဘုရင်အမိန့်ကို ဖိဆန်သူမှန် သမျှကို အခုလို အရေးပေါ်အချိန်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြစ်ဒဏ် စီရင်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတယ်။ ငါ့အမိန့်ကို လိုက်နာမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သင်နဲ့သမီးတော်လေးကို အမိန့်မနာခံတဲ့အတွက် အခုချက်ချင်း ကွပ်မျက်တာခံမလား ... သင် ကြိုက်ရာလမ်းကို အမြန်ဆုံးရွေးချယ်ပေတော့ အချိန်များများစားစား မရှိတော့ဘူး”

ဘုရင် မဟာဝိတာရက ပြတ်သားတင်းမာစွာ ပြောလိုက် သည်။

မိဖုရားကြီးသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက် ဘုရင်အမိန့် ကို အကြွင်းမဲ့လက်ခံလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ၁၆ နှစ်သမီး အရွယ် အမျိုးဖော်ဝင်စမျှသာရှိသေးသော သမီးလေးရှိမာဝိတာရ ကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒသည် သူမ၏သမီးငယ် မာယာကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားလိုကြောင်း ဘုရင် ထံ ခွင့်ပန်သည်။

“သင်က မုဆိုးမဖြစ်တဲ့အတွက် သင့်သမီးငယ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မယ့်သူမရှိလို့ ခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ငါ သဘောပေါက်တယ်၊ ခေါ်သွားခွင့်ပြုတယ်၊ ငါ့သမီးတော် မှီမာဝိတာရနဲ့လည်း အဖော်ရတာပေါ့၊ ကဲ ... အချိန်မရှိဘူး၊ ဧစ္စည်းငှာထုပ်ပိုးပြီးရင် သွားကြပေတော့”

ဟုပြောပြီးလျှင် ဘုရင်ဝိတာရက နောက်ဆုံးစကား အနေနှင့် ...

• “တကယ်လို့ ငါ့နဲ့ညီတော်ဟာနိကာတို့ စီးချင်းထိုးရာမှာ ငါက နိုင်ခဲ့ရင် မင်းတို့ရှိရာကို မြင်းသည်တော်စေလွှတ်ပြီး အခေါ် နှိုင်းလိုက်မယ်၊ အချိန်တန်လို့မှ မင်းတို့ဆီကို မြင်းသည်တော် စေလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ တံတံနိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးနည်းလမ်းနဲ့ တောင်တန်းဒေသရောက်တဲ့တိုင်အောင် ပြေးကြပေတော့၊ ကံ

www.burmeseclassic.com



ကောင်းထောက်မရင် ငါ့ရဲ့ဆရာ အရှင်သူမြတ်ဖြစ်တဲ့ မြဟ္မဏနဲ့ တွေ့ကြလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် နန်းမတော်မိဖုရားကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် သိမ်းဖက်ထားသော သမီးတော်လေး ရှိမာဝိတာရ၏နဖူးပြင်ကို ဘုရင်ဝိတာရက တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

မိဖုရားကြီးသည် ထိုဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးရှာလေသည်။



နစ်ဆယ့်တစ်

ဘုရင်မဟာဝိဟာရသည် ညီတော်စူဠဟာနိကာနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်းကိုယ်စီဖြင့်ဒုန်းစိုင်းကာ မြင်းချင်း ဘေးထိုက်ယှဉ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဓားလွတ်ဖြင့် အပြင်းအထန် ခုတ်ပိုင်းကြသည်။

အသက်ချင်းယှဉ်ရသောပွဲဖြစ်၍ ညီအစ်ကိုချင်းဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လုံးဝ အလျှော့မပေး၊ မျက်ခြည်မပြတ်၊ မျက်တောင်မခတ် ရေကုန်ရေခန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဓားသွားချင်းတွေ့ထိသံ၊ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်သံ၊ မြင်းခွာသံများ၊ မြင်းနှာခေါင်းမှလေမှုတ်သံ စသည်တို့ကို ကြားနေရသည်။



ဘုရင်နှင့်အိမ်ရှေ့စံတို့၏ စီးချင်းထိုးပွဲကို သတ်ကွင်း၏ ဘေးနှုတ်ခမ်းသတ်ရို နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများ။ များမတ် စစ်သည်ဗိုလ်ပါများနှင့် အရာထမ်း အမှုထမ်းများက စိတ်အား ထက်သန်စွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ကြည့်ရှုနေကြသည်။

သူတို့အနေနှင့် ဘုရင်ဘက်မှဖြစ်စေ၊ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ် တော်လေးဘက်မှဖြစ်စေ အားပေးသောဩဘာသံကို လုံးဝ မပြုရဲကြပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကယ်၍ ဘုရင်မဟာဝီတာရ ဘက်မှ အားပေးခဲ့လျှင် ညီတော် ဝုဠဟာနိကာနိုင်ခဲ့ပါက ထိုအား ပေးသူများအတွက် အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ထိုနည်းတူ ညီတော်အိမ်ရှေ့စံဘက်မှ အားပေးခဲ့လျှင် လည်း ဘုရင်မဟာဝီတာရနိုင်ခဲ့သော် ထိုကဲ့သို့ အားပေးသူများ သည် သေလမ်းသို့ မလွဲမသွေ ရောက်သွားနိုင်သည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး သူသေကိုယ်သေ အပြိုင်ကြနေသည်မှာ အချိန်ကြာမြင့်လာသော်လည်း မည်သူမှ အသာစီးမရနိုင်ပါချေ။ တစ်စ တစ်စ ခြေကုန်လက်ပန်းကျရန် နီးလာပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ရည်တူနေကြသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ...

မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်တစ်ခုက အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ် သွားသည်။ မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သူမှာသာ မြင်တွေ့နိုင် သည်ဖြစ်သည်။

သေးမွှားသောအရာလေးတစ်ခုသည် ကြည့်ရှုသူ ပရိ သတ်ထဲမှ လှစ်ခနဲ လျှပ်တစ်ပြက် ထွက်ခွာသွားသည်။

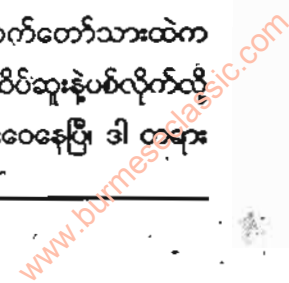
အပြာရောင်မိုးကောင်းကင်တွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ တိမ် တိုက်များ ရှိနေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လှုပ်ရှားမှု မြန်သန်ခြင်း ကြောင့်တစ်ကြောင်း မျက်စိရှင်သူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှအပ ဖရိသတ်အများက သတိမမူမိကြပါချေ။

ထိုအရာသည် လက်နှစ်ဆစ်သာသာမျှ ရှိသည်။ လေ အဟုန်ကို လျှင်မြန်သွက်လက်စွာဖြတ်သန်း၍ ဘုရင် မဟာ ဝီတာရ၏ လက်ဝဲဘက်လည်တိုင်ကို ထိမှန်စူးဝင်သွားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှအစပြု၍ ဘုရင်၏လှုပ်ရှားမှုများသည် ခူလထက် သိသိသာသာကြီး နှေးကွေးလာသည်။

ဘုရင်၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးရဲမက်တစ်ဦးက ပရိသတ် ထဲမှ လှမ်းကြည့်နေခိုက် ...

“အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဘက်တော်သားထဲက တစ်ယောက်ယောက် သစ္စာဖောက်ပြီး အဆိပ်ဆူးနဲ့ပစ်လိုက်လို့ ဘုရင်လည်တိုင်ကို ထိသွားတယ်၊ ဘုရင် မူးဝေနေပြီ၊ ဒါ တရား



သဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်တွဲပွဲ မဟုတ်ဘူး။ ရပ်လိုက်ပါတော့၊ ရပ်လိုက်ပါတော့၊ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်က စီးချင်းထိုးပွဲကို ရပ်တန့်ပေးပါ။”

ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်တိုက်တွန်းသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ အရေးတယူ ဂရုမထားကြပါချေ။

“သတ်လိုက် သတ်လိုက်တော့၊ ဝိတာရကို ထာဝရအနားပေးလိုက်တော့”

ဟူသော ညီတော်ဟာနိကာ၏ဘက်တော်သားများထံမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံများက သားသတ်ကွင်းဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံသွားသည်။

ဘုရင်ဝိတာရသည် သူ၏ဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ဝေဝါးလာသည်။ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့။

သူ့နားထဲတွင် ကြားနေရသော ပတ်ဝန်းကျင်အသံများသည် တစ်စ တစ်စ သူနှင့်ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်ဟူ၍ ထင်မိသည်။

နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ဘုရင်ဝိတာရသည် သူ၏နန်းတော် မိဖုရားကြီးနှင့်သမီးငယ်ကို မြင်ယောင်မိသည်။

“မင်းတို့ဆီကို မြင်းသည်တော်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့ပါတော့မယ်ကွယ်”

ဟူ၍ သူ၏စိတ်တွင်းမှ ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုသို့ အသံမထွက်ဘဲ ရွတ်ဆိုပြောလိုက်ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်ကို လုံးလုံးလျားလျား လျှော့လိုက်သည်။ လက်ထဲမှဓားနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မြင်းပေါ်မှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပစ်ကျသွားသည်။ လည်တိုင်တွင် စန်းလန်းဖြစ်နေသော မြားဆူးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလွင့်စဉ်သွားလေပြီ။

အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော မဟာဝိတာရ၏ ခန္ဓာတို့ယ်ကြီးသည် သတ်ကွင်းအလယ်ကောင်ရှိ မြေပြင်ပေါ်တွင် ခွေခေါက်လျက် မှောက်လျက်သားအနေအထားဖြင့် မြေပြင်နှင့် တစ်သားတည်း ထိကပ်နေလေသည်။

“အောင်ပြီ အောင်ပြီ၊ ငါ အနိုင်ရပြီ”

ညီတော် ဓူဠဟာနိကာသည် မြင်းကျောပေါ်တွင် ခါးကို ဆန့်၍ ကိုယ်ကိုကြုံလိုက်သည်။ ဓားကိုင်ထားသောညာလက်ကို အထက်သို့ ကြွမြှောက်လျက် အားရပါးရ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

သူနှင့်သူ၏နောင်တော် တိုက်ခိုက်နေသည့်အချိန်ကာလ

တွင် မိမိကြိုတင်ညွှန်ကြားထားချက်အရ ဘက်တော်သားတစ်ဦးက ဆိပ်လူးမြားငယ်ဖြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုမြားငယ်သည် နောင်တော်၏လည်တိုင်တွင် စူးဝင်ပြီးသည့်နောက် နောင်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ယခင်ကအတိုင်း သွက်လက်ခြင်းမရှိ၊ ပကတိ နှေးကွေးလာသည်ကို သေချာသတိပြုမိသည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက သူ့အနေနှင့် စောစောစီးစီး ပွဲသိမ်းလိုက်လျှင် ရသည်။ သို့ရာတွင် သူက တမင်သက်သက် အချိန်ဆွဲ၍ မထိတထိလုပ်နေသည်။ သူ့အစာဖြစ်သောကြွက်ငယ်ကို အသေမသတ်မီ ဆော့ကစားနေသော သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

သူ့ကို စီးချင်းထိုးရန် စတင်ကမ်းလှမ်းဖိတ်ခေါ်ခဲ့သော သူ့နောင်တော်၏ သိက္ခာကျဆင်းနေသည်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်ရဦးမည်။

နောက်ဆုံးတွင် လွတ်ကျသောစားနှင့်အတူ မြင်းပေါ်မှ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ စူဠမာန်ကာသည် စားကိုင်းထားသော ညာလက်ကို မြှောက်လျက် အားရပါးရ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ စူဠမာန်ကာသည် မဇ္ဈမတိုင်း၏ အရှင်သခင် ဘုရင်ဖြစ်လေပြီ။

နတ်ဆယ့်နှစ်

“ဖခမည်းတော်ဘုရား နတ်ရွာစံကြောင်း ကြားသိလိုက်ချိန်မှာ မယ်မယ်ဖုရားက အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ပြီး နှလုံးချာငါ ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ...။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး တပ်မှူးငယ်မဟိန္ဒဟာ ကျွန်မတို့ကိုသာဒီတောင်တန်းဒေသရှိရာအထိ ခေါ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ လမ်းဆစ်လျှောက်လုံး ထီးမူနန်းဟန်တွေ၊ လုံးလုံးလျားလျားပျောက်ဆောင် သာမန်ကျေးလက်တောသူ မိလက္ခူအသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးအောင် ဖန်တီးသင်ကြားခဲ့တယ်။ ကျွန်မနာမည်ကိုတောင်မှ မည်းတော်ရဲ့နာမည် ဝိတာရကိုဖျောက်ပြီး ရှိမာလိပိ တွင်စေ ...။

မယ်တော်ဟာ တောင်တန်းဒေသရှိရာကို ရောက်က
တည်းက နှလုံးရောဂါဟာ ပိုမိုသည်းထန်လာခဲ့တယ်။ တောင်ပေါ်
လိုဏ်ဂူထဲမှာ ညအချိန်ဟာ အမြဲစိမ်းမြဲနေတာပဲ။ အဲဒီလိုဏ်ဂူကို
ရောက်ပြီး နောက်တစ်ည အထဲမှာ မီးလုံနေတဲ့မယ်တော်ဟာ
အပြင်ဘက်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ...

“မောင်တော်ဘုရား မောင်တော်ဘုရား လိုက်လာတယ်
ဟုတ်စ၊ လာလေ ... ဝင်ခဲ့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ဘက်မှာ
ရပ်နေတာလဲ မောင်တော်၊ နှမတော်ကိုယ်တိုင် ကြိုဆိုရမယ်
... ဟုတ်လား။”

လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လိုဏ်ဂူထဲက ပြေးပြေးထွက်သွား
တယ်။ ကျွန်မတို့လည်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩပြီးဝမ်းသာနေကြ
တယ်။ လိုဏ်ဂူထဲကို မယ်တော်နဲ့အတူ ဝင်လာတော့မယ့် မည်း
တော်ကို ကြိုဆိုဖို့ အသင့်စောင့်နေကြတာပေါ့ရှင်။

ရှိမာက စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။



အပြင်ဘက်တွင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေသည်။

လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံဖြစ်သောကြောင့် နက်ပြာရောင် မိုး
ကောင်းကင်တွင် ငွေကြယ်စိန်ပွင့်တို့ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေကြ
သည်။

“မယ်တော်နဲ့မည်းတော် ဂူထဲမဝင်ဘဲ အပြင်ဘက်
မှောင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ရှိမာက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ဆိုရင် အရှင်မင်းကြီးနဲ့ နန်းမ
တော်တို့ ဝင်မလာဘဲ တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား နှစ်ယောက်ချင်း
တိုင်ပင်စရာအကြောင်းကိစ္စ ရှိနေပြီထင်တယ်”

တပ်မှူးငယ်မဟိန္ဒက ဖေဝေဝေမှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါဆို အရှင်မင်းကြီး ခရီးပန်းလာလို့ ဆာနေမှာပဲ၊
စားစရာတစ်ခုခု ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။
လောလောဆယ် ဆတ်သားခြောက် မီးဖုတ်ဆီဆမ်းပြီး အဖန်ညည်
နဲ့ဆိုရင် နည်းနည်းတော့ အဆာပြေမယ်ထင်ပါရဲ့။”

အထိန်းတော်ကြီး မာနန္ဒီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆတ်
သားခြောက်တစ်မျှင်ကို မီးကင်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ မာနန္ဒီအသမီး
မာယာသည် မီးပုံဘေးတွင် ခွေခွေကလေး အိပ်မောကျနေသည်။

“မောင်တော်ဘုရားက ကျွန်တော်မျိုးမနဲ့ သမီးတော်ကို
လာခေါ်တာ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် တပ်မှူးလေးနဲ့ မာနန္ဒီတို့ကို

ရာ ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ၊ အတူတူလာခဲ့ကြတဲ့လူချင်း သူတို့ချည်း ခွဲထားပစ်ခဲ့လို့ သင့်လျော်ပါ့မလား မောင်တော်”

နန်းမတော်၏အသံကို ဂူထဲမှ ကြားလိုက်ကြရသည်။ တပ်မှူးငယ်မဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီတို့ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်နှာညှိုးငယ်သွားကြသည်။

“ဟာ... အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ခမည်းတော် ကို သမီးကိုယ်တိုင် သွားခေါ်လာခဲ့မယ်၊ လိုက်ဂူထဲကျမှ အားလုံး စုပေါင်းပြီး ပြေပြေလည်လည် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြမှ ကောင်းမှာ ပေါ့”

သမီးတော်ရှိမာက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် စကားပြောလျှင် အချက်ကျကျ ပြောတတ်သူဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ရှိမာအား လွန်ခဲ့သောဘဝက လူကြီးအဖြစ်နှင့် သေဆုံးခဲ့ပြီး ဤဘဝတွင် ကလေးအဖြစ် ထပ်မံမွေးဖွားရောက်ရှိ လာသူဟူ၍ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများက ကောက်ချက်ချ လေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ရှိမာသည် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့ကိုခေါ်ရန်ဟူ၍ လိုက်ဂူထဲမှ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားသည်။ တပ်မှူးငယ် မဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတော်ကြီး မာနန္ဒီတို့က ရှိမာအား တားလည်း မတား တိုက်တွန်းခြင်းလည်းမပြုခဲ့။

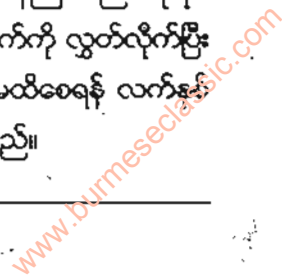
မာနန္ဒီသည် အိပ်မောကျနေသော သမီးငယ်မာယာ၏ ဦးခေါင်းကို အသာအယာပွတ်ပေးနေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင်

“မယ်တော်ဘုရား... မယ်တော် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဟောဒီမှာ လာကြပါဦး”

ဟူသော ရှိမာ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တပ်မှူးငယ်မဟိန္ဒက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲခုန်ထကာ အသင့် ရှိသော ကညင်ဆီမီးတုတ်တစ်ခု ထွန်းညှိလိုက်ပြီးနောက် လိုက်ဂူ ထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ လိုက်ဂူပြင်ဘက်အမှောင်ထဲတွင် ခြူးရော်ရော်သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုက နန်းမတော်၏လည်ပင်းကို ညှစ်နေသည်ကို မီးတုတ်မှအလင်းရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။ ရှိမာသည် ထိုသဏ္ဍာန်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုဖြင့် တဖြတ်ဖြတ် ရိုက်လျက် ...

“မယ်တော်ကို လွှတ်ပါ၊ အခုချက်ချင်းလွှတ်ပါ”

ဟူ၍ အော်ဟစ်ငိုယိုပြောဆိုနေသည်။ တပ်မှူးငယ် မဟိန္ဒက မီးတုတ်ကြီးဖြင့် ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကြီး၏မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းကို ဆက်တိုက်ဝင်ရိုက်သည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးသည် မိဖုရား ကြီး၏လည်ပင်းကို ညှစ်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ဘူ၏မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းကို မီးလျှံများနှင့် မထိစေရန် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသည်းအသန် ကာကွယ်နေသည်။



သဏ္ဍာန်ကြီးက လွှတ်ချလိုက်သော မိဖုရားကြီးသည် မြေပေါ်သို့ ခွေခနဲပစ်ကျသွားသည်။ အသက်ဖီဝိန် ကြွေရှာလေပြီ။

ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကြီးသည် ရှေ့သို့ခုန်တိုး၍ တပ်မှူးငယ်အား ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ဆက်တိုက်လှုပ်ရှားမှုအဖြစ် သူ့ကိုယ်ကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေသော ရှိမာ၏ညာလက်ကို ဆွဲ၍ ဒရွတ်တိုက်ခေါ်သွားသည်။

ဆောင့်တွန်းခံရသောတပ်မှူးငယ်သည် ကျောက်လိုက်တို့၏အပြင်ဘက် ကျောက်သားနံရံနှင့် ဦးခေါင်းတို့ရိုက်မိပြီး လဲကျငြိမ်သက်သွားသည်။ အက်ကွဲသွားသော ဦးခေါင်းမှသွေးများ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်။

အမှောင်ထဲသို့ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားခြင်းခံလိုက်ရသော ရှိမာသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အဆင်မပြတ် အော်ဟစ်လျက် လိုက်ပါသွားသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးသည် ကမ်းပါးယံထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရုတ်တရက် ပစ်ချခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ချောက်ကမ်းပါး၏အမြင့်သည် ဝါးတစ်ပြန်သာသာမြင့်သည်။ အောက်ခြေသို့ ဒရဟောကျသွားသော ရှိမာ၏အသံသည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း တိတ်သွားသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် လိုက်ဂူ၏အပြင်ဘက်တွင်

အသက်ဖီဝိန်ကြွေနေသော နန်းမတော်မိဖုရားကြီးနှင့် ထောင်းမကမ်း၌ ဦးခေါင်းဝန်းကျင်မှ သွေးများထွက်နေသော တပ်မှူးငယ်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် နောက်ထပ်ထွက်စရာသွေးတူ၍ မကျန်တော့သောအခါ သွေးထွက်ခြင်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ထိုနည်းတူ သူ၏အသက်ရှူခြင်းသည်လည်း ရပ်တန့်နေလေပြီ။

လိုက်ဂူပေါက်ဝတွင် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ကြောင်နေသော အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီသည် သက်မဲ့မိဖုရားကြီးနှင့် တပ်မှူးငယ်တို့ကို ဘာလုပ်ရမုန်းမသိဘဲ ငေးကြည့်နေသည်။

အထိန်းတော်ကြီး၏မြင်ကွင်းထဲတွင် ရှိမာကိုလည်း လုံးဝမတွေ့ရ။ အခြားလှုပ်ရှားမှုဟူ၍ မရှိ။ ပကတိ ငြိမ်သက်ခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း။ မှောင်မိုက်ခြင်းတို့သာ မင်းမူနေကြသည်။

အကယ်၍သာ စောစောက ဖြူရော်ရော်သဏ္ဍာန်ကြီး ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး သူမကိုပါ ရန်မူပါက ဘာမှတတ်နိုင်မည် ဟုတ်။ ငုတ်တုတ်အသေခံရမည့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေသည်။ လိုက်ဂူတွင်းရှိ မီးပုံနံဘေးတွင် အထိန်းတော်ကြီး၏သမီးဖြစ်သူ ဗာယာတစ်ယောက်သာလျှင် အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ နှစ်နှစ်မြို့က်မြို့က် အိပ်မောကျနေလေသည်။

နှစ်ဆယ့်သုံး

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်ခဲ့လေပြီ။

အထိန်းတော်ကြီး မာနန္ဒီသည် ဆယ်နှစ်ရွယ်သမီးငယ်မာယာနှင့်အတူ လိုဏ်ဂူတွင်ထိုင်၍ အနားယူအပန်းဖြေနေလေသည်။

မကြာသေးမီက လိုဏ်ဂူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြေတွင်းနှစ်တွင်းကို မာနန္ဒီတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းကြီးစွာ တူးခဲ့ရသည်။ ထိုတွင်းတစ်ခုစီတွင် မိဖုရားကြီးနှင့်တပ်မှူးလေးတို့၏ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရသောကြောင့် အကြီးအကျယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလေပြီ။

သမီးငယ်မာယာသည် သူမအတွက် အားကိုးအားထားပြုနိုင်လောက်သောအရွယ် မဟုတ်သေး။ အပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ်သာသာ ဖြစ်နေသည်။

မာယာ၏ ကစားဖော်ကစားဖက် သမီးတော်လေး ရှိမာကိုလည်း အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။ အမေနှင့်သမီးနှစ်ယောက်တည်းသာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အဖော်ပြုနေကြရသည်။

တစ်ဖန် မာနန္ဒီတို့သားအမိနှစ်ယောက်ထံတွင် သူတို့တစ်သက်တာပတ်လုံး မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ သုံးမကုန် ခြွန်းမကုန် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား၊ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် သိန်းသန်းကုဋေမက တန်ကြေးရှိသော နန်းစဉ်ရတနာများ အစုလိုက်အပုံလိုက် ထုပ်ထုပ်ထည်ထည် ရှိနေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုမျှများပြားလှသော နန်းစဉ်ရတနာများကို ဆုခွဲရောင်းချသုံးစွဲရန်ထက် မိမိထံတွင် ထိုနန်းစဉ်ရတနာများ နှိုနေသည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သိသွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်ကြောင့် ကြာ သောကဗျာပါဒ ဖြစ်နေရသည်။

အကယ်၍ လူစိမ်းတစ်စုံတစ်ယောက် သိသွားလျှင် မိမိတို့ကို သတ်၍ နန်းစဉ်ရတနာများကို အပိုင်စီးသွားနိုင်သည်။

သို့တည်းမဟုတ် ...

နတ်ရွာစံဘုရင်ကြီး မဟာဝိတာရနှင့် ပတ်သက်သည့်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

စေ ဘုရင်ကြီး၏ထီးနန်းကို ဆက်ခံစိုးစံနေသော ဘုရင်သစ် ရှုဟာနိကာ၏ဘက်တော်သားတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်စေ မိမိထုခွဲရောင်းချလိုက်သည့် နန်းစဉ်ရတနာတစ်ခုခုမှတစ်ဆင့် သဲလွန်စခြေရာခံ၍ လိုက်လာခဲ့သော် လက်ရှိ ကြုံတွေ့ရသော ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို တိတိကျကျ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောပြသော်လည်း မည်သူကမှ လက်ခံကြမည်မဟုတ်ပါချေ။

မိဖုရားကြီးနှင့် တပ်မှူးလေးတို့ကို မိမိက ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲစွာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်၍ အပိုင်စီးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မလွဲမသွေ ဆုံးဖြတ်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မိမိသည် 'မြေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံး' ရသော ပုံပြင်ထဲကအတိုင်း ယူကျုံးမရဖြစ်ရမည်သာတည်း။

သိန်းသန်းကုဋေပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိသော နန်းစဉ် ရတနာ ရွှေငွေစိန်ကျောက်တို့ကိုလည်း ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံရမည်။

ထို့ပြင် နတ်ရွာစံဘုရင်ကြီး၏ ကြင်ယာတော်မိဖုရားကြီး အား မိမိက ကျေးဇူးသစ္စာတော်မထောက်ဘဲ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် ခဲ့ခြင်း၊ သစ္စာရှိကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးလေးကိုလည်း ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲစွာ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ဘုရင်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော်လေးကိုလည်း တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် သေသည်။

နိုင်သည်မသိ ရက်စက်စွာစွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်း စသောပြစ်မှုများကြောင့် ဘွဲ့ပျက်ခံရမည့်ပြစ်ဒဏ်မှတစ်ပါး အခြားရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် အထိန်းတော်ကြီး မာနန္ဒီသည် မိမိပိုင် မဟုတ်သော သိန်းသန်းကုဋေ တန်ဖိုးထိုက်တန်သော ရွှေငွေ ဆရာကံသံပတ္တမြားနှင့် နန်းစဉ်ရတနာ လက်ဝတ်ရတနာများကို သူ့ဂုဏ်စွာ မြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းခဲ့ရသည်။

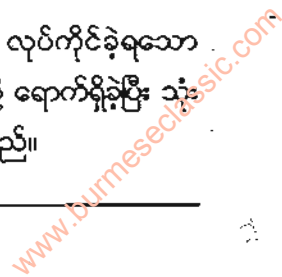
ထို့နောက် တောတောင်ထဲတွင် သမီးငယ်နှင့်အတူ၊ ဂူ သစ်ဂူ၌ ခိုအောင်းနေထိုင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ...

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သစ်သီးဝလံများကို ရှာဖွေရှာဆွတ်ခြင်း၊ သောက်ရေခပ်ခြင်း၊ ထင်းများစုဆောင်းရခြင်း စသည့်လုပ်ရပ်များ နှင့် ဆောင်ရွက်ရသည်။

ညဉ့်အခါတွင် လိုဏ်ဂူဝန်းကျင်သို့ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ မျှော်စားကပ်ရဲစေရန် သစ်ကိုင်း၊ ထင်းတုံး စသည်တို့ဖြင့် တစ်ညည နတ်လုံး စီးပုံပြုလုပ်ထားရသည်။

ထိုအလုပ်များကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော အထိန်းတော်ကြီးသည် တောတောင်ဒေသသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး သုံး နှစ်အကြာတွင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာသည်။



သမီးငယ်မာယာသည် အပျိုဖြန်းအရွယ်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီခဲ့လေသည်။



ရိုမာသည် ကမ်းပါးယံမှ ကျသွားစဉ် လျှာခင်ကိုခြစ်၍ စူးစူးဝါးဝါး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ဟိုက်ခနဲ သည်းလှိုက်ရင်ဖို ဖြစ်နေမိသည်။

အရှိုန်အဟုန်ဖြင့် ကျသွားသော သူမသည် ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေသို့ ကျွမ်းထိုးမောက်ခုံ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် အရှိုန်အဟုန်ဖြင့် ကျနေရာမှ သူမအဖို့ အားကိုးအားထား ကင်းမဲ့နေစဉ် ဖြူဖြူသတ္တဝါကြီး၏ လည်ပင်းအညှစ်ခံနေရသော မိခင်၏ မျက်နှာကို ပြတ်သားစွာ မြင်လိုက်မိသည်။

ခမည်းတော်၏ နောက်ဆုံးအနမ်းကို ပြန်လည်သတိရကာ မိဘကျေးဇူးကို သတိရတမ်းတနေစဉ် ရုတ်တရက် ကိုင်ဆောင်လိုက်သည့်ပမာ အောက်ခံကျောက်သားပေါ်သို့ ကျောဖြင့် ကျသွားသည်။ နာကျင်မှုကို သည်းထန်စွာခံစားလိုက်ရသောကြောင့် သတိလစ်သွားသည်။

ရိုမာသည် ချောက်ထဲသို့ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ခဲ့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သစ်တောအုပ်မှ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြွေကျခဲ့ကြသော သစ်ရွက်ကြွေများစွာတို့သည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလာကြပြီး ထိုချောက်ထဲတွင် ထုနှင့်ထည်နှင့် သိပ်သည်းစွာ တည်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြားခံထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ သက်သာမှုရရှိခဲ့လေသည်။

ရိုမာအနေနှင့် သူမ မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်နေခဲ့သည်ကို လုံးဝမမှတ်မိပါချေ။ ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ အချိန်ပေါင်းများစွာ ကြွေကျနေသော သစ်ရွက်များကို လေက သယ်ဆောင်လာပြီး သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မျက်နှာပေါ်သို့ ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖယ်ရှား၍ သစ်ရွက်များထဲမှ လူးလွန်ထခဲ့ရသည်။

သတိလစ်နေသည့် အချိန်ကာလများအတောအတွင်း ရိုမာသည် နာကျင်မှုဟူ၍ လုံးဝ မခံစားရ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းများလည်း မဖြစ်ပေါ်မိ။

ယခု သတိရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျောကုန်းအထက် ကုန်ပိုးအောက်ခြေတစ်ခုလုံး တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲနေသည့် အာခံတွင်းနှင့်လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ခြောက်ကပ်၍ အကြီးအကျယ် ရေသောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ရှိမာသည် နာကျင်နေသော ကုပ်ပိုးအောက်ခြေ ကျော
ကုန်းအထက်ပိုင်းသို့ လက်ဖဝါးများဖြင့် နောက်ဘက်သို့ စမ်းသပ်
ကိုင်တွယ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပေါက်ပြဲခြင်း၊ သွေးထွက်ခြင်း
မရှိဘဲ အတွင်းရှိ အကြောအချို့ အထိမခံနိုင်လောက်အောင်
နာကျင်နေခြင်းသာလျှင် ခံစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် အဆိုးထဲမှ အကောင်းဟူ၍ သူမကိုယ်သူမ
နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

ချောက်၏နံရံတွင် သစ်မြစ်များသည် မြေသားကိုထိုး
ထွက်ကာ တွဲလောင်းကျလျက် တည်ရှိသည်။ အချို့အမြစ်များ
သည် လက်မောင်းလက်ဖျံအရွယ်မျှ ကြီးမားသည်။

ရှိမာသည် ထိုသစ်မြစ်ကြီးများကိုဆွဲကာ ဖက်တွယ်၍
တွင်းပေါ်သို့ရောက်သည်အထိ ကြာမြင့်စွာ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ
တက်ခဲ့ရသည်။

တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့အရောက်တွင် ကျောအထက်ပိုင်းမှ
အသည်းအသန် နာကျင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
အသက်ရှူ၍ အမောဖြေနေမိသည်။

ချောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မိနှစ်ပေါင်းများစွာ လဲလျောင်း
လျက် အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်နေစဉ် အိပ်မက်လိုလို
တကယ်လိုလို ဆံပင်ရှည်၊ ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့်

ဆာဒူးကြီးတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်
နီညိုရောင်ဝတ်ရုံကြီးတစ်ထည်ကိုသာ ခြုံလွှမ်းထားသည်။

“မိန်းကလေး ... မင်းမျက်နှာမူရာ အရှေ့စူးစူးကို
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လျှောက်ခဲ့ပါ။ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ဝေဒနာ
တို့ ငါ ကုသနိုင်တယ်။ ဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့သတ္တဝါတွေကို ကယ်ဆယ်
ဖို့ ဒီတောတောင်ထဲကို ငါရောက်လာတာ။ မင်းလိုဒုက္ခသည်တွေ
တို့ ကယ်ဆယ်ရမှာ ငါ့တာဝန်ပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် နီညိုရောင်ဝတ်ရုံကြီးနှင့် ဆာဒူးကြီး
သည် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ရှိမာသည် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူမ
သည် အိပ်မက်ထဲ၌ တွေ့ရသူ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် ထိုသူပြော
ခဲ့သောစကားများကို သဲသဲကွဲကွဲ အမှတ်ရနေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှိမာသည် မနီးမဝေးတွင် တွေ့ရသော
တစ်လံသာသာ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်
သည်။ ထိုသစ်ကိုင်းခြောက်ကို တောင်ဝှေးအဖြစ် အသုံးပြုကာ
အားပြုထောက်လျက် အရှေ့စူးစူးသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ခဲ့လေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

နှစ်ဆယ့်လေး

အိပ်မက်ထဲတွင် ဆာဒူးကြီးညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ရှိမာ အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့သည်။ တစ်စ တစ်စ မြင့်တက်လာသော နေရောင်ခြည်သည် သူမ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ပူပြင်းစွာ ကျရောက်နေသည်။

စုစုပေါင်း လေးဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်ရခြင်းသည် သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ အထူးပင်ပန်းစရာ အကြောင်းမရှိပါ ချေ။

သို့ရာတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားခြင်းခံရသူပမာ အရိုးများကျိုးကြေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပြီး အကြောများလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲနေသူတစ်ယောက်အဖို့ ခြေတစ်လှမ်းနှင့်တစ်လှမ်း

ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းနေရသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ရေငတ်ခြင်းတို့ကလည်း ရက်ပေါင်းမည်မျှကြာအောင် အစာငတ်မွတ်၍ ရေမသောက်ခဲ့ရ ခြင်းကို သူမအနေနှင့် ခန့်မှန်းတွက်ဆနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှိမာသည် သူမ၏ဘဝတစ်လျှောက် လုံး ဤကဲ့သို့သော ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးပါချေ။ စင်စစ်အားဖြင့် အိပ်မက်ဆိုသည်မှာလည်း မည်သူကမှ ရေရောရာရာ အာမခံနိုင်သောအကြောင်းအရာ မဟုတ်။

အိပ်မက်ထဲတွင် မထင်မရှားတွေ့ရသော ဆာဒူးကြီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် မရေမရာ ညွှန်ကြားချက်များသည် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ ဒဏ်ရာများနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာများကြောင့် အားကိုးအားထားပြုစရာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် လိုအပ်နေချိန် ဖြစ်သည်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ တန်ခိုးရှင် တစ် ယောက်ယောက်ကို တမ်းတမိရာမှ သူမ၏အိပ်မက်ထဲတွင် စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာ အားကိုးစရာသဏ္ဍာန်တစ်ခု ပိုးတဝါးပေါ်လာခြင်း လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ လူသားများသည် ကျောက် ခေတ်နှောင်းကာလကတည်းက တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်

www.burmeseclassic.com

လာလျှင် အားကိုးအားထား အမှီအတွယ်တစ်ခုခု ရှာကြသည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ရှာဖွေရာမှ ကြီးမားတတ် နိုင်၍ အပွေးများတက်နေသော (တစ်နည်းအားဖြင့်) ကျီးကျသော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ခု၏ အရင်း၌ ကျီးပေါင်းတက်နေသည့် ရှုံ့တွဲတွဲ သဏ္ဍာန်ဖြစ်စေ ...

အဖုအထစ်များနှင့် အချိုင့်အဝမ်းများနှင့် သဘာဝ အတိုင်း ဖြစ်တည်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများ၊ တောင်ကမ်းပါး ယံတွင် အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော အရုပ်ဆိုးဆိုး လူ မျက်နှာသဏ္ဍာန် ပုံကြမ်းကြီးများ စသည်တို့ကို ကြောက်ရွံ့မှု ကြောင့် အားကိုးအားထားပြုကာ ကိုးကွယ်ပုသခဲ့ကြသော အစဉ် အလာသည် ယခုမျက်မှောက်ခေတ်တိုင်အောင် ရှိကြသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်နှင့်အလားတူစွာ ရှိမာသည် ရေရေရာရာ မဟုတ်ဘဲ ထင်မိထင်ရာ ဆာဒူးကြီးတစ်ယောက်ကို အိပ်တစ် ဝက်၊ နီးတစ်ဝက် အိပ်မက်လိုလို မြင်မက်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ် နိုင်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆာဒူးဆိုသည်မှာလည်း စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ အကျင့်လွန်ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်စေ အတိတ်ကာလများ၌ ပါရီ ထက်မြက်သော သမထစွမ်းအားရှင်များလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုကဲ့သို့သော သမထစွမ်းအားရှင်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်လက်ထက်မတိုင်မီကတည်းက အထင်အရှား ရှိခဲ့ကြ

ဖူးသည်။ ဒေဝီလရသေ့ကြီးသည် ထိုကဲ့သို့သော သမထစွမ်းအား ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရား (ဝိပဿနာ) ကို အားမထုတ်ခဲ့။ သမထတန်ခိုးဖြင့်သာ ကျေနပ်နေသည်။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏဘေးမှကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်မြတ်မဟုတ်သောကြောင့် ဒေဝီလ ရသေ့ကြီးသည် အက္ကနိဋ္ဌကဲ့သို့သော ရုပ်ချည်းရှိပြီး နာမ်မရှိသော ဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်သွားတတ်ကြလေသည်။



ရှိမာသည် စုစုပေါင်းလျှောက်သွားချိန် တစ်နာရီမျှ ကြာ မြင့်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူမ၏မျက်နှာမှ ရာ အရှေ့စူးစူးအရပ်တွင် ဓမ္မ သို့ ဆက်လက်၍ လျှောက်၍မရတော့ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မတ်စောက်သော ကျောက်သားပြင်ကမ်းပါးယံကြီးတစ်ခု သည် သူမ၏လမ်းကြောင်းတစ်ခုလုံးကို ပိတ်ဆို့ကာဆီးနေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရှိမာနှင့် တောင်ကမ်းပါးယံကြီး၏ အကွာအဝေးသည် ကိုက်တစ်ရာမျှသာ ရှိသည်။ ထိုအခါ သူမအနေနှင့် ပေပေါင်း ငါးထောင်ကျော်ခန့် မြင့်မား၍ မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ်း ပါးယံကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျော်မတက်နိုင်။ ထိုနည်းတူ ထိုကမ်းပါးယံကြီး၏ အပြော့ကျယ်သော ထုထည်တစ်ခုလုံးကို လည်း ထွင်းဖောက်ဖြတ်သန်းရန် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ရှိမာသည် တောင်ကမ်းပါးယံကြီး၏ ရှေ့ မျက်နှာစာ ကိုက်တစ်ရာအကွာတွင် ရပ်တန့်လျက် ဘာဆက်လုပ် ရမှန်းမသိလောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်မက်ကို ယုံစား လျက် အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားစွာဖြင့် မိနစ်ပေါင်း များစွာ ခက်ခဲပင်ပန်းခြင်းဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ခြင်း ပြီးဆုံးလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ရှိမာက လက်ထဲတွင် တောင်ဝှေးအဖြစ် ကိုင်ဆောင်အားပြုထားသော သစ်ကိုင်းကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ထိုအခါ နွမ်းလျနေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် လည်း ဒူးညွတ်ပျော့ခွေ၍ ရှေ့သို့ ဒူးထောက်လျက်သား ကျသွား သည်။ မျက်နှာနှင့်မြေပြင်တို့ မထိမိအောင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ဖိအုပ်လျက် ဒူးထောက်လက်ထောက် အနေအထား မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ရှိမာ၏ မျက်နှာမူရာအရှေ့စူးစူး၌ မတ်စောက်သော

ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးရှိသည်။ ထိုကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးနှင့် သူမ၏အကွာအဝေးမှာ ကိုက်ငါးဆယ်မျှသာ ကွာလှသည်။ ရှိမာနှင့် တောင်ကမ်းပါးယံ၏ အလယ်စပ်ကြား ကိုက်နှစ်ဆယ် သာသာအကွာတွင် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော တောင်ပို့ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။

ရုတ်တရက်အားဖြင့် ရှိမာ၏မြင်ကွင်းထဲတွင် တောင်ပို့ ကြီးလှုပ်လာသည်ဟု မြင်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏အမြင် တို့ သူမဘာသာ မယုံကြည်နိုင်ပါချေ။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ လျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် ပင်ဖန်းမှုဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန် တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ဦးခေါင်း တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေစဉ် တောင်ပို့ကိုကြည့်မိသဖြင့် တောင်ပို့လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထိုသို့ ရှိမာက မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် ရှိမာသည် သူမနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်သာသာအကွာရှိ လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်သော တောင်ပို့ကြီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားမိသည်။

သူမနှင့်ဆယ်ကိုက်မျှအကွာသို့ ရောက်သွားခိုက် နောက် ထပ်တစ်ကြိမ် တောင်ပို့ကြီးလှုပ်ခါသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက် သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လှုပ်ခါသွားရုံမျှသာမဟုတ်ဘဲ တောင်ပို့ ကြီး၏ ဘေးသားမြေသားများသည် အလွှားလိုက် အချပ်လိုက် တွေ့

သွားသည်။ ရှိမာသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်လျက် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် မျက်တောင်မခတ် ခူးထောက်လျက် အနေ အထားမှ ကြည့်နေလိုက်သည်။

တောင်ပို့တစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားသောအခါ တောင်ပို့၏ အတွင်း၌ လူသားတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ ညာ လက်မောင်းလက်ဖျံတစ်ခုလုံးကို အထက်သို့ တည့်မတ်စွာ မြှောက်ထားကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဆန့်လျက် ထောင်ထား သည်။ ကျန်လက်ချောင်းလေးချောင်းစလုံး ကွေးထားသည်။ ဆံပင်၊ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ခြေလက်အားလုံး ရွှံ့နှစ် ရွှံ့ရည်များဖြင့် ပေကျန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပကတိ ရွှံ့ရုပ်တု ကြီးနှင့် တူနေသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသည်။ ခြေ လွှမ်းထားသော ဝတ်ရုံကြီးတစ်ခုလုံး ရွှံ့နှင့်မြေစေးများ ကပ်နေ သည်။

ရှိမာက ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှာ ပင် သူမ၏အမြင်အာရုံတွင်း၌ လင်းခနဲ မှတ်ဉာဏ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ လွန်ခဲ့သောညက သူမ၏အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဆာဒူးကြီးပင် ဖြစ်နေကြောင်း အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လာမိလေသည်။

နှစ်ဆယ်ငါး

ရှိမာသည် လက်ရှိ ခူးထောက်လျက်အနေအထားဖြင့် မြေပြင်သို့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖက်အုပ်လျက်ရှိရာမှ လက်ဖဝါးနှစ် ဖက်ကို အသာအယာကြွလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖဝါးချင်း ပူးကပ်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“အဖဆာဒူးကြီး ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သမီးတော် ဤ နေရာသို့ ရောက်သည်အထိ ကြိုးစားပမ်းစား လျှောက်လာခဲ့ပါ ပြီး သမီးတော်ရဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဝေဒနာခံစားမှုတွေအားလုံး ကင်းစင် ပပျောက်အောင် အဖ ကုသကယ်ဆယ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်အားထားပါကယ် အဖ”

ရှိမာသည် သူမ၏စကားလုံးများကို အထစ်မထွေးစွာ

အားကိုးတကြီးဖြင့် တောက်လျှောက်ပြောချလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် လက်အုပ်ချီအားရာမှ ရိုသေသမှု ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

ဆာဒူးကြီးသည် ရွံ့ရပ်တုကြီးရွေ့လျားလာသည့်ပမာ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ရှိမာ၏ဦးခေါင်း၊ ကုပ်ပိုးအောက်ခြေနှင့် ကျောအထက်ပိုင်းကို လက်ညှိုးဆန့်လျက် ညွှန်လိုက်သည်။

“အဖဆာဒူးကြီးကုသရင် ပျောက်မှာပဲဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိနေတာကိုက လောလောဆယ် သမီးရဲ့ဒဏ်ရာဝေဒနာတွေဟာ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သက်သာသွားပြီ၊ အခု ဆာဒူးကြီးက ဟောဒီနေရာမှာ မရွေ့မပြောင်းဘဲ ရပ်လျက်သား အနေအထားနဲ့ ၂ နှစ်တိုင်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်မပျက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်မယ့်နေ့ရဲ့ အစဦးပိုင်းမှာ ဒီပတ်ဝန်းကျင် ဒေသမှာရှိနေတဲ့ ဒုက္ခသည်ကို ကယ်တင်ကုသကောင်းမှုပြုဖို့ အတွက် ဆာဒူးကြီးက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာစွမ်းအင်နဲ့ အာရုံခံကြည့်တော့ သမီးကိုတွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆာဒူးကြီးဟာ သမီးကို ဒီနေရာကို လမ်းညွှန်ခဲ့တယ်၊ ဟော . . . အခု သမီးရောက်လာချိန်မှာ ကျုပ်လည်း အဓိဋ္ဌာန်အချိန်ပြည့်ဝသွားပြီ၊ အဓိဋ္ဌာန်ထွက်ထွက်ချင်း သမီးရဲ့ လေးလေးနက်နက်ယုံကြည်မှုကို သိလိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုအချိန်ကစပြီး သမီးကိုယ်တွင်

ကိုယ်ပ ဒဏ်ရာဝေဒနာတွေအားလုံး မုချကင်းရှင်းရတော့မယ် ဆာဒူးကြီးက ရှည်လျားစွာရှင်းမြဲလိုက်ပြီးနောက် အထက်မိုးကောင်းကင်သို့ မော့လျက် သူ၏ပါးစပ်ဖျားမှ သတ္တုဘာသာစကားကဲ့သို့သော စကားလုံးရွတ်ဆိုမှုများကို အဆတ်ဖပြတ် ရွတ်ဆိုနေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မျက်စိရုံမှိတ်၌ ကုသခံယူနေသော ရှိမာ၏ နဖူးဆံစပ်ငယ်ထိပ်မှ အစပြု၍ ဦးခေါင်းနောက်ဘက် ကုပ်ပိုးနှင့်ကျောအထက်ပိုင်း လက်ပြင်နှစ်ဖက်အလယ်ထိ ဆာဒူးကြီးက သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် လုံးဝမတို့ထိဘဲ အပေါ်မှသာ အုပ်မိုးလျက် အသာအယာ သပ်ချသည့် အသွင်မျိုး ပြုလုပ်ပေးနေသည်။

ရှိမာသည် သူမ၏ဒဏ်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာခံစားမှုများသည် စိတ်အာရုံတွင်းမှ အစပြု၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ အသွေးအသားများထဲသို့ စိမ့်ဝင်ယုံ့နဲ့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထို့နောက် သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြေးမှတစ်ဆင့် ပြင်ပပတ်ဝန်းကျင်သို့ အဆိုးများအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ အငွေ့ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

ရှိမာ၏တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားသည်။ သူမသည် မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်လျက် ဆာဒူးကြီးအား ရိုသေလေးစားစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆာဒူးကြီးက မျက်နှာထားတင်းလျက် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တွေးနေရာမှ ...

“မင်းကို ဆာဒူးကြီး အခုလို စိတ်စွမ်းအင် အထက်မြက် ဆုံးအချိန်မှာ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကုသပေးလိုက်တာ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီကို ကျုပ် တစ်ခုခု ပြန်လည်ရကောင်းစေဆိုတဲ့ တောင်းဆိုမှုမပါဘူး။ မင်းဆန္ဒအတိုင်းသာ ရှိပါစေ၊ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာ ဝေဒနာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သက်သာသွားပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုး အစားက တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသွားတာကိုက အင်မတန် ကုသိုလ် ကောင်းလို့ပဲ”

“ဆာဒူးကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲလို့ သမီးတော် သိပါရ စေ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းရဲ့ကျောကုန်းအထက်မှာ အရိုး အကြောတွေ ပျက်စီးချို့ယွင်းသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပကတိ သူ့ အနေအထားအတိုင်း ပြန်လည်ဆက်စပ်သွားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီအရိုးအကြော ဆုံချက်နေရာမှာ ကျီးပေါင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ တယ်၊ တကယ်တော့ အဲဒီကျီးပေါင်းဟာ ပျက်စီးချို့ယွင်းသွားတဲ့ အရိုးကို အကြောတွေနဲ့ ပေါင်းစည်းပြီး ရင်သိုင်းအုပ်ခြုံထားလိုက် သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာမှာ ကျီးပေါင်းဖြစ်နေ

တာကလွဲရင် အရိုးဟာ ဘယ်တော့မှ နောက်ကို ပြန်လည်ပြတ် ထွက်ခြင်း၊ ကျိုးခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ ခိုင်မြဲနေလိမ့်မယ်၊ တော့နပ် ခွဲလား”

ဆာဒူးကြီးက ရှိမာကိုစူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် မေးသည်။ ရှိမာက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဦးခေါင်းခါပြသည်။

“သမီးတော် ကျေနပ်ပါတယ်၊ အဖ၊ တကယ်လို့ အဖ ဘာ ကယ်ဆယ်ကုသမှုမပြုခဲ့ရင် သမီးတော်ဟာ အသက်ဆုံးရှုံး ခြင်းဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခိတအဖြစ်နဲ့ ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာခံစားရင်းနဲ့ ဆေးခြင်းတရားရှိရာကို တင်ရှေ့ရွှေ့ လျှောက်လှမ်းသွားရမှာ ဆော့ပါတယ်”

“အေး ... သမီးသဘောပေါက်ရင် ဆာဒူးကြီး ဝမ်း ခြောက်သွားပြီ၊ ကျုပ် အဓိဋ္ဌာန်ကထွက်တဲ့နေ့မှာ ပြုလိုက်ရတဲ့ အုသိုလ်ကို ကျုပ် ပီတိဖြစ်သွားပြီ၊ အထူးသဖြင့် သမီးက ကျုပ်ကို အဖလို့ ခေါ်လိုက်တာကိုက ဖခင်တစ်ယောက်လို သဘောထား လိုက်တာဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကလည်း မင်းကို သမီးဆင်း သို့ သဘောထားပြီး စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ကုသပေးခဲ့တာပါ၊ ကဲ ... အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်လည်း သွားစရာရှိရာကို သွားလိုက်ဦး မယ်၊ သမီးလည်း ကိစ္စရှိရာကို သွားပေးဦးတော့”

ဆာဒူးကြီးက တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်

ဆက်လက်၍ ဒူးထောက်လျက်သား လက်အုပ်ချီထားသော ရှိမာ
၏ဘေးမှ ကျော်ဖြတ်၍ ရှိမာ၏နောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်
သွားသည်။

ရှိမာသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဆာဒူးကြီးလျှောက်သွားရာသို့
လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဆာဒူးကြီးက ကျောခိုင်းလျက်သွားနေရာမှ
တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးမိဟန်ဖြင့် ခေတ္တရပ်၍ ရှိမာဘက်သို့ တစ်
ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ...

“တစ်ခါတလေ ကိုယ်နဲ့အနီးဆုံးမှာနေပြီး အရင်းနှီးဆုံး
လို့ ထင်ရသူတွေဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုယ့်အပေါ်မှာ
အဆိုးဝါးဆုံး အရက်စက်ဆုံး ရန်သူတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
တတ်ကြတယ် ... သတိထား”

ဟူ၍ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် စကားဆုံးသည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆာဒူးကြီးက မူလမျက်နှာမူရာလမ်းကြောင်း
ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မကြာမီ ရှိမာ၏
မြင်ကွင်းထဲမှ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့
သည်။

ရှိမာသည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့စဉ် ထိုင်ရာမှထ၍
ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ရင်း ဆာဒူးကြီး၏သတိပေးစကားကို ပြန်
လည်စဉ်းစားကြည့်သည်။

သို့ရာတွင် နားလည်သလိုလို၊ နားမလည်သလိုလိုနှင့်
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောမပေါက်ပါချေ။



မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှိမာသည် တစ်ချိန်က မယ်တော်
မိဖုရားကြီးတို့နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သော လိုဏ်ဂူရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်
ခဲ့သည်။ သူမသည် ကမ်းပါးယံထိပ်မှ ဝါးတစ်ပြန်သာသာ ခြင့်
သော ချောက်ထဲသို့ ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုချောက်ထဲ
အထက်သို့ တောင်ကြောကိုပတ်၍ တက်နိုင်သော ခပ်ပြေပြေ
လမ်းကြောင်းကို ရှာဖွေရမည်။

ထို့နောက် ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း တက်သွားရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်သည်။ ရှိမာသည် လောလောဆယ် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်
အဆစ်အမြစ်၊ အရိုးနှင့်အကြောများ၏ နာကျင်မှု လုံးဝ ထွေတတ်
တင်းနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုနည်းတူ မိနစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခဲ့လျှင်
တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်နိုင်မည့်လမ်းကို ရှာဖွေလျှောက်လှမ်းခဲ့
သော်လည်း ပကတိမောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါချေ။

တစ်နည်းအားဖြင့် လိုက်ရသလိုရောက်လိုသော ဆန္ဒစောနေခြင်းကြောင့် မောရမုန်း ပန်းရမုန်း မစဉ်းစားမိခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ပြင်းထန်သောရက်ရှည်သမထကျင့်စဉ် မိဋ္ဌာန်မှ ထွက်ထွက်ချင်း စိတ်စွမ်းအင်ထက်မြက်မှုဖြင့် ကုသပေးခဲ့သော ဆာဒူးကြီး၏ အံ့မခန်းစွမ်းရည်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ရှိမာသည် တောင်ကြောအထက်သို့ ခါးကို ကုန်း၍ အားယူတက်နေစဉ်အတောအတွင်း သူမ၏ကုပ်ပိုးအောက်ခြေကို လက်ဖြင့် အထက်ကို တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်မထင်လက်ဖဝါးဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ ပြေပြစ်သောမူလကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း နေရာတွင် အဖုကြီးတစ်ဖုသဖွယ် ဖောင်းမိုကြွတက်နေသော ကျိုးပေါင်းဘုကြီးကို စမ်းမိသည်။

ထို့ပြင် သူ၏ပခုံးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မတ်မနေဘဲ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကင်းနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သို့ရာတွင် ရှိမာသည် ထိုသို့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဆိုးရွားစွာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲရန် အချိန်မပေးနိုင်ပါချေ။ သူမ၏ဘဝတွင် မျှော်လင့်မထားသော အဆိုးဝါးဆုံး အပြောင်းအလဲများက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။

ရွှေအိမ်နန်းနှင့်ရွှေကြွင်း၌ တစ်ပင်တိုင်မြုန်းမံ ဝင်းသမီးလေးဘဝမှ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း သူ့ဆင်းရဲအသွင်ဖြင့် စွန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနှင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးအား ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်။

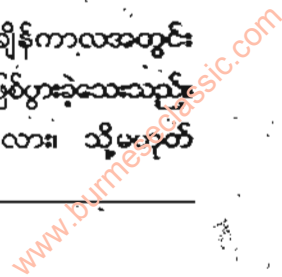
မကြာမြင့်သောအချိန်ပိုင်းအတွင်း သက်ဦးဆံပိုင် အရှင်သခင် ဖခမည်းတော် မဟာဝိတာရဘုရင်ကြီးသည် စီးချင်းတိုက်စွဲတွင် ညီတော်ဟာနိကာ၏လက်ချက်ဖြင့် မရှုမလှ နတ်ရွာစံခဲ့ရကြောင်း ကြားသိခဲ့ရသည်။

ခမည်းတော်မိန့်ကြားခဲ့သည်အတိုင်း သူတော်စင်ရသေ့ကြီး တရားအားထုတ်လျက်ရှိသော တောင်ပေါ်ဒေသသို့ ဦးတည်၍ ခရီးကြမ်း လှမ်းခဲ့ရသည်။

ရှိမာနှင့်အတူ မိခင်နန်းမတော်ကြီး၊ သစ္စာရှိတပ်မှူးငယ် ဖော်နွနှင့် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒ၊ အထိန်းတော်သမီး မာယာ အပါအဝင် စုစုပေါင်း ငါးယောက်စလုံး တောင်ပေါ်ဒေသရှိ လိုက်စုတစ်ခုအထိ ရောက်ရှိခဲ့အောင်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။

သူတော်စင်ရသေ့ကြီးကို မတွေ့ရသေးသော်လည်း နေရာတစ်ခု ရရှိခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ည၌မျှသော အချိန်ကာလအတွင်း နောက်ထပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်ရပ်များက ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့သေးသည်။ မိခင်ကြီး၏ စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့်လား။ သို့မဟုတ်



ခမည်းတော်၏ ကွယ်လွန်ခါနီးနောက်ဆုံးစောကြောင့်လား ရေရာ
သေချာခြင်းမရှိသော်လည်း မိခင်မိဖုရားကြီးသည် ဖခင်ဘုရင်ကြီး
ကို မြင်လိုက်ရသည်ဆိုကာ ဂူထဲမှ ထွက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် အမှောင်ထဲတွင် ဝိုးတဝါးတွေ့ရသော ဖြူဖြူ
သတ္တဝါကြီး၏လက်ချက်ဖြင့် မိခင်ကြီးနှင့် တပ်မှူးငယ် မဟိန္ဒတို့
ကံကုန်ကာ တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှိမာသည်လည်း မည်မျှကြာ
အောင် ချောက်ထဲရှိ ထုထည်ထူထပ်သိပ်သည်းသော သစ်ရွက်
ကြွေများ၏အထပ်ထပ် ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံထားသည်မသိ။ ပြန်လည်
သတိရလာသောအခါ ဆာဒူးကြီးထံသို့ ရောက်သွားသည်။

ဆာဒူးကြီး၏သမထစွမ်းအင်ဖြင့် ရှိမာခံစားနေရသော
ဒဏ်ရာဝေဒနာများသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ထူး
ခြားဆန်းပြားစွာ ပျောက်ကင်းခဲ့ရသည်။

ယခုအခါ ရှိမာသည် တောင်ကြော၏အထက် ပတ်
လမ်းတစ်နေရာတွင် သူမနှင့်မာယာတို့ ဆော့ကစားခဲ့ကြသော
အင်ကြင်းပင်ကြီးကို မြင်နေရလေပြီ။

ထိုအခါ ရှိမာ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ စိတ်ခွန်အား တက်
ကြွလာလေသည်။

နှစ်ဆယ့်ခြောက်

ကျွန်ုပ်သည် ရှိမာ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍
သူ့မ၏စကားလုံးများကို နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိမာသည် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို လုပ်ကြံပြောသောအမူ
အရာမျိုး မရှိ၊ ပကတိ အရှိအတိုင်း စိတ်ရင်းကောင်းဖြင့် ပြောပြ
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်နေသော
အကြောင်းအရာတစ်ခုမှလွဲ၍ အခြားဖြစ်ရပ်များအားလုံးကို ခြွင်း
ချက်မရှိ လက်ခံနိုင်သည်။ ထို သာမန်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်သည့်
ထူးခြားဆန်းကြယ်သောအကြောင်းအရာကို သူမ၏စကားဆုံး
မေးမြန်းရန် သမိုဋ္ဌာန်ချထားလိုက်သည်။

ရှိမာက ခေတ္တနားပြီးမှ ပြောလက်စ စကားကို ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့နေခဲ့ကြသော လိုဏ်ဂူသို့ ရောက်သောအခါ အမွေးဖြူဖြူနှင့် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်က ဆီး၍တားသည်။ ကျွန်မကို လိုဏ်ဝထဲသို့ လုံးဝ ဝင်ခွင့်မပြုပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ...

“အထိန်းတော်ကြီး အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီ ... ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာပြီလေ၊ ဒီသတ္တဝါတွေက အထဲကို ဝင်လို့မရဘူးတဲ့၊ လာပြောပေးပါဦး”

ဟူ၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

“အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီက တမလွန်ဘဝကို ရောက်သွားတာကြာပြီ၊ သင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနန်းမဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်လာတာလဲ”

ဟူသောအသံတစ်သံ လိုဏ်ဂူထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လေယူလေသိမ်းက တင်းမာပြတ်သားနေသည်။ လိုဏ်ဂူထဲမှ လှမ်းပြောသူသည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အသံကိုသာကြားလိုက်ရသည် သူမ၏မျက်နှာကို မမြင်ရသေး။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနန်းမဆောင်ကို ရောက်လာတာလဲ”

ဟူသော စကားလုံးကြောင့် မိမိ နေရာမှားလာခြင်းဖြစ်သေးသေးဟူ၍ ရှိမာက လိုဏ်ဂူ၏အပြင်ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှုတ်ထုံးဖြင့် တစ်ချက်စေ့ကာ ကြည့်ရှုသည်။

လုံးဝ အပြောင်းအလဲမရှိ အမှားအယွင်းမရှိ လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်နှင့်ပတ်သက်သော ကျောက်သားတောင်နံရံပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ညိုမည်းသောအကွက်များ၊ အထူးသဖြင့် လိုဏ်ဂူ၏အပြင်ဘက် မနီးမဝေးရှိ အင်ကြင်းပင်။

မည်သို့မျှ မှားစရာအကြောင်းမရှိပါချေ။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဂူပေါက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို ရှိမာသတိပြုမိလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ရွှေသင်ဖြူကို ဝတ်ရုံကြီးအဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ခန့်ခန့်ညားညား ခြုံလွှမ်းထားသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ရှိမာ၏မိခင်ဖြစ်သူ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ရွှေနန်းတော်မှ ထွက်လာခဲ့စဉ်က နန်းစဉ်ရတနာများနှင့်အတူ အဖိုးထိုက်တန်သော အလှအပ အသုံးအဆောင်များကို တတ်နိုင်သမျှ ကျစ်လျစ်စွာ ထုပ်ပိုးယူဆောင်ခဲ့သည်။

ထိုရတနာပစ္စည်းများထဲတွင် နန်းမတော်၏ အသုံးအဆောင်အဖြစ် ရွှေသင်ဖြူ၊ ငွေသင်ဖြူ၊ စသည်ဖြင့် မိခင်သည်။ ထိုရွှေသင်ဖြူ၊ ငွေသင်ဖြူဆိုသည်မှာ ရွှေ သို့မဟုတ်

ငွေအတုံးအခဲ အရည်တို့ကို အစပထမတွင် နန်းပြားဖြစ်သည် အထိ ပြုလုပ်ရသည်။ ထို့နောက် နန်းပြားဖြစ်နေသော ရွှေနန်းပြား၊ ငွေနန်းပြားတို့ကို သင်ဖြူးဖျာယက်လုပ်သည့်အတိုင်း စေ့စေ့ စပ်စပ်ယက်ထားသော အံ့ဩစရာ လက်မှုပညာဖြောက် ထီးနန်းသုံး ပစ္စည်းဖြစ်သည့် ထိုရွှေသင်ဖြူး၊ ငွေသင်ဖြူးတို့သည် ဝါဝင်းတောက်ပြောင်နေသည်။ အနံ့အားဖြင့် သုံးပေခွဲ အလျား ငါးပေခွဲ ရှိသော်လည်း ကျစ်လျစ်စွာဖြင့် ခေါက်လိုက်သောအခါ ထိုရွှေသင်ဖြူးခေါက်၏အရွယ်အစားမှာ တစ်ပေသာသာ ပတ်လည်မျှသာ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုရွှေသင်ဖြူးကို ပြုပြင်ဖြတ်ညှပ်၍ ဝတ်ရုံအဖြစ် ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ထားသူသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုလည်း နီစွေးအောင် ခြယ်လှယ်ထားသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် မင်းခမ်းမင်းနားပွဲလမ်းသဘင်တွင် နန်းမတော်ကြီး ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ရွှေသရဖူကို ဆောင်းထားသည်။ စိန်ခြယ်နားကပ်၊ နီလာလည်ဆွဲ၊ မြပုလဲရံလက်ကောက်၊ ပတ္တမြားလက်စွပ် စသည်တို့သာမက ရွှေခြေကျင်းတစ်ခုကိုပါ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထို့ပြင် သူမ၏လက်ထဲတွင် ရွှေနှင်တံတစ်လက်ကိုလဲ ထားသည်။

“သင် ဘယ်သူလဲ”

ထိုမိန်းမပျိုက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် သေသည်းရီမာသည် ထိုအခါကျမှ ထိုမိန်းမပျိုသည် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီ၏သမီးဖြစ်သူ မာယာဖြစ်ကြောင်း သဲသဲကွဲကွဲ မှတ်မိသိမို့ လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှိမာက သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မာယာရယ် ... ရှိမာက ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ အထိန်းတော်ကြီးသမီး မာယာဖြစ်နေတာကို သင့်မိခင် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီ တမလွန်ဘဝရောက်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား မာယာ၊ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ မာယာနဲ့တို့က ဘဝတူတွေဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

ရှိမာက မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ မာယာ၏မျက်နှာကြီးက ရုတ်တရက်ချက်ချင်းတင်းမာသွားသည်။ သူမ၏လက်ထဲမှ ရွှေနှင်တံကို ရှိမာဘက်သို့ညွှန်လျက် ...

“တော် တန် တိတ် ... ဟောဒီ ကိုယ်ရံတော်ကြီးတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အသက်သေဆုံးချင်သလား”

မာယာက ဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ...

“ကျွန်ုပ်သည်ကား ဘုရင်မဟာဝိတာရ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော် မာယာနန္ဒီဖြစ်တော့သည်၊ ကျွန်ုပ်၏အမည်

တော်နှင့် မယ်တော်မိဖုရားကြီးတို့ နှစ်ပါးစလုံး လူပြည်ငြီး၍ နတ်ထီးစံသွားကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးငယ် မဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတော်ကြီး မာနန္ဒီတို့သည်လည်း တမလွန်ဘဝ သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် နန်းမဆောင်အဖြစ် ရာထားသတ်မှတ်သည့် ဤလိုဏ်ဂူနှင့်တကွ ဤလိုဏ်ဂူအတွင်းရှိ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတို့ အပါအဝင် နန်းစဉ်ရတနာအားလုံးကို ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်သည်။ အကယ်၍ ထိုရတနာများကို လုယူရန်ဖြစ်စေ၊ မတရားသော နည်းလမ်းကိုအသုံးပြု၍ဖြစ်စေ ရယူသိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားသူ သည် ဤသတ္တဝါကြီးများ၏ လက်ချက်ဖြင့် မလွဲမသွေ ဖိစိန် ကြောရပေလိမ့်မည်”

မာယာသည် တစ်ချိန်က ဘုရင်ကြီးစိတာရ၏လက်ထက် တော်၌ နန်းတွင်းပျော်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပစဉ် ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့မှ ဇာတ်မင်းသား ဇာတ်မင်းသမီးတို့၏ အမှုအရာ၊ လေယူ လေသိမ်း ဇာတ်ဟန်အပြည့်အဝပါနေသည်။ စကားအဆုံးတွင် သူမ၏အနီးရှိ အဖြူရောင်အမွှေးအမျှင်များ ထူထပ်စွာပေါက် ရောက်နေသော သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“နောက်စရာမဟုတ်ဘူး မာယာ၊ မဟာဝိတာရဘုရင် ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဟာ ငါ ရှိမာဝိတာရသာလျှင်

ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်သိပါတယ်”

ရှိမာက စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်း သဘောရှိဖြင့် ပြန်လည် ရွင်းပြလိုက်သည်။

“သင်ရှူးနေပြီ ရှိမာ၊ သင်ဟာ ဘုရင်သမီးတော် လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့သမီးတော်သာ ဖြစ်တယ်။ သင် ကမ်းပါးယံက ကျသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဦးခေါင်းထိခိုက်တာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေချိန်မှာ သင့်ကိုယ်သင် “ဘုရင်သမီးတော် ဖြစ်ရင်ကောင်းမှာပဲ” ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ဖြစ်သွားတာကို ကျွန်ုပ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထိန်းတော်ကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ကို တလေးအရွယ် လူမမယ်ဘဝကတည်းက ချီပိုးချောမော ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် အထိန်းတော်ကြီးရဲ့သမီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ သင့်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်က အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကြိုဆိုပါတယ်။ သင် မင်ပန်းစွာ လျှောက်လာခဲ့လို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေမှာပေါ့ နော်၊ လာ လာ ... ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ သစ်သီးဖျော်ရည် သောက် ကြည့် ... လာ”

မာယာသည် အမှုအရာရာ လေယူလေသိမ်းပါ ချွတ် ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ ထို့နောက် ရှိမာ၏လက်ကို အသာ အယာကိုင်၍ လိုဏ်ဂူထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဂူတွင်းရှိ နန်းစ ဆောင်သည် ရှိမာမရှိခိုက်တွင် ရွှေနန်းတော်အဖြစ် သန့်သွား

www.burmeseclassic.com

သားနားစွာ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ရွှေနန်းတော်ထဲတွင် မာယာသည် တစ်ဦးတည်း စံမြန်းရာမှ သူမကိုယ်သူမ နန်းစဉ်ရတနာများဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် စိတ်ကြီးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖြူဖြူသတ္တဝါကြီးများကို မာယာက မည်သည့်နည်းနှင့် သူမ၏စေခိုင်းရာ နာခံအောင် သွေးဆောင်ခဲ့ကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှိမာက လောလောဆယ် စဉ်းစား၍မရသေး။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှိမာသည် မာယာနှင့်အတူ ရွှေနန်းတော်အတွင်းရှိ စားသောက်စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူမိကြသည်။ မာယာက ယွန်းခွက်ရှည်ပျောပျောနှစ်ခွက်ထဲတွင် သစ်သီးဖျော်ရည်များထည့်၍ တစ်ခွက်ကို ရှိမာအား လက်ကမ်းပေးသည်။ တစ်ခွက်ကို သူမကိုယ်တိုင် သောက်ရန်လျာထားသည်။ သစ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်နေသော ချိုနံ့သင်းက ရှိမာအား ဆွဲဆောင်နေသည်။

“အနံ့လေးက ချိုနံ့သင်းတယ်နော်၊ သောက်ချင်ခံမှာလေး”

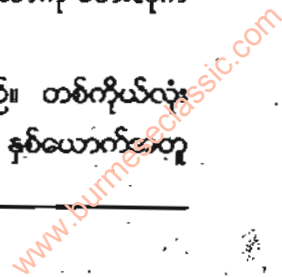
ရှိမာက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။
“ဟောဒီနန်းမဆောင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရရှိခဲ့တာ ထူးမြတ်ဆန်းကြယ်တဲ့ သစ်သီးပေါင်းစုံကို ပေါင်းစပ်ပြီး နေရောင်

နဲ့ ကျိုချက်ထားတာ၊ သောက်ပြီးရင် နည်းနည်းလောက် ခိုတိတိ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဟိုသလွန်ညောင်စောင်းပေါ်မှာ အချိန်တွမ်းတစ်ရာညက်လောက် လဲလျောင်းလိုက်၊ မှေးခနဲအိပ်ပျော်ရာက နီးလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အားအင်ပြည့်ဖြိုး အလှတွေတိုးပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွလာလိမ့်မယ်၊ မာယာ ကိုယ်တွေ့ပါ။ ဒီလို အရသာမျိုး လုံးဝရှားပါးတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံလူကို -မာယာ လုံးဝတိုက်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ ရှိမာကိုသာ စေတနာရှိလွန်းလို့ပါ။ တဲ ... အတူတူသောက်ကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မာယာက သစ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ မသည်။ ယွန်းခွက်နှင့်နှုတ်ခမ်းတွင်ထိကပ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းချသည်။

ရှိမာက မာယာကိုယ်တိုင် ပါးစပ်ထဲသို့ သစ်သီးဖျော်ရည်လောင်းချသည်ကို သေချာမြင်တွေ့ရပြီးမှ မိမိအတွက် ယွန်းခွက်ထဲမှ ဖျော်ရည်များကို ဆက်တိုက်မော့သောက်ချလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားမှတစ်ဆင့် လည်ချောင်းကိုဖြတ်သန်း၍ အစာအိမ်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသောအခါ ပူနွေးရှိန်းမြဲသောအရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှိမာ၏မျက်ခွံများ မှေးစင်းလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံလာသည်။ လှုပ်ရှားချင်စိတ်ဟူ၍ မရှိ၊ နှစ်ယောက်အတူ



တူသောက်ကြပါလျက် မာယာသည် ဣန္ဒြေမပျက် ထလျှောက်
လာသည်။ ရှိမာ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထူသည်။

ရှိမာက အလိုက်သင့် ထရပ်လိုက်သည်။ မာယာသည်
ရှိမာကိုတွဲလျက် သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်သို့ နေရာချလိုက်သည်။
သလွန်ညောင်စောင်းနှင့် ကျောနှင့်ထိကပ်မိလိုက်သည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် ရှိမာသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားလေ
တော့သည်။



နှစ်ဆယ့်ခုနစ်

အိပ်မက်များသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖျက်ခနဲ ဖျက်ခနဲ
ပြောင်းလဲနေသည်။ ထိုအိပ်မက်များအားလုံးထဲတွင် တူညီချက်
တစ်ချက်သာရှိသည်။ ထိုတူညီချက်မှာ ရှိမာသည် တစ်ချိန်လုံး
မရပ်မနား ပြေးလွှားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ကွဲပြားခြားနား
ထွက် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လုံးဝမတူပါချေ။ အချို့အစား
တော့သော တိရစ္ဆာန်များ၊ တောရိုင်းသတ္တဝါများက ရှိမာ၏နောက်
မှ မျက်ခြည်မပြတ် တကောက်ကောက်လိုက်နေကြသည်။

အိပ်မက်ထဲမှရှိမာသည် တောအုပ်ထဲတွင် ဆက်ထိုး
ပြေးလွှားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် တောအုပ်ထဲ

တွင် ပြေးလွှားနေရင်းမှပင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်လိုလွတ်ငြား သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ အကိုင်းအခက်အလက်၊ အရွက်များကြားတွင် ပုန်းခိုရန် ရည်ရွယ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ရှိမာတွေ့သမျှ သစ်ပင်တိုင်းတွင် ပင်စည်ဟူ၍ လုံးဝမရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်များကြားတွင် ပုန်းအောင်းရမည့်အကြံကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကာ ဆက်လက်ပြေးလွှားနေရပြန်သည်။



“ကျွန်မ အိပ်မောကျရာက ပြန်နိုးလာတဲ့အချိန်မှာ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ လိုဏ်ဂူထဲမှာရှိတဲ့ ခန်းမဆောင်အတွင်းက သလွန်ညောင်စောင်းမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာပါ။ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ စိတ်ချောက်ချားမှုရဲ့အမြင့်ဆုံးကို ရောက်ရှိနေပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် နှလုံးသွေးပျက်ခမန်းနဲ့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပါတယ် ...။

ကျွန်မ အယ်လိုကြောင့် တောကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်နေသလဲဆိုတာ လုံးဝ အစဖော်မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တွန့်မ အိပ်မပျော်ခင်အချိန်မှာ မာယာတိုက်ကျွေးလိုက်တဲ့ သစ်သီးနော်ရည်ကို သောက်လိုက်မိတဲ့အကြောင်းရယ်၊ မာယာက တွန့်မတို့တွဲပြီး သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တင်လိုက်တာရယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လုံးလုံးလျားလျား အိပ်မောကျသွားတဲ့အကြောင်းတွေကို အမည်လိုက် ပြန်လည်သတိရမိတယ် ...။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဦးနှောက်မပျက်သေးပါဘူး။ မာယာဟာ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို အဲဒီလိုမျိုး ဝက်နွှာထဲနဲ့ ကြည့်တဲ့ သလဲဆိုတဲ့အဖြစ်က ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်မကို တောထောင်ထဲမှာ အခုလို စွန့်ပစ်ထားတဲ့အတွက် သူမရဲ့ရှေ့ဆက်သွားမယ့် စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ သွားရတော့မယ့်လမ်းကြောင်းမှာ တွန့်မ ချီစေချင်လိုပါပဲ။ တကယ်လို့ အင်မတန်သာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်နဲ့တွေ့ရင် တွန့်မဟာ အဲဒီတိရစ္ဆာန်ရဲ့ညစာ ဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ် ...။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ သေခိုက်ကြမ္မာပါမလာခဲ့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားရင်း ဆာဆာနဲ့ စားစရာသစ်သီးဖြစ်စေ၊ သောက်စရာရေဖြစ်စေ သွေ့လို့တွေ့ငြား ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။

မှောင်မှောင်နဲ့မည်းမည်းထဲမှာ လျှောက်သွားရင်းနဲ့ မနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှာ နေ့သစ်ရဲ့အလင်းရောင် နေခြည်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရှာဖွေလို့ရသမျှ သစ်သီးတွေကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး သယ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆာဒူးကြီးရဲ့ သတိပေးစကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိတယ် ...။

“တစ်ခါတလေ ကိုယ်နဲ့အနီးဆုံးမှာနေပြီး အရင်းနှီးဆုံးလို့ ထင်ရသူတွေကလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အဆိုးဝါးဆုံး၊ အရက်စက်ဆုံးရန်သူတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြတယ် ... သိလား”

ဟူသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ မိမိသည် ဆာဒူးကြီး၏ သတိပေးချက်ကို စွဲမြဲစွာမှတ်သားလိုက်နာခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မာယာ၏အန္တရာယ်ကို ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိမာသည် စမ်းရေစီးသံ တသွင်သွင်ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ စမ်းချောင်းနံဘေး ကျောက်သားချိုင့်ခွက်တစ်နေရာတွင် စမ်းရေစီးကြောင်း လမ်းမ္မာအဖြစ် စီးဝင်၍ ရေအိုင်လေးတစ်ခုပမာ ဖြစ်နေသည်။

ရှိမာက သစ်သီးများကို ရေအိုင်ဘေးနှုတ်ခမ်းတွင်ရှိသော ကျောက်သားပြင်ပေါ်တွင် ချထားသည်။ ထို့နောက် ရေအိုင်လေးထဲတွင် သစ်သီးတစ်လုံးချင်းနှစ်လျက် ကျကျနန ပွတ်တိုက်

ဆေးနေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ရေအိုင်ထဲ၌ တစ်ခုတစ်ယောက်၏ အကျည်းတန်အရုပ်ဆိုးသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အလန်တကြားတမန်းကတန်း ထ၍ ပတ်စန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသည်။ ရေအိုင်ဘေးတွင် မိမိတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရေအိုင်ထဲတွင် မြင်လိုက်ရသော အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သော မျက်နှာကြီးမှာ မိမိမှတစ်ပါး အခြားသူဖြစ်နိုင်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ရှိမာသည် ရင်ထဲတွင် ဖိုတလိုက်လိုက်ဖြင့် ယူကျုံးမရစွာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူမဘာသာ အမြင်မှားခြင်းများ ဖြစ်လေမလားဟူ၍ ရေအိုင်ထဲတွင် နောက်တစ်ကြိမ် သေချာစွာ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ ... ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရုပ်ဆိုးဆုံး အကျည်းတန်ဆုံး မျက်နှာကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရပါသလဲ”

ဟူ၍ မကျေမနပ် တွေးမိသည်။ အဖြေကို အတွယ်တကူ ရှာမရ။ သေချာစွာ ပြန်လည်ဆင်ခြင်သုံးသပ်လိုက်သောအခါ မာယာတိုက်ကျွေးခဲ့သော အဆိပ်သီးဖျော်ရည်များကြောင့်ပင်။ ထို့ကြောင့် ရှိမာသည် သူမကိုယ်တိုင် ခူးဆွတ်ခဲ့ရသော

သစ်သီးများကို စားလိုသောဆန္ဒ မရှိတော့ဘဲ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့် ကြေကွဲမှုကို အတိုင်းအဆမရှိ ခံစားနေရသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ရေအိုင်အနီးကိုရောက်ရှိလာတဲ့ သူတော် စင်ရသေ့ကြီးကို ဖူးတွေ့လိုက်ရတာပါပဲရှင်၊ ရသေ့ကြီးက ကျွန်မ ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ...

“ဒကာမလေး ကြုံကြိုက်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေက ဆိုးရွား လွန်းလို့ တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ထားမခိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် နှလုံးသွေးပျက်သွားမှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ဒကာမလေးရဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေဟာ ပေးဆပ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျုပ်နဲ့ အခုလိုဆုံစည်းရတာ ဒကာ မလေးရဲ့ခမည်းတော်က ကျုပ်ရဲ့ အန္တေဝါသီကဖြစ်တယ်၊ ဒါ ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့လိုဏ်ဂူရှေ့ကို မကြာခဏလာပြီး တရားနာ လှည့်ပေတော့၊ လောဘ၊ ဒေါသ မောဟတွေ ဆိတ်သုဉ်းပြီး လက္ခဏာရေးသုံးပါးဖြစ်တဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ တရားတွေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်အောင် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပါ လေ့ကျင့်သင် ကြားဖို့လိုလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးက မိန့်ကြားခဲ့သည်။

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာ ကျောက်လိုဏ်ဂူလေးတစ်ခုနဲ့နေပြီး ရသမျှသစ်သီးသစ်နံနဲ့ ရောင့်

ရဲတင်းတိမ်ခဲ့တယ်၊ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးရဲ့ သွန်သင်ညွှန်ကြား ခဲ့ဆုံးမသြဝါဒတွေကို တိတိကျကျ လိုက်နာခဲ့တယ် ...

တစ်ခါတလေ တချို့လူသားတွေဟာ တောထဲတောင် ထဲမှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာကြတဲ့အခါ မာယာရဲ့ ပြားယောင်းသွေးဆောင်မှုကို ခံစားခဲ့ကြရတယ်၊ အဲဒီလူသားတွေ တို့ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီကယ်တင်ခဲ့တယ်၊ မာယာက တော့ ကျွန်မကို သူ့လိုပဲ တောင်ပေါ်ဒေသတစ်နေရာကို ပိုင်စိုး နေသူလို့ ထင်လိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနဲ့ မာယာကို မေတ္တာမပျက်ပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ အတိတ်ဘဝက သူ့အပေါ်မှာ ရက်စက်စွာပြုမှုခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ သူ့ရက်စက်မှုကို ခံရတာဖြစ်တယ် လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်”

ရှိမာ၏စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သိလိုသောအချက်တချို့ တို့ မေးလိုက်သည်။

“ရှိမာနဲ့စတွေ့တော့ ဝံပုလွေအမြီးတစ်ချောင်း ကိုင်ထား တာ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါနဲ့ မာယာကိုရိုက်ဖို့ ရွယ်ခဲ့သေးတယ် ဟေ့တ်လား၊ အဲဒီအမြီးက ဘာအစွမ်းရှိပါသလဲ၊ နောက်ထပ် ချက်က အဆိပ်သီးဖျော်ရည်ကြောင့် ရှိမာရဲ့မျက်နှာပျက်စီးခဲ့ ရ ပြီး မာယာက ဘာမှမဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒီအမြီးက ဘာအစွမ်းအစမှမရှိပါဘူးရှင် သေနေတဲ့

ဝံပုလွေတစ်ကောင်ဆီက ဖြတ်ယူခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက မာယာ အပေါ်မှာ ဖြစ်ရတဲ့ဒေါသကို မထိန်းနိုင်လို့ ရိုက်ဖို့ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးရဲ့ တရားတော်တွေကို နာကြား ရပြီး ရင့်ကျက်လာလို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဒေါသကို ဖြေနိုင်လာပါ ပြီ။ နောက်ပြီး အဆိပ်သီးဖျော်ရည်ဟာ မာယာ့ကို ဒုက္ခမပေးနိုင် အောင် မာယာက အဆိပ်ဖြေဆေးကို ကြိုတင်သောက်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲတွင် အသင့်ဆောင်ထားသော မြေပုံကြမ်းကို ထုတ်ယူ၍ ရှိမာရှေ့တွင် ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ရှိမာက ထိုမြေပုံကြမ်းကို သေချာစွာငုံကြည့်သည်။

“ဒီမြေပုံကြမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှိမာ ဘာများသိပါသလဲ၊ ဘာပြောနိုင်ပါသလဲ”

“အဲဒါ ရှင် ဘယ်ကရသလဲ”

“ကျွန်ုပ်နဲ့အတူလိုက်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အဖေဟာ ဒီတောတောင်ဒေသမှာ အမဲလိုက်ရင်း ကျားနာရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားတယ်။ အဲဒီမြေပုံကို သေသူရဲ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ရတယ်”

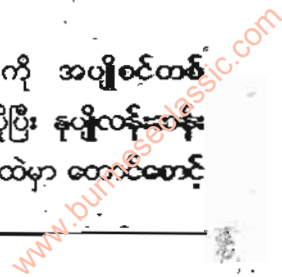
ရှိမာက ခေတ္တမျှစဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ... “ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီအမဲလိုက်အဖွဲ့ထဲက လူကြီးတစ်

ယောက်ဟာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး မာယာရဲ့နန်းဆောင် ပြုလုပ်ထားတဲ့ လိုဏ်ဂူထဲကို ရောက်ဖူးခဲ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မာယာနဲ့သူ့ရဲ့သတ္တဝါကြီးတွေ အပြင်ထွက်ပြီး အစာရှာနေချိန် လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီမြေပုံဟာ အဲဒီလိုဏ်ဂူရဲ့အတွင်းဘက်တို ပုံကြမ်းရေးဆွဲထားတာပါ”

“ဟောဒီအသည်းပုံလေးရဲ့အလယ်မှာ ‘အာယုတိဋ္ဌာန်’ ဆိုတဲ့ စာလုံးရေးထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ရှိမာသိပါ သလား”

“အဲဒီကျောက်ဂူထဲကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သဘာဝအတိုင်း ကျောက်စက်ရေ တစက်စက်ကျရာက ရေအိုင်ချိုင့်ခွက်လေး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီရေအိုင်ချိုင့်လေးရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်ဟာ အသည်းပုံနဲ့ ဆင်ဆင်တူတယ်။ အဲဒီနှစ်ချိုသဘာဝ ကျောက်စက် ရေကိုသောက်ရင် အသက်ရှည်တယ်လို့ အယူရှိကြတယ်။ ဒါပေ မဲ့ အခုတော့ မာယာဟာ သူ့ကိုယ်သူ အသက်ရှည်အောင် အဲဒီ ကျောက်စက်ရေတွေကို နေ့တိုင်းသောက်လို့ ခန်းခြောက် တော့မယ် ... ၁။

အဲဒီကျောက်စက်ရေချိုင့်ခွက်ထဲကို အပျိုစင်တစ် ယောက်ရဲ့သွေး ထည့်ပြီးရောစပ်လိုက်ရင် ပိုပြီး နုပျိုလန်းလန်း နိုင်တယ်။ အသက်ရှည်နိုင်တယ်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင်တောင်



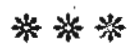
နတ်က မာယာကိုပြောသတဲ့၊ တကယ်တော့ မာယာက စိတ္တဇ ဖြစ်နေပြီ၊ ရူးသွပ်နေပြီ၊ အဲဒီအကြောင်းကို မာယာဖမ်းဆီးထား ရာက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆို က ကြားသိရတာ၊ မာယာအစေအပါးမိန်းကလေးလည်း မာယာ ကြောင့် သေသွားပြီတဲ့၊ ရှင်နဲ့ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးက အပျိုစင် တစ်ယောက်လား။”

ကျွန်ုပ်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် အမြန်ဆုံးသွားပြီး ကယ်မှဖြစ်တော့မယ်။

ကျွန်မဆီမှာရောက်နေတဲ့ ဝေလုဆိုတဲ့လူငယ်နဲ့ မာနုရှော့ကို ကျွန်မ သွားခေါ်ခဲ့မယ်၊ ရှင်မှာလည်းလက်နက်ပါတယ် မဟုတ် လား။ မာယာက အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့သွေးကို အသုံးမပြုခင် အချိန် မိ သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရိုမာက အလောသုံးဆယ်တိုက်တွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရိုမာလမ်းညွှန်သည်အတိုင်း နန်းမဆောင်လိုက်ဘဲ အပြေးအလွှား ခြေဦးတည်ခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရိုမာ သည်လည်း ဝေလုနှင့်မာနုရှော့တို့ကို သွားခေါ်ရန် ဖြတ်လမ်းမှ သုတ်ခြေတင်သွားလေပြီ။



နတ်ဆယ့်ရှစ်

ကျွန်ုပ်၊ ဝေလုနှင့် မာနုရှော့တို့သုံးယောက်သည် မာယာ ၏ လိုက်ဂူအပြင်ဘက် အင်ကြင်းပင်အောက်တွင် ဆုံမိကြသည်။ လိုက်ဂူအဝင်ဝတွင် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် စဉ်းသုတ်ထားသော မြေအင်တုံဆီမှ သစ်သီးစိမ်များကို ကောက်ယူ၍ ပလုတ်ပလောင်း စားနေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကဦးဆောင်၍ ဝေလုနှင့်မာနုရှော့က နောက်မှကပ်လျက် တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ထိုသတ္တဝါ နှစ်ကောင်ကိုရှင်းပြီးမှ လိုက်ဂူထဲသို့ ဝင်နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် မာနုရှော့ကို ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းညိတ်၍ အချက်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ဆိုလိုချက်ကို မာနုရှော့က သဘောပေါက်သည်။

အဆိပ်ဆူးထည့်ထားသော ဓားမြှောင်ဖြင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မှုတ်လိုက်သည်။ အစာစားနေသော သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် ခေတ္တမျှ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး တန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ပြိုင်တူ မှောက်လျက်သားကျ၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။

သတ္တဝါနှစ်ကောင်အတွက် သစ်သီးထည့်၍ ကျွေးထားသော မြေအင်တုံထဲတွင် သစ်သီးစိတ်အချို့ ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ထိုသစ်သီးစိတ်များကို အနီရောင်အရည်ပျစ်ပျစ်ထဲ၌ စိမ်၍ကျွေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေလုက ထိုအနီရောင်ချွတ်ပျစ်ပျစ်အရည်ကို လက်နှင့်တို့၍ အနံ့ခံကြည့်ပြီးနောက် ...

“တကယ်တော့ ဒီသတ္တဝါနှစ်ကောင်ဟာ ဟိမဝန္တာ နှင်းလူနဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးမျိုး ပေါင်းစပ်ထားတာ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို အခုကျွေးထားတဲ့သစ်သီးဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့သွေးနဲ့ စိမ်ပြီးကျွေးထားတာ။ ဒါကြောင့် မူလတုန်းက သစ်သီးစားတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေဟာ သွေးရဲ့အရသာကို နှစ်သက်သွားကြတယ်။ အဲဒီတော့ နဂိုကတည်းက ယဉ်ပါးတဲ့ သဘာဝရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဟာ သူတို့ကိုကျွေးတဲ့သူ စေခိုင်းသမျှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြလေ့ရှိတယ်”

ဟူ၍ ရှင်းပြသည် ကျွန်ုပ်က ဝေလု၏ပြောဆိုချက်အရ အပြည့်အဝလက်ခံကြောင်း ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို

ကြောင့်သာလျှင် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် မာယာကျွေးထားသော သွေးစိမ်သစ်သီးစိတ်များကို နေ့စဉ်စား၍ တိရစ္ဆာန်၏ သဘာဝ အသိဉာဏ်ပမာနအတိုင်းအတာအတွင်း မာယာစေခိုင်းသမျှ အလိုက်သိစွာ ဆောင်ရွက်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်မိသည်။



ဝေလု၊ မာနရှောနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သားသည် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ခြေသံလုံလုံဖြင့် ချွတ်နင်း၍ လိုဏ်ဂူတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲတွင် မြားတံနှင့်အတူ လေညှို့တင်ထားပြီး ဖြုတ်ရန်အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ဇူးလေးကို ရှေ့သို့ ချိန်ရွယ်လျက် သတိထား၍ သွားနေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်၌ မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းလာသည်။

ဝေလုသည် အမဲလိုက်စားမြှောင်ကို သူ၏ညာလက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မာနရှောသည် စားမြှောင်ထဲတွင် ဆိပ်လှူမြားထည့်သွင်းထားပြီး လိုအပ်သော အချိန်တွင် အချိန်မရွေးမှတ်နိုင်ရန် ပြောင်းဝနှင့်ပါးစပ်ထပ်ထွာခန့်

အကွာတွင် အသင့်ပြင်ထားသည်။

လိုဏ်ဂူအတွင်း၌ နောက်ထပ်မည်သည့်အန္တရာယ်ရှိသည်ဟူ၍ မသိနိုင်ပါချေ။ အကယ်၍ သေနတ်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ရမည့်သူများအား သေနတ်သံဖြင့် အသိပေးနှိုးဆော်လိုက်သည့်ပမာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ အသံတိတ်လက်နက်များကိုသာ အသုံးပြုရန် အသင့်ကိုင်ဆောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်း၌ ပကတိတိတ်ဆိတ်နေသည်။ လိုဏ်ဂူ၏အတွင်းဘက် အောက်ခြေသို့နိမ့်ဆင်းသွားသော ဥမင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ပေတစ်ရာခန့်ကျယ်သော အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိသည့် ဥမင်လမ်းကြောင်းအဆုံးတွင် ကညင်ဆီမီးတုတ်များကို အခန်းကျယ်ကြီး၏ လေးဖက်လေးတန်တွင် ထွန်းညှိဖိုက်ထုထားသည်။ ထိုအခန်းကြီး၏တစ်ဖက်အဆုံး ကျောက်သားနံရံတွင် လူတစ်ရပ် ခန့်အမြင့်၌ သံကွင်းနှစ်ကွင်း တပ်ဆင်ထားသည်။ သံကွင်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကွာအဝေးမှာ သုံးပေခန့်ရှိမည်။ နန်းစော၏လက်နှစ်ဖက်ကို အထက်သို့ မြှောက်စေပြီး သံကွင်းနှင့်ချည်နှောင်ထားသည်။

မာယာသည် ကျွန်ုပ်တို့ဝင်လာရာဘက်သို့ ကျောပေး

လျက် နန်းစောထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးသွားနေသောကြောင့် သူမ၏နောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိမိမရပါချေ။

“ညီမတော် ရှုပနန္ဒီရဲ့သွေးကို အစ်မတော် မာယာနဲ့ အတွက် အသက်ဆက်ဖို့ ယူတော့မယ်၊ အဲဒီသွေးတွေဟာ အစ်မတော်ရဲ့ဝမ်းထဲကို ရောက်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တို့ညီခမ်းနစ်ယောက် သွေးချင်းရောစပ်သွားပြီ၊ ဒါဆိုရင် နောက်ထပ် လူသက်တမ်း တစ်ကြိမ်တိုးပြီးသားဖြစ်သွားပြီ၊ ညီမတော်မှာ လျော့သွားတဲ့သွေးတွေကို အစ်မတော်က အစွမ်းထက်တဲ့ အစာအာဟာရတွေနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ ဘာမှမစိုးနိုင်နဲ့ထား”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မာယာသည် သူ၏လက်ထဲမှ စာကို အရှိန်ယူမြှောက်ကိုင်လျက် နန်းစောနှင့် နီးကပ်ရန် ရွေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်လက်တွင်းရှိဒူးလေးမှ မြားတံသည် လေးထုတ် ဖြတ်သန်းလျက် မာယာ၏ညှာလက်ဖျံသို့ စူးဝင်နှစ်မြှုပ်သွားသည်။ သူမသည် “အား”ခနဲ တစ်ချက်ပြီးတွားသံ ထွက်ခေါ်လာပြီး သူမ၏ညှာလက်ဖျံမှ မြားတံကိုဆွဲနုတ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးအစုံထဲတွင် ဒေါသအရောင် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လင်းလက်သွားသည်။

သူမက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ဥမင်လမ်းကြောင်း အတိုင်း လိုက်ပျံ့ပသလို အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မိုးရေထဲတွင် ပြေးထွက် သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းစော၏လက်နှင့် ပူးတွဲချည်နှောင်ထား သော သံကွင်းမှကြိုးများကို သွက်လက်စွာဖြတ်တောက်လိုက် သည်။ ထို့နောက် နန်းစောကိုတွဲ၍ ဥမင်လမ်းကြောင်းမှ လျှောက် လာခဲ့ကြစဉ် လိုက်ပျံ့အပြင်ဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါး လျှပ်ပြက်လိုက် သဖြင့် ဂူတွင်း၌ လင်းထိန်သွားသည်။

‘ဂျမ်း ဂျလိန်း ဂျမ်း’

ဟူသော မိုးကြိုးပစ်သံကြီးသည် နားကွဲမတတ် မြည် ဟိန်းသွားသည်။

“လာ လာကြ ... မြန်မြန်ထွက်ကြစို့၊ ဒီလိုက်ပူဟာ အန္တရာယ်မကင်းဘူး”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နန်းစောနှင့်အတူ ပြေး ထွက်လာကြသည်။ နောက်ထပ် လျှပ်လက်ခြင်းကြောင့် မြင်ကွင်း တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားပြန်သည်။

ထိုအလင်းဖြင့် ဂူပေါက်ဝအပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ်တွင် မိုးကြိုးပစ်ခံထားရသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် နှင့် နန်းစောအပါအဝင် ဝေလု၊ မာနုရောတို့သည် မိုးရေထဲသို့

ဖြတ်သန်း၍ လိုက်ပျံ့နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသောနေရာသို့ ထာထို အပြေးသမားများပမာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးထွားသကဲ့သို့ လေပြီ။

လျှပ်ပြက်သောအလင်းရောင်ထဲတွင် လိုက်ပျံ့ခြင်းကို ကြိုးပစ်ခံထားရသူသည် “ရှိမာများ ဖြစ်လေမထား” ။ ရှိမာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အခြေအနေကို သိလိုသောကြောင့် လိုက်ပျံ့ခြင်းကို ကြိုးပစ်ခံရခြင်းများလားဟူ၍ တွေးမိလိုက်သည်။

နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ်မျှ လျှပ်ပြက်ခြင်းနှင့်အတူ သတ် တိုက်မိုးကြိုးပစ်လိုက်သံကို ကြားရသောအခါ တွန့်ပင့် ငေး ယောက်စလုံးသည် တောင်ပတ်လမ်းကြောင်းသို့ဝင် ရောက်ခဲ့နေ လေပြီ။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မိုးကြိုးပစ်သံအသံနှင့် ‘ဝရော ဝေါ ဝေါ ဝေါဟောဟော’ ဟူသော လိုက်ပျံ့တစ်ခုလုံး ပြိုကျသံ သည် တောင်ကြောများသို့ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သံနှင့် ရောထွေးဝင်း စပ်သွားသည်။ ဘုရင်မဟာဝိဇာရ၏ မိဖုရားခေါင်းကြီး သယ်ယူ ခဲ့သော နန်းစဉ်ရတနာများသည်လည်း မာယာနှင့်အတူ ခြေချစ် ပြီးသား ဖြစ်သွားလေပြီ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ကျွန်ုပ်တို့လေးယောက်စလုံး တောင်ခြေတောအုပ်ထဲသို့

ရောက်သောအခါ စောင့်ကြိုနေသော ရှိမာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
ထိုအခါ လိုဏ်ဂူတွင် မိုးကြိုးပစ်ခံရ၍ သေဆုံးနေသူမှာ မာယာ
မှတစ်ပါး တခြားသူမဖြစ်နိုင်ပါတော့ချေ။

မင်းတူ

အကြင်သူသည် အဖြစ်သို့အား အန္တရာယ်ပြုငြားအံ့။
ထိုလူသာလျှင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။
ပမာဆိုရသော် ထေတကုအရပ်သို့ ဇွန်ခွန်တို့ဖြင့် ပတ်သည့်နှယ်တည်း။

၆၉၀၃